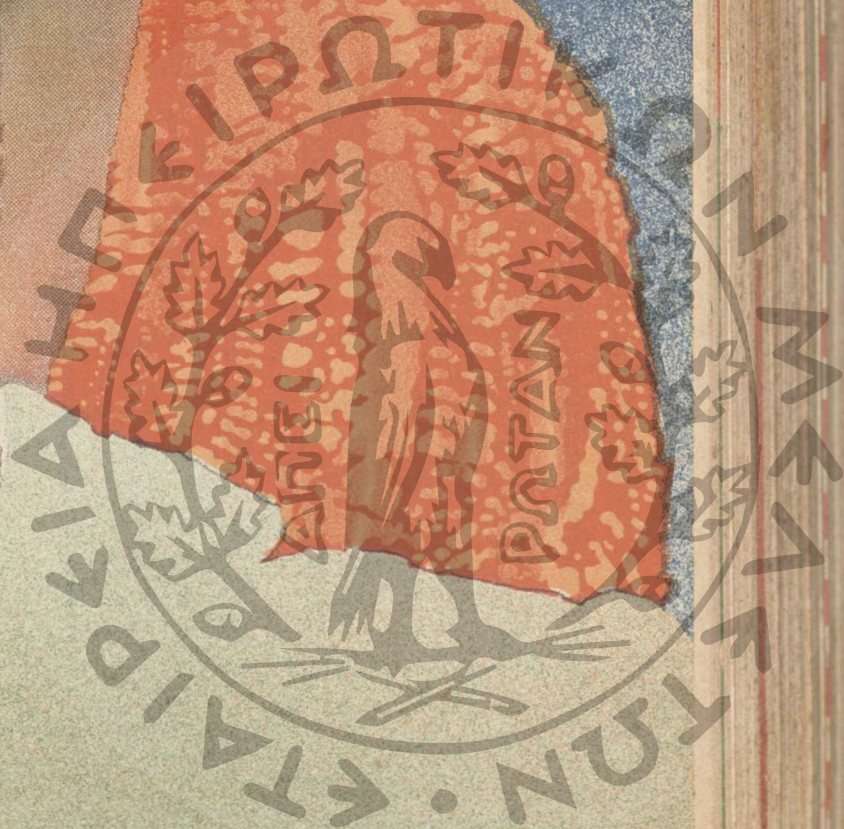

Τίκ-Ταίκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΑΕΡΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΑΣ ΜΕ

SHELL TOX

ΕΧΕΤΕ ΤΗΝ ΘΕΤΙΚΩΤΕΡΑΝ
ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ

ΓΡΙΠΠΗΣ

SHELL, ΑΝΩΝΥΜ. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΩΝ

Ἡ ἐξαιρετικὴ λάμα «ΚΡΙΚΕΤ»
ξυρίζει εὐχάριστα. Πωλεῖται
παντοῦ
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος :
ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΦΛΩΡΟΣ
Κολοκοτρώνη 62—Ἀθήναι

Τιμᾶται δρχ. 2.50

Πούδρα
MATIN ÉE
ὅτι ἔχει
ὄλων εἰς
ποιότητα.
Προφυλάσ-
σει τὸ δέρ-

μα ἀπὸ καιρικῆς μεταβολᾶς.
Πωλεῖται παντοῦ.
Γεν. ἀποθήκη : Α. Κωνσταντι-
νίδης, Ρόμβης 26.

• ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
Πάντοτε πρώτη εἰς
τὴν κατανάλωσιν
καὶ ποιότητα. Διὰ
τοῦτο ἐπιτρέπεται νὰ
πωλῆται μόνον με-
τὰ ἀριθμὸν 12.
Παρακαταθήκη :
Σπύρου καὶ Παπα-
δημητρίου, Κολοκο-
τρώνη 77, Πειραι-
ᾶ.

Θὰ μείνετε ἐκπληκτοὶ καὶ
κατενθουσιασμένῃ μετὰ τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ

Οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάσῃ
ἄλλο τι τὸ ὁποῖον νὰ λευ-
κίνη καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ δέρ-
μα σας τόσο ἀπαλὸν καὶ
δρυστέρον.
Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ
ἐπιστημονικὴ του συμβουλὴ.

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 28
(Μέγαρον Εφεσίου)
ἀριθ. γραφείου 45
Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :
Ἑσπερικῶν Δραχμῶν 150
Ἑσπερικῶν Λίρας Ἀγγλ. 1
Ἀμερικῶν Δολλάρια 5
Ἐξάμηνοι καὶ τριμήνιοι κατ' ἀνάλογον.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης : ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Εἰς τὴν 26ην
σελίδα ὅλαι αἱ
λεπτομέρειαι
τοῦ νέου μεγά-
λου λαχείου μας
ἐξ 100.000 δρχ.

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΩΝ

ΜΙΑ...ΔΙΚΗ ΔΙΑ ΤΑ...ΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ ΜΙΣ,,

Οἱ κ. κ. Νιρβάνας καὶ Μελάς...ὀπείδικοι!—Εἶχαν λοιπὸν γένεια τὰ κορίτσια ποὺ διηγωνίσθησαν διὰ τὸν τίτλον τῆς «Μῖς Ἑλλάδος» ;—Ἐγγράφη ἡ ἀλήθεια.—Τὶ ἀπεφάνθη τὸ πειθαρχικὸν συμβούλιον τῆς «Ἐνώσεως Συντακτῶν».—Οἱ κατηγορούμενοι...ἠθωώθησαν.

Ἡ «Μῖς Ἑλλάς» εὐρίσκειται ἤδη εἰς τὸ Πα-
ρισι καὶ μάλιστα τὴν ὥραν ποὺ διαβάσετε αὐ-
τὴς τῆς γραμμῆς ἐτοιμάζεται—ἐὰν δὲν ἔχει
γίνει—καὶ ἡ ἐκλογὴ τῆς νέας «Μῖς Ἑλλάδος».
Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔχει ἐν πῶ μετὰ τὴν ἐνδιαφέ-
ρον ἐδῶ, εἶνε ἡ...συνέχεια τῶν ἰδεῶν μας
καλλιστείων. Θὰ πῆτε τί εἰδους συνέχεια ἡ-
πορεῖ νὰ εἶχε ὁ ἑλληνικὸς διαγωνισμὸς καλλο-
νῆς. Λοιπὸν, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, τὸ νὰ πα-
ρατηρηθῶν εἰς...δύστην—ναί, εἰς δύστην—
ἕνας Ἀκαδημαϊκὸς, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέ-
ρους μας συγγραφεῖς καὶ λογίους καὶ τρεῖς δι-
μοσφοί !
Τὸ πρῶτον ἴσως φαίνεται ἀπίστευτον, καὶ
ἐν τοῖς τοῖς εἶνε ἀληθές. Πρέπει προκα-
ταβολῶς νὰ τοισθῇ ὅτι ἡ...δύστην αὐτὴ δὲν
εἶχε δημόσιον χαρακτῆρα, ἦσαν κατὰ τὸ οἰκο-
γενεακόν, διεξήχθη δηλαδὴ ἐνὸς τοῦ πει-
θαρχικοῦ συμβουλίου τῆς «Ἐνώσεως Συντα-
κτῶν». Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει τίποτε. Ἐκεῖ-
νο ποὺ ἐνέχει ἐν προκειμένῳ ἰδιαίτερον σημα-
σίαν ἦσαν τὸ ὅτι διεξήχθη πρῶτον μίαν τέ-
τοιαν ἐκλογὴν καὶ μετὰ τὴν «Καλλιστείαν».
Ἀλλ' ἂς διηγηθῶμεν τὰ πρῶτα καὶ καὶ
καὶ :

Εἴπαμε ὅτι τὸ δικαστήριον ἐνὸς τοῦ ὁ-
ποίου συνεστήθη ἡ ὑπόθεσις ποὺ ἐξιστορεῖται
ἦσαν τὸ πειθαρχικὸν συμβούλιον τοῦ σωματείου
τῶν Ἀθηναίων δημοσιογράφων, δηλαδὴ ἡ
«Ἐνώσις Συντακτῶν», ἡ ὁποία—ὡς γνωστὸν
—αὐτὴ εἶνε ἐκείνη ποὺ κάνει κάθε χρόνον καὶ
τὴν ἐκλογὴν τῆς ὁρατοτέρας κόρης τῆς Ἑλ-
λάδος. Οἱ κατηγορούμενοι ; Ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ.
Παῦλος Νιρβάνας, ὁ κ. Σπύρος Μελάς καὶ οἱ
δημοσιογράφοι κ. κ. Ν. Γιοκαρίνης, Ἀχ. Μα-
μάκης καὶ Λαλάκης Χαροπόπουλος.

Τὸ ἐγκλημα τῶρα.
Ἀκούσατε καὶ...φράζεστε : Ὅτι ὑπέσκησαν
τὸν διαγωνισμὸν τῶν καλλιστείων μετὰ χρονο-
γράφῳ ὁ πρῶτος, λαογονικῶς παρατηρήσεις
ὁ δεύτερος καὶ μετὰ περιγραφῆς οἱ τρεῖς τελευ-
ταῖοι, ἵππου ἀπεκαλύπτειτο ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰς
ἐφετινὰς ὑποψηφίους «Μῖς» ἦσαν ἀσχημῆς,
γρηῆς κούτσουδες, μίαν δὲ εἶχε καὶ...γένεια !
Δηλαδὴ μετὰ λόγια οἱ κ. κ. Νιρβάνας, Με-
λάς, Γιοκαρίνης, Μαμάκης καὶ Χαροπόπουλος,
ἐκλήθησαν νὰ λογοδοτήσουν ἐντελῶς δι' ἐνδο-
συστηματικῶν λόγων, δεδομένου ὅτι ὁ διαγω-
νισμὸς τῆς καλλονῆς εἶνε ἔργον τῆς «Ἐνώσε-
ως Συντακτῶν» καὶ—κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ
καταγγελλαντος αὐτοῦ—αὐτοὶ, ὡς μέλη τοῦ
σωματείου, δὲν ἔπρεπε νὰ γράφουν πράγματα
ποὺ θὰ ἐβλάπτον τὸν διαγωνισμὸν καὶ ὁποῖ-
αδήποτε θὰ δυσαρεστούσαν τὰ κορίτσια ποὺ δι-
ηγωνίσθησαν εἰς τὰ καλλιστεῖα. Αὐτὸ τὸ πρῶ-
τον δὲν ἐνδιαφέρει οὔτε σὰς, οὔτε τὸν γρά-
φοντα. Τί μᾶς νοιάζει ; Τὸ ἐνδιαφέρον δι' ὅ-
λους σημείον εἶνε ἡ διεξαχθεῖσα διαδικασία
καὶ ἡ προκήρυξις διατίτλων διὰ πολλὰ ἀπὸ
τὰ κορίτσια ποὺ ἔλαβον μέρος εἰς τὸν διαγω-
νισμὸν πρὸς ἀνάδειξιν τῆς ἐφετινῆς «Μῖς
Ἑλλάδος».

Λοιπὸν :
Οἱ κατηγορούμενοι — ὅπως ἔγινε γνωστὸν
—ἀπολογούμενοι εἶπαν ὅτι ἔγραψαν τὴν ἀλή-
θειαν. Φυσικῶς, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ

Ἡ «ΜΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑ»
ἡ πιθανοτέρα «Μῖς Ἑλλάδος»

ὡς ἐγκλημα ! Διὰ τοῦτο ! Ὅτι ἦσαν πάρα πολὺ
περίεργον νὰ ζητεῖται λόγος ἀπὸ ἕνα δημοσιο-
γράφον διὰ τὴν ἐργασίαν τὰ πραγματικὰ γεγονό-
τα. Τὸ ζήτημα κατόπιν τούτου μετατοπίσθη
εἰς τὸ ἕαν πράγματα διὰ ἐργασίαν ἀπὸ τὸν κ.
Νιρβάναν, διὰ ἐλέγχῃ μέσα σὲ τὴν ἐπιτροπὴν ὅ-
τι τὸν κ. Μελάν καὶ ὅτι ἐπίσης ἔγραψαν ὁ κ.
Γιοκαρίνης σὲ τὴν «Πρωτῆ», ὁ κ. Μαμάκης εἰς
τὴν «Ἐθνος» καὶ ὁ κ. Χαροπόπουλος σὲ τὴν «Κα-
θημερινήν» ἀντεπεκρίνοντο πρὸς τὰ πράγματα.
Τί ὅμως ἐγράφη ἀκριβῶς ;
«Ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ εἶχαν ὑπο-

βάλῃ ὑποψηφιότητα ἦσαν τέρατα, σκωστὲς Με-
δουσῆς, ἄλλες χωρὶς δόντια καὶ ἄλλες μ' ἄ-
σπρα μαλλιά. Ἀνεφύετο δὲ καὶ τὸ ἐξῆς χα-
ρακτηριστικὸν ἐπισόδιον. Μία ποὺ παρουσιά-
σθη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν εἶχε...γένεια ! Διὰ τὴν
μὴ φαίνοντα δὲ τὰ εἶχε ἀλεῖν μετὰ σφῶμα
κορέμας καὶ εἶδεν ἐστὶ συνολικῶς τὴν ἐντύπω-
σιν ὅτι εἶχε στὰ μάγουλά της ἕνα εἶδος...ἐκ-
ξήματος. Ὅταν προσβλέπεν ἐνὸς τοῦ ἐπι-
τροπῆς, κάποιος αὐτ' αὐτὴν δὲν ἐκρατήθηκε
καὶ τῆς εἶπε :

—Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ ἔχεις, παιδί μου ;
Ἐκείνη ἀπάντησε :
—Ὁ κουρέας μου μοῦ ποὺ συνέστησε, κύ-
ριε...
Κοὶ ὁ κορίτης :
—Μὰ δὲν σέ ξύριξε καλλίτερα ὁ χριστι-
νός ;
Αὐτὸ ἦσαν ὅλα κ' ὅλο τὸ κυριώτερον ἐπι-
λήρημα.

Ἐνὸς τοῦ δικαστηρίου ἕνας - ἕνας χα-
ριστὰ οἱ «κατηγορούμενοι» εἶπαν ὅτι αὐτὸ τὸ
πρῶτον συνέβη καὶ ὅτι τὸν πᾶντορ ἀπὸ
τὰ κορίτσια ποὺ παρουσιάσθησαν σὲ τὴν ἐπι-
τροπὴν ἔκαμαν μᾶλλον διὰ βασιλισσῆς τῆς...ἀ-
σχημῆς.

Ὁ κ. Γιοκαρίνης μάλιστα ἐξήγησε νὰ γίνῃ
ἡ δίκη δημοσίᾳ, νὰ κληθῶν νὰ γνωματεύσουν
οἱ καλλιτέχναι ποὺ μετέσχον εἰς τὴν ἐπιτρο-
πὴν, νὰ προσελθῇ ἡ «Μῖς Ἑλλάς» νὰ πῇ τὴν
γνώμην της καὶ γενικῶς νὰ ἐξετασθῇ καὶ ν'
ἀποδειχθῇ διὰ ματιῶν ἕαν κατῆλθον καὶ
πολλὲς ἀσχημῆς εἰς τὰ καλλιστεῖα καὶ ἕαν ἦ-
σαν πραγματικῶς καὶ ἕνα κορίτσι ποὺ εἶχε...
γένεια !

Ἀποτέλεσμα :
Οἱ πέντε «κατηγορούμενοι» ἐπηγορεύσαν
πανηγυρικῶς...ἀπὸ τοῦ ἀποδοθέντος εἰς αὐ-
τοὺς ἐγκλήματος εἰς βάρος τοῦ διαγωνισμοῦ
διὰ—χωρὶς μάρτυρας καὶ ἄλλης διαδικα-
σίας—ἀνεγνωρίσθη ὅτι εἶναι ἕνα ἐγκλημα
ἐπὶ τῶν καλλιστείων, αὐτὸ ποὺ εἶχαν διαπράξῃ
ἀπολειπτικῶς μερικῶς...ἀπὸ ἐκείνης ποὺ εἶχαν
ἐκθέσθαι ὑποψηφιότητα ! Τὸ ὁποῖον μετὰ ἄλλα
λόγια σημαίνει — τὸ τὸν πᾶντορ καὶ σωματώστε
το, παρακαλῶ — ὅτι δὲν ἦσαν διὸς τοῦ δημοῦ
γῆρας φαντασίας τὰ...γένεια τῶν «Μῖς». Ἐ-
κεῖνος δὲ ποὺ ἔκαμε τὴν καταγγελίαν εἰς βά-
ρος τῶν κ. κ. Νιρβάναν, Μελά, Γιοκαρίνη, Μα-
μάκη καὶ Χαροπόπουλον — διὰ τὴν καταγ-
γελίαν, δι' αὐτὸ δὲ ἔγινε καὶ ἡ δίκη, σύμφωνα
μετὰ τὰς κατεστημένους τῆς «Ἐνώσεως Συντα-
κτῶν» — ἀλλοῖσιν ἕαν δὲν ἦσαν ὑποχρεώσι-
ς ἡ ἐκδίκασις, βέβαια τὸ πειθαρχικὸν συμβού-
τιον.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ 26 ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΤΟΥ
ΝΕΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ ΕΚ ΔΡΑΧ. 100.000

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τὸ αλόγιο παρόπνοιο τοῦ καυμένου τοῦ Μίμη ἦταν ὅτι δὲν εἶχε λάβει ποτὲ τοῦ ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ ἡ ἐρωτικὴ τοῦ ἐπιτυχίας ἦταν σχεδὸν ἀσήμενες. Ἀσφαλὲς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἔχη καμμιὰν ἀξίωση ἐπὶ τοῦ τίτλου τοῦ Δὸν Ζουάν.

Σὰν νέος, φυσικά, εἶχε μερικὰ αἰσθηματικὰ δούνα—λαβεῖν μὲ κατὰ κορίτσια, ἀλλὰ κανένα δὲν τοῦ εἶχε στείλει γράμμα. Τὸν τελευταῖο καιρὸ, προσπαθοῦσε νὰ καταφέρει μὴ μικροῦλα νὰ τοῦ γράψῃ, ἀλλὰ κατόπιν ἀνεκάλυψε ὅτι ἦταν ἀγράμματη.

Θὰ ρωτήσετε φυσικά : Τί τὰ ἤθελε τὰ ἐρωτικά γράμματα ὁ Μίμης ; Μήπως εἶχε καμμιὰ σύμβαση μὲ τὰ τρία Τ. γιὰ νὰ εἰσπράττει τὸ ἀντίτιμον τῶν γραμματισμῶν ; Ὁχι. Ἀπλῶς ἤθελε νὰ ἀποκτήσῃ μὴ συλλογὴ αἰσθηματικῶν ἐπιστολῶν, γιὰ νὰ ἔχῃ ἀργότερα, ὅταν θὰ γερνοῦσε, ἀναμνήσεις. Δὲν εἶνε μικρὴ συγκίνηση γιὰ ἕνα γέρο μὲ ἀσπρὰ μαλλιά—ἡ καὶ χωρὶς μαλλιά—νὰ διαβάξῃ στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ξεθωριασμένα γραμματάκια, ποὺ θὰ τοῦ θυμίζον νεανικὲς τρέλλες. Ἐπειτα ἦταν καὶ ζήτημα ἐπιδείξεως. Ὅλοι οἱ φίλοι του ἐλάβαιναν τακτικὰ παρφουμαρισμένα γραμματάκια μὲ χαριτωμένους ἀνορθογραφίες, καὶ τοῦ τὰ εἶδειχαν. Κι' ἐκεῖνος ἐξήλενε.

Ζήτημα ἐπιδείξεως λοιπόν. Ἀφίνομε κατὰ μέρος καὶ τὸ ἄλλο : Τὸ ἐνδεχόμενο ἐνὸς ἐκδιασμοῦ, ἐν περιπτώσει ἀπολύτου ἀνάγκης. Πόσοι δὲν μεταχειρίζονται αὐτὸ τὸ μέσον ὡς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα, ὅταν παντρετοῦ καμμιὰ φορὰ ἡ πρόην φιλενάδα τους ποὺ τοῦς εἶχε στείλει τὰ γεμάτα φλόγα κι' ἐρωτὰ γράμματά της.

Περισσότερο ἐξήλενε ἀπὸ τοὺς φίλους του τὸν Τάκη. Αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος, ἐλάβαινε τοὐλάχιστον τρία γράμματα τὴν ἡμέρα, ὅλα σχεδὸν κλεισμένα σὲ ροζ φρασελλάκια. Ἀλλὰ ὁ Τάκης δὲν τὰ διάβαζε οὐ κανένα. Ἦταν ἐχέμυθος.

Ὁ Μίμης ὅμως ἤθελε νὰ διαβάξῃ ἐρωτικὰ γράμματα, ἔστω καὶ ξένα. Ἐνα ἀπόγευμα λοιπὸν ὄρθει τὴν εὐκαιρία. Ἐλεγε ὁ Τάκης ἀπὸ τὸ σπύρι του καὶ ὁ Μίμης, ἀνοῖξε τὸ συστάρι τοῦ γραφείου του καὶ τράβηξε μὴ δεσμίδια ἐπιστολῶν, ποὺ ἦσαν δεμένες μὲ μὴ πρᾶσινη κορδελλίτσα.

— Γιὰ νὰ ἰδῶ τί γράφουν αὐτὲς ἡ παληογυναίκες ! ἐπιβύρισε λύνοντας τὴ κορδέλλα.

Ἀνοῖξε λοιπὸν τὸ πρῶτο γράμμα καὶ εἰδύσσε :

« Ἀγαπητέ μου Τάκη, Ἐχὼ τρεῖς μέρες νὰ σὲ ἰδῶ καὶ δὲν ἔχεις πόσο ὑποφέρει. Γιατὶ δὲν ἦρθες στὸ χρεοκὸν ραντεβού ; Μοῦ ἔχει τάξει μὴ ἀσημένια τσάντα καὶ ὅμως ἀκόμα τὴν περιμένω. Μὲ πολλὰ φιλιὰ Μαρτί »

.....
λιον τῆς « Ἐνδοσεως » δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀσχοληθῇ γιὰ τέτοια ἀσέπεια πράγματα — ἐκείνος, λοιπὸν, ποὺ ἔκαμε ἐνῶπιόν της τὴν κατωγειαν, ἐπέστη, μετὰ τὴν ἀπόφασιν, ὅτι καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκειται διὰ... γένεια μόνον, ἰσχυρὸν τὸ λεγόμενον ἐπῆγε γιὰ... μαλλὶ καὶ βγῆκε κουρεμένο. »

ΤΟ ΜΟΝΟΚΑ

Ἄφρησε τὸ πρῶτο καὶ ἀνοῖξε τὸ δεύτερο. Ἐγραφε τὰ ἑξῆς :

« Ἀγάπη μου,

Γιατὶ δὲν φάνηκες πιά ; Τόσο γρήγορα λησμονεῖς : Τὸ καπέλλο ποὺ μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ μοῦ πάρης, τὸ δέλεο κάθε μέρα στὴ βιτρίνα. Χίλιες πεντακόσιες δραχμὲς, γιὰ ἕνα τόσο χαριτωμένο καπελλάκι νομίζω

Οἱ φίλοι τοῦ ἐλάθειναν τακτικὰ ἐρωτικὲς ἐπιστολές

ὅτι εἶνε μοναδικὴ ὁκαζιὸν. Τί λὲς κι' ἐσύ ; Ἀχ ! Τί εἰσάστε ἐσεῖς οἱ ἄνδρες.

Τὸ δράδι σὲ περιμένω χωρὶς ἄλλο.

Σὲ φιλοῦ γλυκὰ στὸ στόμα

Ἡ Νανά σου

— Ὁραῖα ! ψιθύρισε ὁ Μίμης... Καὶ ἀνοῖξε τρίτο γράμμα. Νὰ τί ἔγραφε τὸ τρίτο :

« Λατρεία μου,

Ἐχτὲς τὸ δράδι ἐπῆγα στὴ μοδίστρα καὶ μοῦ εἶδειξε ἕνα θαυμάσιο φιογούνι, ντερινὲρ κρι. Δὲν φαντάζεσαι τί ἐξοχο πράγμα εἶνε καὶ πόσο μοῦ πηγαίνει. Θυμᾶσαι τί μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἀγάπη μου ; Ἦρθε ἡ στιγμή λοιπὸν νὰ μοῦ ἀποδείξῃς, ὅτι μ' ἀγαπᾷς ἀληθινὰ καὶ ὅτι ὅσα λὲς δὲν εἶνε μονάχα λόγια. Θὰ περιμένω λοιπὸν κι' ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ ἀποδείξῃς τὴν ἀγάπη σου. Ἀχ ! νάξερεις πόσο σὲ ἀγαπᾷ. Χίλια φιλιὰ Ζω ζῶ »

— Μπαρό, ἀγάπη ! εἶπε ὁ Μίμης, ἀνοίγοντας τὸ τέταρτο καὶ διαβάοντας τὴν ἐγγραφή ἐκδήλωση νέων αἰσθημάτων. Ὁρίστε καὶ τὸ τέταρτο γράμμα :

« Πολυαγαπητέ μου Τάκη,

Σὲ ἀγαπᾷ, σὲ λατρεύω... Ἐρεῖς ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, καὶ τρομάζω σὲ σκέψη ὅτι θὰ μὲ ἀφήσῃς καμμιὰ φορὰ. Νὰ ἔξερς ὅτι θ' αὐτοκτονήσω. Ὑπερδύραρον : Ἀκόμα νὰ περιμένω τὸ

Μπαρό, ἀγάπη ! εἶπε ὁ Μίμης, ἀνοίγοντας τὸ τέταρτο καὶ διαβάοντας τὴν ἐγγραφή ἐκδήλωση νέων αἰσθημάτων. Ὁρίστε καὶ τὸ τέταρτο γράμμα :

« Πολυαγαπητέ μου Τάκη,

Σὲ ἀγαπᾷ, σὲ λατρεύω... Ἐρεῖς ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, καὶ τρομάζω σὲ σκέψη ὅτι θὰ μὲ ἀφήσῃς καμμιὰ φορὰ. Νὰ ἔξερς ὅτι θ' αὐτοκτονήσω. Ὑπερδύραρον : Ἀκόμα νὰ περιμένω τὸ

Μπαρό, ἀγάπη ! εἶπε ὁ Μίμης, ἀνοίγοντας τὸ τέταρτο καὶ διαβάοντας τὴν ἐγγραφή ἐκδήλωση νέων αἰσθημάτων. Ὁρίστε καὶ τὸ τέταρτο γράμμα :

« Πολυαγαπητέ μου Τάκη,

Σὲ ἀγαπᾷ, σὲ λατρεύω... Ἐρεῖς ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, καὶ τρομάζω σὲ σκέψη ὅτι θὰ μὲ ἀφήσῃς καμμιὰ φορὰ. Νὰ ἔξερς ὅτι θ' αὐτοκτονήσω. Ὑπερδύραρον : Ἀκόμα νὰ περιμένω τὸ

Μπαρό, ἀγάπη ! εἶπε ὁ Μίμης, ἀνοίγοντας τὸ τέταρτο καὶ διαβάοντας τὴν ἐγγραφή ἐκδήλωση νέων αἰσθημάτων. Ὁρίστε καὶ τὸ τέταρτο γράμμα :

« Πολυαγαπητέ μου Τάκη,

Σὲ ἀγαπᾷ, σὲ λατρεύω... Ἐρεῖς ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα, καὶ τρομάζω σὲ σκέψη ὅτι θὰ μὲ ἀφήσῃς καμμιὰ φορὰ. Νὰ ἔξερς ὅτι θ' αὐτοκτονήσω. Ὑπερδύραρον : Ἀκόμα νὰ περιμένω τὸ

— Ἀδύνατος χαρακτήρας

— Ὁμοῖον, Νίκο μου, ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐναπεσοκεφθῇ τὴν ὥρα ποὺ λείπει ἡ μαμά ἀπὸ τὰ σπύρια...

— Γιατὶ, μήπως μὲ φοβάσαι ;

— Ὁχι, ἀλλὰ φοβόμουν τὸν ἐαυτὸ μου. Ἐχω, ἔρεας, πολλὴ ἀδύνατο χαρακτήρα καὶ θὰ ὑποχωροῦσα σ' ὁ, τι κι' ἂν μοῦ ἐπρότεινες.

— Πιστὴ γυναίκα

— Δοκίμω, εἰν' ἀλήθεια ὅτι παντρεύομαι μὲ τὴ μόνη γυναίκα ποὺ μ' ἀγάπησε σὺν νόμῳ ;

— Ναι, καὶ νὰ ἰδῇς ποὺ ὅσες φορές μὲ φιλᾷ, διαρκῶς μὲ φωνάζει μὲ τ' ὄνομά σου εἰς ὠρὰ !

— Μὰ ἐμένα μὲ λένε Παῦλο.

— Ἐ, τότε, Γεώργιος θὰ εἶνε ὁ ἄλλος !

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Πιστεύω νὰ μᾶς τιμᾶτε, κύριε, σὺν ὁμοῖον τῶν ποὺ δίνω. Θὰ γνωρίσετε ἐκεῖ καὶ λὲς ὁραῖες γυναῖκες.

— Εὐχαρίστως, κυρία μου. Δὲν θὰ εἶδω ἑμῶς γιὰ τῆς ὁραῖες γυναῖκες, ἀλλὰ γιὰ σὲ !

— Ἀδελφός

— Γιατὶ ἀνέβης τὸ φῶς, Κώστα ; Ἄ, σὺ γινώσκεις, εἶσαι σὺ, Πέτρο, ἀνδρόφιλος μου ! Πῶς τὰ πέρασες στὸ θέατρο, ὅσων ὥρα ἐν κοιμώμηνι μόνη ;

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

— Ὁραῖες γυναῖκες

— Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς, φίλη μου, πὺς σο πρέπει νὰ κοιτάξῃς καὶ νὰ περῇ ἕναν καλὸ ὑπηρετῇ. Εἶχε ἡδὴ ἡ τρίτη φορὰ ποὺ παντρεύομαι !...

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

(Γράφεται ἐπὶ τῇ βάσει πολυτίμων ἀπομνηνευμάτων πασιγνώστου αὐλικοῦ)

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Δ!

3ον

Ὁ ἀγνωστος ἐπιστολογράφος, τοῦ ἔγραφε γαλλικά καὶ ἐξηρότα :

« Ἡ γυναίκα σας ἔχει ἐραστήν. »

Τὴν ἐπομένη ἐλάμβανε δευτέραν ἐπιστολὴν εἰς τὴν αὐτὴν γλώσσαν καὶ μὲ τὸν αὐτὸν γραμματικὸν χαρακτήρα :

« Ἡ γυναίκα σας σὰς ἀπατά. »

Ἡ τρίτη ἐπιστολὴ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἦτο σαφεστερά :

Τὸ αὐτὸ πρόσωπον τοῦ ἔγραφε γαλλιστὶ, πάντοτε :

« Ἡ γυναίκα σας ἔχει ἐραστήν τὸν Βασιλέα !... Εἶνε ἡ ἐνοουμένη του... συναντᾶται μαζί του εἰς ἕνα ἀπομονωμένον παλαιὸν οἰκίον ὡς τρία χιλιόμετρα πέραν τοῦ Π. Φαλήρου. Τὸ μέρος λέγεται Χασάνι... Πηγαίνει συχνά μὲ τὸ κόττερο ντυμένη ναύτης. Τὴν συνοδεύει ἕνας μικρὸν ἀφοσιωμένος μουτσο... »

Ἀπεδείχθη κατόπιν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη καθὼς καὶ αἱ προηγουμέναι ὠφεύλοντο εἰς τὴν Ρόζαν Φαίμπουργ.

Ἀλλὰ πῶς ἐγίνε ἡ Τευτονίς ἐκείνη κατόχος τοῦ ἀπορήτου.

Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πιστεύσῃ τὴν μοῖραν :

Τὰς ὑπερκοσμίας ἐκεῖνας καὶ ἀοράτους δυνάμεις τῆς φύσεως, αἵτινες δημιουργοῦν τὰς ἀτυχεῖς ἢ τὰς δυστυχεῖς συμπτώσεις καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ τύχη κι' ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τὸ μοιραῖον ἐπῆλθε μὴ ἀνοιξιάτικη μέρα τοῦ Μαρτίου, ἐπῆλθε δὲ κατὰ τρόπον ὅστις ἐξησφάλισε τὴν καταστροφὴν, διότι τὸ ἀπόρητον τῶν δύο ἐραστῶν, ἡ ἀνεξήγητος ὅσον καὶ μυστηριώδης δύναμις τῶν κακοποιῶν πνευμάτων, τὰ ὅποια οἱ χριστιανικοὶ καὶ ἀποδίδουν εἰς τὸν Σατανά, ἔπεσαν εἰς χεῖρας ἐνὸς ἐκκενδρῶν καὶ μοχθηροῦ πλάσματος τῆς Ρόζας Φαίμπουργ.

Ὁ Μάρτιος εἶνε ὁ πλέον ἄστατος καὶ πλέον ἐκκενδρῶν μηνὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποτόμου πτώσεως ἢ τῆς ἀπορροστικῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπόψεως ἐκκενδρῶν καὶ ὁρμητικῶν θυελλῶν.

Ὁ Μάρτιος εἶνε ὁ πλέον ἄστατος καὶ πλέον ἐκκενδρῶν μηνὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποτόμου πτώσεως ἢ τῆς ἀπορροστικῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπόψεως ἐκκενδρῶν καὶ ὁρμητικῶν θυελλῶν.

Ὁ Μάρτιος εἶνε ὁ πλέον ἄστατος καὶ πλέον ἐκκενδρῶν μηνὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποτόμου πτώσεως ἢ τῆς ἀπορροστικῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπόψεως ἐκκενδρῶν καὶ ὁρμητικῶν θυελλῶν.

Ὁ Μάρτιος εἶνε ὁ πλέον ἄστατος καὶ πλέον ἐκκενδρῶν μηνὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποτόμου πτώσεως ἢ τῆς ἀπορροστικῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπόψεως ἐκκενδρῶν καὶ ὁρμητικῶν θυελλῶν.

Ὁ Μάρτιος εἶνε ὁ πλέον ἄστατος καὶ πλέον ἐκκενδρῶν μηνὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποτόμου πτώσεως ἢ τῆς ἀπορροστικῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπόψεως ἐκκενδρῶν καὶ ὁρμητικῶν θυελλῶν.

Ὁ Μάρτιος εἶνε ὁ πλέον ἄστατος καὶ πλέον ἐκκενδρῶν μηνὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποτόμου πτώσεως ἢ τῆς ἀπορροστικῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπόψεως ἐκκενδρῶν καὶ ὁρμητικῶν θυελλῶν.

Ὁ Μάρτιος εἶνε ὁ πλέον ἄστατος καὶ πλέον ἐκκενδρῶν μηνὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποτόμου πτώσεως ἢ τῆς ἀπορροστικῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπόψεως ἐκκενδρῶν καὶ ὁρμητικῶν θυελλῶν.

Ὁ Μάρτιος εἶνε ὁ πλέον ἄστατος καὶ πλέον ἐκκενδρῶν μηνὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποτόμου πτώσεως ἢ τῆς ἀπορροστικῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπόψεως ἐκκενδρῶν καὶ ὁρμητικῶν θυελλῶν.

Ὁ Μάρτιος εἶνε ὁ πλέον ἄστατος καὶ πλέον ἐκκενδρῶν μηνὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποτόμου πτώσεως ἢ τῆς ἀπορροστικῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπόψεως ἐκκενδρῶν καὶ ὁρμητικῶν θυελλῶν.

Ὁ Μάρτιος εἶνε ὁ πλέον ἄστατος καὶ πλέον ἐκκενδρῶν μηνὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποτόμου πτώσεως ἢ τῆς ἀπορροστικῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπόψεως ἐκκενδρῶν καὶ ὁρμητικῶν θυελλῶν.

Ὁ Μάρτιος εἶνε ὁ πλέον ἄστατος καὶ πλέον ἐκκενδρῶν μηνὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅ

Ο Κ. ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πώς άρχισε.—Ρεπόρτερ μὲ...30 δραχμὲς τὸν μῆνα.—Ἡ ἀρχὴ τῆς καριέρας του.—Τὸ «Ἔθνος» καὶ ὁ τόμος τῆς δεκαετίας.—Αἱ τρεῖς ἀρχαί.—Πῶς διευθύνει.—Γεννημένος δημοσιογράφος.

Ὁ τύπος τοῦ SELF MADE MAN, τοῦ αὐτοδημιουργοῦ. Εἰς τὴν δημοσιογραφίαν εἰσερχεται πρὸ 17 ἐτῶν, ψευτικῆς τοῦ παλαιᾶς καλῆς φαιμένης — ὁ πατέρας του εἶνε ἀνωτέρως δικαστικὸς — σπρωχόμενος ἀπὸ ἕνα ὑποσυνειδητὸν καὶ ἀκαταγώνιστον ἐρωτα διὰ τὴν δημοσιογραφίαν. Ἰδὼν τὸν ρεπόρτερ εἰς τοὺς «ἑαυτοὺς». ἔχει τὸ Ἀρχηγεῖον Λαοφυλακίας, τὰ προσόντα του, τὸ δημοσιογραφικὸν του παλόνι καὶ...τρῆντα δραχμὲς τὸν μῆνα! Διευθυντὴς τοῦ εἶνε ὁ κ. Γ. Βουτσινᾶς. Ὁ ὅποιος διαλέγει ὑπὸ τὸν μικρὸν ρεπόρτερ τὸν δημοσιογράφον. Ἐπὶ ἐρχόμενα τὰ γεγονότα τῆς παραπομπῆς. Πρέπει νὰ φύγῃ ἐνὰς συντάκτης γιὰ καί. Εἶνε ἡ ὥρα μίᾳ μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸ τραῖν φεύγει εἰς τὰς πέντε. Ἰσχυρὴ μελέτης. Καὶ ἐπειτα ἐκεῖ κάτω στὴν ἑλκία εἶνε πραγματικὴ ἐπαναστάσις. Οἱ χωρικοὶ τουφεκοῦν διὰ νὰ ἐμψωποῦν πὺν νομικήν νὰ ομιλήσῃ. Οἱ «μεγαλοὶ» δὲν ἀκούουν εὐχαριστῶς τὴν πρότασιν μὲν τέτοιας ἀποστολῆς. Ἰδὲ ὁ κ. Γ. Βουτσινᾶς ἐξοικονομεῖ τὸν νεαρόν ρεπόρτερ, ὁ ὅποιος φλεγμαίνεται πὺν πὺν ἐνὰ παλὼν αὐτὸς. Εἶνε ἡ πρώτη του ἀποστολή. Τὴν εκπληροῖει κατὰ τρόπον ἀξίον δημοσιογράφου ἐξ ἰσοφύας. Φεύγει εἰς τὰς πέντε. Λησμονοῦται τὰ σταυρωμένα του τραίνου εἰς τὴν Κορινθίαν καὶ παρακάτω διὰ νὰ παρῇ συνεντεύξεις ἀπὸ τοὺς μαζεμένους εἰς τὰ καφενεῖα τῶν σταθμῶν κατὰ τὴν διαβάσιν τῶν τραίνων τοπικῶς εἰδικῶς τοῦ ζητήματος τῆς σταφίδος πομπινομένων, δημάρχους, παραγοντας. Ἐκτελεῖ ὑλικὸν ζωντανὸν παρελθόν γεγνησὶ καὶ νοικοκυρεμένην ἐκὼν τῶν ἀπόψεων τῶν σταφιδῶν πληθυσμῶν διὰ τὸ ἐπιμαχόν ζήτημα. Τὴν ἀνταποκρίνεται τοῦ γράφει εἰς τὸ τραῖν. Καὶ εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ἀμαρτωπικῶν τὴν παραδίδει εἰς τὸ ἐρχόμενον εἰς Ἀθήνας τραῖν. Τὸ βράδυ τὴν ἔχουν οἱ «Καίροι».

φοῦ του, τοῦ κ. προέδρου τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου, στὸ Ψυχικόν. Ἀνετα καθισμένοι στὸ ντιβανάκι, σὲ μιὰ «ραγὶνὴ» τοῦ γὰλ, κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα, ἀπλωμένοι μὲ ἕνα ὄρατο τοιγάρο, ὁ διευθυντὴς μιλοῦσε. Μοῦ κάνει τὴν τιμὴ νὰ εἶμαι φίλος του. Ὅθεν μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ γίνω...ἀδιάκριτος. Κάμνω χρῆσιν καὶ...κατάχρησιν.

—Πῶς ἔγινεν, εἶπε τὸ «Ἔθνος»; Εἶνε ἀράχιστος. Ἐτήρησεν ἀπαρεγκλίτως τρεῖς ἀρχάς. Πρῶτον ποτὲ μοῦ δὲν εἶχε τὴν ἰδέαν διὰ τὸ «Ἔθνος» ἀνέκει εἰς ἐμὲ, τὰ αἰσθηματά μου τὰς συμπαιδείας μου ἢ τὰς ἀντιπαθείας. Ἐθεώρησα πάντοτε ὡς δόγμα διὰ τὴν ἐφημερίδα ἀνέκει εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς. Γ.

Ὁ κ. Σπύρος Νικολόπουλος

αὐτὸ πάντοτε δημοτικῶς, μὲ οἰανδήποτε θυσιάν, ἀπέφυγε καὶ ἐκδήλωσιν δυναμένην νὰ ἔχῃ ἀποσπῶντες χαρακτῆρα προσωπικόν. Ἀντικειμενικὸς ἀπόλυτος, ὅσον ἀνθρωπίνως δυνατόν. Ἰδὼν ἡ πρώτη ἀρχή.

—Καὶ ἡ πολιτικὴ;
—Ἀκριβῶς μὲ αὐτὴν σχετίζεται ἡ δευτέρα ἀρχή. Εἰς τὴν πολιτικὴν ὑπὲρ καὶ ὑπὲρ φιλελευθέρους. Φιλελευθέρους μετὰ πίστει ἀδιατάρακτον καὶ ἐμμένον, ἀλλὰ ἄνευ φανατισμοῦ.

—Πῶς εἶνε δυνατόν;
—Λοιπὸν εἶμαι φιλελευθέρους πιστεύων εἰς τὴν ἀφελιμότητα τῶν φιλελευθέρων ἰδεῶν, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ τόπου, μόνον καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο λογαριάζομενον. Ἀλλὰ διὰ τὸ συμφέρον τοῦ τόπου πρῶτιστον ἀγαθὸν εἶνε ἡ ἐνότης τῶν πολιτῶν. Πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συμβιβασθῇ αὐτὴ ἡ ἐνότης μὲ φανατισμούς;
—Καὶ ἡ τρίτη ἀρχή;
—Ἡ ἐξασφάλις πάντοτε εἰς τὸ ὕψιστον τῆς ἐδημοκρατικῆς ἐνημερότητος.

Καὶ ἡ κοινὴ ἐξασφάλις ἐστὶ ἐπὶ ὧραν. Ὁ κ. Νικολόπουλος βέβαια δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀναφέρῃ ἰδίως ὡς πρὸς τὰς δημοσιογραφικὰς ἐπιτυχίας τοῦ «Ἔθνος», καὶ ἐννοεῖ νὰ ἀναφέρει ἕνα παράδειγμα. Ὁ ὑποφαινόμενος συμβαίνει νὰ ἔξῃ μερικῶς, πὺν ἐννοεῖται δὲν πρόκειται περὶ τῶν καθημερινῶν, τῶν συνήθων δημοσιολογικῶν ἐπιτυχιῶν, πὺν εἶνε κανὼν διὰ τὸ «Ἔθνος». Πρόκειται περὶ μερικῶν ἐπιτυχιῶν πρῶτα «ἱστορικῶν». Ἰδὼν διὰ τρεῖς:

Τὸ 1924 ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Χατζηδάκης, ὡς πρόεδρος λαϊκῆς ἐπιτροπῆς, ἐκέλευσε τὸν κ. Βενιζέλον, ἰδιοτελὸντα, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς κυβερνήτης, μετὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς Ἑθνοσυνελεύσεως τοῦ 1924. Τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Βενιζέλου πρὸς

τὸν κ. Χατζηδάκη τὸ «Ἔθνος» ἰδὼν τὴν ἔχῃ καὶ νὰ τὴν δημοσιεύσῃ εἰς τὰς 18 δηλαδὴ διόμισιν ὥρες ἐνωρίτερα τῆς ἀρχῆς ἢν ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα ὁ ἀποδέκτης τοῦ κ. Χατζηδάκης!

Ἐπίσης ὅταν ἡ ἐπαναστατικὴ κυβέρνηση ἐξήρτησεν ἀπὸ τὸν κ. Βενιζέλον νὰ ἀνταποκριθῇ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν Λαζάνην, τὸ «Ἔθνος» αὐθημερὸν ἐδημοσίευσε αὐτοῦτον σχετικὸν τηλεγράφημα. Πῶς τὸ εἶχε; Ἄνευ μὲν ἄνθρωπον, καὶ μετὰ τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις πᾶς ἐνεργηθεὶς διαταγῇ τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Γονατῆ.

Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν θέλῃ ὁ κ. Νικολόπουλος νὰ ἀποδίδῃ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ «Ἔθνος» μόνον εἰς τὰς παραπάνω ἀρχάς καὶ τὴν ἀρρεστικὴν τῶν συνεργατῶν του (οἱ κυριώτεροι εἶνε τὸ «Ἔθνος» ἀρ' ὅπου αὐτὸ ἐξεδόθη, 18 γὰρ νῦν τὰρα!), νομίζω διὰ ἕνα ἀποφασιστικὸν ὁ ἀποφασιστικώτερος παράγον τῆς ἐπιτυχίας τοῦ «Ἔθνος» χοροστατεῖται εἰς τὸ ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ αἰ πράγματι διευθυντὴς τοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἔθους, βλέπει καὶ παρακολουθεῖ τὰ πάντα μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν εἰς τὸν πλοσιώτατον αὐτὸν ὁργανισμόν, καὶ εἶνε μίᾳ σύγχρονος μεγάλῃ ἐφημερίδι.

Ὁ Σπύρος Νικολόπουλος ἔχει τὸ μυστικὸν νὰ κάνει τοὺς συνεργάτας του νὰ τοῦ ἀντιδρῶν τὸ μέγεθος τῶν ἀφελειῶν ἰσχυρῶς. Πῶς; Διὰ τὴν ἰσχυρὴν διὰ τὰς παραπάνω εἶνε συγχρόνως νοικοκυρῶς καὶ γενναίως, αἰσθηματικῶς ἀνθρώπος σὺν παλὼν στερεῶς διευθυντῆς σὺν βολαντιδι. Πρῶτος μὲν, ἀλλὰ καὶ φίλος. Κυριῶς ὅμως δημοσιογράφος. Πραγματικῶς, σωστῶς, μὲ τὴν ψυχὴν, τὰς αἰσθήσεις του, τὸ πρῶτον μὲν αὐτὸς δὲν μῆκε στὴν δημοσιογραφίαν σὲ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ σὺν αἰσθητικῇ γιὰ, λέγουσιν διὰ τὴν δημοσιογραφίαν ὁμοίαν τοῦ, ἰπὸ τὸν ὅρον νὰ βγῇ κανεὶς ἐργασίας πρὸ αὐτῆς. Σύνταγμα. Μὲ τὴν ἐξῆς διαταγῇ: Σὺς ὁδηγεῖ παντοῦ ἐὰν τὴν ἀφίσεις. Ἀλλὰ δὲν ὁδηγεῖ πράγματι ἕως τὸ βάθος τῶν μεγάλων τῆς χαρῶν παρὰ μόνον ἐκείνων τῆς μένουσιν ἀπολύτως. Πὺν τὴν ἀπομύον δι' ἐαυτὴν καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, εἶνε μόνον οἱ ποιηταὶ καὶ ἐννοεῖται, δὲν γίνονται. Εἶνε καὶ ὁ δημοσιογράφος, κατεπτάμιον χρόνια τὰρα διευθύνει τὴν μερίδα τοῦ κυριολεκτικῶς πάντοτε ἰδίου. Μία γραμμὴ δὲν ὑπάρχει πὺν νὰ βάζεται ἀπὸ τὸν ἰδίον καὶ εἶνε ἀδύνατον μὴ αἰσθανθῇ κανεὶς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πρῶτου ματὸς του, ἀπὸ τὴν δευτέρῃ ἡμέρᾳ τῆς ἐπιτυχίας του. Τὸ «Ἔθνος» ἀνέκει εἰς τοὺς ἀναγνώστας του. Ἀλλὰ ἔχει τὴν ψυχὴν τοῦ Σπύρου Νικολόπουλου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει εἰς τὸ κοινόν του τὸν ἐαυτόν του. Τὸ κοινόν τοῦ τὸ ἀνταποδίδει περὶ ὅλα, τὸ ἀνταποδίδει τὸν πλῆθος τῶν σταθερῶν του ἀναγνώστων εἶνε ἡ περιφημότερη ἀπόδειξις. Ὁ βουλευτὴς ὁ δημοφιλὴς πολιτικὸς, ἡφιζέται καὶ ἐπὶ τὰς σαρα χροῖα. Ὁ Νικολόπουλος θαυμάζει τὸν φιλόδοξον ἀπὸ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν τῆς Ἑλλάδος (τὸ «Ἔθνος», ἂν καὶ ἀπογοητεύσῃ ἐφημερίδι, κυκλοφορεῖ εὐδὲς καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας), καὶ βράδυ ἐπὶ δέκα ὁκτὼ σχεδὸν ἡδὴ χρόνια.

Σταθερὰ αἱ ἀρχαί, ἡ ἐφορμὴ τῆς ἐφημερίδος. Σταθερὸς ὁ ἄνθρωπος πὺν τὴν διευθύνει. Σταθερὰ καὶ ἡ πρῶτη ἐπιτυχία τοῦ κοινῶν πὺν διαβάσει. Ὅταν ἰσχυρῶς ἐπὶ τὴν γνῶμην εἶνε ἀσταθὴς εἰς τὰς πομπικὰς τῆς, πρὲς νὰ προσθέντομεν ὅταν αἱ τελευταῖαι δὲν φροντίζουν νὰ εἶνε σταθερά, αἱ τῆς κοινῆς ἐπιθυμίας.

Π. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗΣ

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΠΙΛΛ ΟΖΑΒΟΛΑΝΤ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Τὸν ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητὴ Ὀλιβερ Ρέιτορ τὸν ἔλεγον οἱ συνάδελφοί του «Ὁρέιτορ» (ποὺ στὰ ἐγγλέζικα σημαίνει Ρήτωρ), ὅχι τόσο γιὰ τὴν μακίαν τῶν Ἑγγλέζων νὰ κἀνοῦν ἀπὸ τὰ κύρια ὀνόματα παρατσούκλια (Ὁ-λιβερ) Ρέιτορ—Ὁρέιτορ) ἀλλὰ γιὰ τὴν πρωτοφανῆ μουγγαμάρα του. Ὁ κ. Ρέιτορ—Ὁρέιτορ ἔλεγε πολλὰ λίγα πράγματα, ἀλλὰ γενικῶς ἐθεωρεῖτο ὅτι ἐσκέπτετο πάρα πολλὰ.

Ἦταν ψηλὸς, μὲ πλατειοὺς ὤμους, καὶ μεγάλῃ πλατειᾷ μορφῇ χωρὶς καμμίᾳ ἐκφραση. Ὅταν μιλοῦσε ἐδοκίμαζε πάντα τὴν ἐντύπωσιν πὺν δὲν σὲ πίστευε. Τὸν ἀφῆνες μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ λεξιλόγιόν του δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ δέκα λέξεις. Πολλοὶ ἐγκληματίες προστάτουν Ὁρέιτορ τὰς ἐννοίας κυριολεκτικῶς. Ἀν καὶ εἶχανε νὰ παρατάξουν ἕνα «ἄλλοθι» ἀναμφισβήτητο, ἡ μουγγαμάρα του τοὺς ἀπέλειπε καὶ τοὺς ἀνάγκαζε νὰ τὰ ἐξομολογούνηται ὅλα νεράκι...

—Ἐχε ἕνα ἐλάττωμα, ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας: Εἶνε πολὺ μεγάλος φιλόσοφος!

Ἐνα ἀπόγευμα τοῦ Φεβρουαρίου, ὁ Ὁρέιτορ ἐσκέπτετο στὴ γωνία ἑνὸς μεγάλου δωματίου πὺν ἦταν γεμάτο ἀπὸ γαμήλια δῶρα καὶ ἐκτάταξ ἀμύλητος μιὰ κομψὴ ὁμήγουρ πὺν ἔρχοντο ἐπίμονες ματιὲς στὰ δῶρα τῆς νύμφης καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ ποιανοῦ τὸ δῶρο ἦταν τὸ καλύτερο καὶ πιανοῦ τὸ χειρότερο...

Δὲν θὰ σκεφθῇ κανένας ἀπὸ σὰς πραγματικὰ, νὰ καλῶν ἕνα ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητὴ νὰ τοῦ προσέχῃ τὰ δῶρα ὅταν πανδρεύεται, ἀλλὰ ὁ Ὁρέιτορ εἶχε φαίνεται ἀνάλαβη τῇ δουλειᾷ αὐτῇ ἀπὸ δικῆς του πρωτοβουλίας. Ἦταν καὶ αὐτὸς καλεσμένος σὺν γάμο; ἐπειδὴ ὁ πατέρας τῆς νύμφης ὁ μακαρίτης ὁ Μάρκεν ἦταν μιὰ φορὰ στενὸς φίλος του. Ἡ Ἀγγέλα Μάρκεν, ὅταν ἔγραφε τὰς προσκελίψεις τὸν εἶχε θυμηθῇ.

—Ἀγαπητὸ μου παιδί, τῆς εἶχε πῇ ἡ μῆτερα τῆς ἐπιληπτικῆς. Δὲν θὰ κἀνὸς βέβαια τὴν κουταμάρα νὰ καλῶν σὺν γάμο σου ἕνα ἀστυνομικόν. Μὴ γίνῃσαι γελοῖα.

Ἡ Ἀγγέλα ἀναστέναζε καὶ ἔγραφε πίσω στὴν καρέκλα τῆς δαγκώνοντας τὴν ἀκρὴ τοῦ μολυβίου τῆς.

Δὲν βλέπω τὸν λόγο γιὰτὶ, νὰ μὴν τὸν προσκαλέσωμε, εἶπε λιγὰν παραπονετικῶς. Θὰ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους σοβαροὺς καλεσμένους μας. Ἐδίστασε λιγὰν καὶ ἐπρόθεσε: «Θὰ μπορούσα νὰ καλέσω τὸν Ντόναλντ Γκρέυ, ἐρώτησε.

Ἡ ἀριστοκρατικὴ μὴτη τῆς κυρίας Μάρκεν ἔκανε ἕνα μορφαδόν.

—Βεβαίως ὅχι! Μὴ λὲς ἀνοησίες, Ἀγγέλα. Ὁ Ντόναλντ εἶνε ἕνα πολὺ καλὸ παιδί καὶ μοῦ ἀρέσει ὑπερβολικῶς—ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ παρῇ στὰ σόδα καὶ νὰ κἀνὸς ὑποχωρήσεις σ' ἕνα νέο πὺν παίρνει ὅλες-ὅλες τραχυτεῖς λίρες τὸ χρόνον.

—Ἐχεῖς δίκην! εἶπεν ἡ νέα ἡμερώτατα καὶ τότε ἔγραψε ἕνα φάκελλο πρὸς τὸν Ἀστυνομικὸν Ἐπιθεωρητὴ Ρέιτορ. «Θὰ μὲς προσέχῃ καὶ τὰ κομμάτια...εἶπεν ἡ Ἀγγέλα εἰσπνετικῶς, καὶ ἔτσι θὰ μὲς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀπόλεια μερικῶν στεριλῶν!...

Καὶ πραγματικῶς ἡ Ἀγγέλα Μάρκεν δὲν ἠσθάνετο καὶ μεγάλῃν κλίσιν πρὸς τὸν γάμον

αὐτόν. Ὁ λόρδος Εὐστάθιος Λάιτλντ ἦταν πλούσιος μέλλων κληρονόμος ἑνὸς μεγάλου δουκάτου, μὲ ὥραϊα χαρακτηριστικά, λιγὰν ποιητῆς—μὲ λίγα λόγια ἕνας πολὺ ἱκανοποιητικὸς νέος γιὰ τὴν κόρη ἑνὸς ἀπένταρου συνταγματάρχου πὺν εἶχε μιὰ ψύχωση στὴ ζωὴ του, τὸς θὰ γινόταν στρατηγὸς τὸ γρηγορώτερο!

Ἡ Ἀγγέλα ἦταν λεπτὴ καὶ ἀρετὰ ὥραϊα. Ὁ Ὁρέιτορ ὅταν τὴν εἶδε μὲ τὸ νυκτικὸν τῆς φόρεμα, τὴν ἐπεδοκίμασε μὲ μιὰν ἐλαφροτά-

τὴν κλίσιν τῆς κεφαλῆς. Ἐπεδοκίμασε γενικῶς τόσο λίγο κόσμο, ὥστε ἡ στάσις του αὐτὴ θὰ ἡμποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ὡς θεομώτατος ἐνθουσιασμός. Ἀργότερα, ὅταν εἶδε τὸν γαμπρό, δὲν τὸν εὐρίσκε διόλου τοῦ γούστου του. Ἦταν ἕνας ἀδύνατος ἄνθρωπος μὲ στενὸ μέτωπο καὶ μὲ τὴν ἐμφάνισιν κοριτοῦ παρὰ τὰ 35 τοῦ χρόνου. Ὁ λόρδος Εὐστάθιος Λάιτλντ δὲν ἦταν καθόλου ὁ τύπος πὺν θὰ μπορούσε νὰ ἐκείνη τὸν Ὁρέιτορ. Ἐκαμε ἕνα μορφαδόν καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἂν ὁ Παντοδύναμος τὸν ἐπεφρόνιζε νὰ κἀνὸς τὸν ἄνθρωπον δὲν θὰ χρησιμοποιοῦσε ποτὲ γιὰ καλοῦν τὸν λόρδο Εὐστάθιο Λάιτλντ.

Ὁ λόρδος ἦταν ὀξέθυμος μέχρι τραχυτεῖας καὶ ἡ πρώτη καὶ τελευταία συνάντησις του δὲν ἄφισε διόλου καλὰ ἐντυπώσεις εἰς τὸν Ὁρέιτορ.

—Εἶσθε ὁ ντετεκτίβ; τὸν ἐρώτησε.

Ὁ Ὁρέιτορ κατένευσε, πρῶτα πὺν ἦταν γι' αὐτὸν δολοφονητὴν δημοφιλῆ.

—Τότε τί διάβολο κἀθεστε σ' αὐτὴ τὴ γωνία; ἐσυνέχισεν ὁ Λόρδος. Φαίνεσθε σὺν νὰ εἶσθε μέσα στὰ γραφεῖα τῆς Σκωτίας Γυρνάντ...

—Καὶ ἐκεῖ πρόκειται νὰ πάω ἀμέσως τώ-

ΔΩΔΕΚΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΝΤΕ-ΤΕΚΤΙΒ ΟΛΙΒΕΡ ΡΕΪΤΟΡ

ρα, εἶπεν ὁ Ὁρέιτορ καὶ ἐγκατέλειπε τὸν λεωσασμένο γαμπρό, χωρὶς ἄλλη λέξη.

Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ πὺν εἶχε ἰδῇ τὸν λόρδο Εὐστάθιο Λάιτλντ, ἀλλ' εἶχε μάθει ἕνα σωρὸν πράγματα γι' αὐτόν κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα λεπτῶν πὺν εἶχε σταθῇ εἰς τὸ πεζοδρόμιον τῆς εἰσόδου τοῦ σπιτιοῦ, διότι τὸν ἐπλησίασε κάποιος νεαρὸς κύριος κρατώντας εἰς τὸ χεῖρ του ἕνα μικρὸν δεματάκι καὶ ἠρώτησε τὸν Ὁρέιτορ πὺν θὰ

ἡμποροῦσε νὰ συναντήσῃ αὐτοπροσώπως τὸν λόρδον. Προφανῶς ἐγνώριζε τὸν κ. Ὁρέιτορ ἐξ ὄψεως, πρῶτα πὺν δὲν ἦτο διόλου παρόμοιος, διότι ἡ φωτογραφία τοῦ Ὁρέιτορ εἶχε δημοσιευθῇ κατ' ἐπανάληψιν στὶς ἐφημερίδας.

Δὲν εἶνε περιέργω κύριε Ρέιτορ πόσα ἀληθινὰ ρομάντσα κλείνει ἡ πραγματικὴ ζωὴ! Πράγματα πὺν εἶνε ἀδύνατον καὶ νὰ τὰ φαντασθῇ, ὥστόσο εἶνε πιθανώτατα. Τὸ κατὰ στυλ μας ἦτο τὸ φαρμακεῖον τῆς οἰκογενείας τοῦ Λόρδου ἑκατὸν τόσα χρόνια. Ὅλα τὰ πράγματα πὺν χρειάζεται τὰ ἀγοράζει ἀπὸ μᾶς, ὀδοντόπαστα, σαπῶνι, δια, δια! Ἀκόμη καὶ ὅταν ἦτο στὴ Σκωτία, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια—ἔπασχε τότε ἀπὸ τὰ πλεονία του ἀλλὰ τώρα γιαντεῦθηκε μοῦ φαίνεται—τοῦ ἐστέλλανε καὶ ἐβδομάδα...

Ὁ κ. Ρέιτορ ἦκουε τώρα τὸν νεαρόν συν-ομιλητὴν του μὲ πραγματικὸν ἐνδιαφέρον. Εἶχε πολλὰ πράγματα νὰ τοῦ διηγηθῇ.

Μετὰ ἕνα χρόνον καὶ μερικῶς μῆνες ἀργότερα ὁ κ. Ρέιτορ ἐπενοῦσε τὶς διακοπὰς εἰς

Ο ΘΕΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

κρούει, με βοήθησε, με λανσάρισε... "Ότι είμαι σήμερα σε σένα το χειρότερο. "Όσο η σειρά μου να σου δείξω την ευγνωμοσύνη μου. Είσαι άνθρωπος με πείρα. "Έχεις διαχειριστή πολλά χρήματα. Θά μπορούσες να με βοηθήσεις δίνοντάς μου συμβουλές στον άφορο το καλλίτερο μέσον τοποθέτησης των κεφαλαίων μου... "Ο Γκομπρισόν μου δίνει περισσότερα από όσα ξοδεύω. Θά είσαι ο οικονομικός σύμβουλος μου... Θέλεις ;

Κουβέντασαν πολύ ώρα εκείνη την ημέρα. Και έμειναν συμφωνοί ότι η Λιάν θά παρουσίαζε τον "Αντιμέωρ εις τον Γκομπρισόν ως ένα γέρο - θεόν της χρηματικής κατεστραμμένης, ότι θά του εξασφάλιζε ένα μηνιαίο και ότι θά τον επεφόρτιζε να διαχειριζόταν τις οικονομίες της.

Εμίλησαν πολλή ώρα...

ραστής της εταιρίας, φρεσκοξυρισμένος και με μια εμφάνιση άφορη, ο ίδιος δεν άνεγνώριζε τον εαυτό του.

—Καλιμέρα, Δόν Ζουάν, είπε η Λιάν, φιλώντας τον φρύα στα μάγουλα... Σε εκάλεσα άπονε γιατί έλαβα από τον Γκομπρισόν ένα μικρό ποσό, το οποίο δεν πρέπει να μείνει νεκρόν.

—Πόσο ;
—Είκοσι χιλιάδες... "Όρίστε τα. Σου τα εμπιστεύω. Δεν μου είπες ότι είχες απ' ε-
μιν σου μίαν έπικερδή επιχείρηση, η οποία θ' απέδιδε 15 ο/ο ;

—Ναι... "Αφ'ότι με έλεύθερο. Σου προέτα-
μ'όχι μιά έκπληξη...

Την επομένη έπεριμένε εις μάτην την επί-
σκεψιν του "Αντιμέωρ. Την μεθεπομένην άνη-
συχσε. Την τρίτην ημέραν κατελήφθη από
κακή προαισθήματα. "Επ' τέλους την τεταρ-
την ημέραν λίγο πρό το γέννημας η καμα-
υέρα άνηγγειλε :

—"Ο θεός της κυρίας είνε εδώ !
"Η Λιάν άρμισε προς το σαλόνι και ευρέ-
θηκε πρό του "Αντιμέωρ μειδώντας και εύχα-
ριστημένον.

—"Επ' τέλους... "Ηλθε ; ανέκραξε η Λι-
άν... Δεν ήξερα τι είχες γίνα...

—Λιάν ! διαμαρτυρήθη ο "Αντιμέωρ. Δεν
πιστεύω να εκέφθης καν' ότι είχα εξαφανι-
σθή με τα φιλά σου ; ; ;

—"Όχι... "Όχι...
—Θά είχες άδικο, διότι με της 20 χιλιάδες
σου έκανα μιά καλή επιχείρηση. "Όρίστε...

Και ο "Αντιμέωρ έβγαλε ένα πορτοφόλι από
την τσέπη του και άπλωσε επάνω στα γόνατά
της 80 χαρτιά των χιλίων.

—Τι 1... 80 χιλιάδες φράγκα !... Είνε...
Μά είνε φοβερό ! άκραίολο η Λιάν. Πόσ-
τά κατάφερες ;

—"Ηούχασε, δεν τα έκλεψα... Σου είχα έ-
ποσχθί το όλώτερον 15 ο/ο. Σου φέρνω
300 ο/ο. "Ομολόγησε ότι ως οικονομικός σύμ-
βουλος κάτι άξίζω...

—"Μά ! μά είνε άπίστευτο... "Εξήγησέ μου.
—Και πώς π', μικρή μου Λιάν ; Τι σε έν-
διαφέρει η επιχείρησής μου ; Θά μου κόψης
τη χαρά να καταθέσης στο όνομά σου άφρον
στο Κρεντί Λιαννάι αυτές της 80 χιλιάδες.
"Επειτα βλέπουμε...

"Η Λιάν ένθουσιασμένη άγκάλιασε τον κα-
λό της θεό και εφώνασε :
—"Αντιμέωρ, είσαι σπουδαίος άνθρωπος. Θά
τά βρξούμε με ένα μικροκάκι ξεστρα-ντραύ...

Την Δευτέραν της επομένης εβδομάδος, έ-
νθ η Λιάν τετονόταν από μεγάλο της κρεβ-
βάτι, η καμαυέρα της έφερε την άλληλογρα-
φίαν της. Μεταξύ άλλων ήτο και ένα γραμ-
μα του κ. Γκομπρισόν. Κάτωσ έκπληρη η
Λιάν τ' άνοιξε και τ' εδιάβασε. "Εγραφε τά
έξης :

«Αγαπημένη μου Λιάν,
"Υγχαίως χθές, ένθ έγραφα μιά σημείωσι
επάνω στο γραφείο σας, έπεσαν τα μάτια μου
σε μιά απόδειξη του "Κρεντί Λιαννναί" επ' ό-
νόματι σας, από την οποίαν φαίνεται ότι μο-
λις καταβάσατε 80 χιλιάδες φράγκα... "Επει-
δή αύτό το μεγάλο ποσόν δεν προέχεται από
μέ, συμπεραίνο ότι ο γέρο - θεός σας, ο οί-
κονομικός κατεστραμμένος, τον οποίον μου
παρουσίασατε πρό ήμερών, δεν είνε ούτε πτω-
χός ούτε γέρο - θεός, και ότι μοιράζει μα-
ζί μου την ευχαρίστηση να σας μάνη ευτυχί-
αν. Δεν πιστεύω λοιπόν να εκπληγθής έν είς το
μέλλον άφ'ότου αύτόν τον Μακίρμαν να φρον-
τίσω διά την συντήρησίν σας. Μή φανταζε-
σαι, μικρή μου Λιάν, ότι έπείσθηκα μιά με-
κοή αδυναμία σε σένα, πρέπει γιά μέ πάσης
και γιά βίβας. "Αντί !

(Υπογραφή) "Εμμανουήλ Γκομπρισόν"
"Η Λιάν απολαύσθη έκούσας και εξανα-
διάβασε το γράμμα. Τό χτύπημα ήταν βαρύ.
"Η καμαυέρα της ήναγκασθή να της ορμή
να μισήσ' αύτέρα και να της κόψη επί μαν
δωσαν μισσάξ. Ξαφνικά έκτύπησε το κουνούνι.
"Ο "Αντιμέωρ μπήκε στο δωμάτιο και εξεπλά-
γη γιά το άλλωμένο ύψος της Λιάν, η οποία
του έδινε το γράμμα χωρίς να τη λεί-

"Όταν ο "Αντιμέωρ έλαβε γνώσιν του περε-
χομένου, η Λιάν έξέσπασε :

—"Εσύ φταίς, γέρο βλάκα...

—Πώς ; πώς ;... εγώ φταίω ;

—"Εξάτως. "Αν μου είχες καταθέσει τα λε-
πτά με 15 ο/ο, τίποτε απ' αυτά δεν θά συνέ-
βαιναν..."

—"Α, μά το παρακάνεις... Μου παραπονί-
σαι επειδή σου έφερα 60 χιλιάδες φράγκα.

—Ναι, γιατί με κάνεις να χάσω το μέλλον
μου... "Εάν τριλάχιστον μου επέστρεφες 80
χιλιάδες φράγκα κάθε φορά που θά σου έμ-
πιστευόμουν 20 χιλιάδες, δεν θά παραπονίζομην.

"Αλλά είσαι βέβαιος ότι θά καταφέρνεις και
εις το μέλλον ένα τέτοιο κέρδος ;

"Ο "Αντιμέωρ έμύνησε το κεφάλι σκεπτικά
και άπεκνήθη αλλούστατα :

—"Όχι... Δεν είμαι βέβαιος... διότι τα εί-
χα κερδίσει στον μπακαρά...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

την "Οστάνδην. "Ηταν έργένης και έτσι μπο-
ρούσε να μένη σε πολυέσδες λουτροπόλεις.
"Εξ άλλου είχε διαλέξει την "Οστάνδη γιατί
ήταν βέβαιος, ότι εκεί θά συναντούσε πολ-
λούς τύπους που θά τόν εφανατόντο άσφα-
λώς πολλά μίλια μακριά. Δέν διάβαζε τις
έφημερίδες, αλλά ένα ψίχουλο κουβέντας που
είχε άκούσει στής κούρσε τόν έκαμε να ά-
νατρέξη στις σειρές των έφημερίδων του ξε-
νοδοχείου του.

«Μετά θαυμάτης λύτης άγγέλλομεν τόν θά-
νατον του Λόρδου Εδουάρδου Λάιτλν. "Ο
Λόρδος ήτο άσθενής από πολλών μηνών και
άπέθανε την παρελθ. νύκτα αίφνιδίως εις την
οίκίαν του, όδός Χάρτ, Μενφάρ.»

"Ω ! διάβωλε! είνε ο κ. Ρέιτορ.
"Εάν ήκουε τα έσωτερικά του συναισθή-
ματα θά έστελνε άμέσως ένα συγχαρητήριο
ηλεκγράμμα στη χήρα του. "Αλλ' αντί αυ-
τού, θυμήθηκε την συνομιλία που είχε με
τόν νεαρόν φαρμακοποιόν και την κατέγραψε
στο σημειωματάριό του μήπως άργότερα του
έχρειάζετο.

Τό γεγονός αυτό έφυγε έντελώς τις άκό-
λουθες μέρες από τό μυαλό του γιατί είχε
συνεχείς και άτελείωτες συσκέψεις με την
"Αστυνομία της "Οστάνδης. Είχαν συμβή
πράγματι ένα σωρό μεγάλες λοποδυσίες εις
τά ξενοδοχεία της λουτροπόλεως κοσμήματα
μεγάλης αξίας είχαν εξαφανισθή, ένθ οι κά-
τοχοί των έτρωγαν εις τό Καζίνο και ο "Ο-
ρέιτορ έδειξε ζωηρότατον ένδιαφέρον εις την
υπόθεσιν αύτην, διότι άρκετο εύπρόλυτοι
συμπατριώται του έδρων καθ' όλα τα φαινό-
μενα εις την "Οστάνδην.

Κατώρθωσε να έξιχνιάση πέντε, αλλά ο άν-
θρωπος τόν οποίον άνεζήτηε δεν εύρίσκετο
έκει. Αί ληστεία αύτά ήσαν τύπου "Όζα-
βολντ και άπεγοητεύθη κάπως όταν έμαθε
"Όζαβολντ ήτο εις τό Λονδίνον και διετέ-
λει μάλιστα υπό άστυράν επίτηρσιν καθ' ό-
λον τόν τελευταίον μήνα.

Πράγματι, τού είχε πη ή φωνή από την
άλλη άκρη του σύρματος την ήμέρα που συν-
έβη ή ληστεία γιά την οποίαν μου άναφέρεις
εις την "Οστάνδην ο Ούίλλιαμ λίγο έλειψε να
τσιμηθή από έναν από τούς δικούς μας
εδώ. "Ενας άστυνομικός μας τόν είδε να
βγαίνει από ένα σπίτι εις τό Ούδστ "Εντ
και τόν άνεγνώρισε. "Αλλά φαίνεται ότι κά-
ποια κυρία τόν είχε φωνάξη από τό δρόμο,
διότι ο σύζυγός της είχαν άρρωστήση αίφνι-
δίως. Τό τηλεφώνη της είχε χαλάσει και έ-
ξήτοσε με άγωνία ένα γιαντόρ.

—Κακή τύχη! ήτο ή άπάντησις τού "Ο-
ρέιτορ.

Την επομένην ο πραγματικός λοποδύτης
είχε συλληφθή, ήτο δέ ένας "Αμερικανός ό-
νόματι Λαβίνου και έτσι τό μυστήριον που
άναστατών την "Οστάνδην είχε λυθή.

"Ο "Ορέιτορ επέστρεψεν εις τό Λονδίνον,
σάν ξανανειωμένος γίγας γεμάτος κέφι, τόσο
πολύ μάλιστα που είχε συμφωνήση με κά-
ποιον συνεπιβάτην του, ότι ο καιρός ήτο
πολύ καλός !

Τό Λονδίνον τού προσέφερεν άμέσως ένα
σωρό δουλειά, στην οποίαν ήμπορούσε να ά-
ναπτύξη όλα τα χαρίσματά του. "Επ' τρείς
μήνας παρηκολούθει άκούραστα τά ίχνη τού
"Ονορέ ντε Γιοδρ, ένας διάσημος εγκληματί-
ας και ήσχασε την ήμέραν που επέστρεψε,
ένα συννεφιασμένο πρωινό από μιά πένθημη
τελετή στίς φυλακές τού Ουάντογουορθ (ο
"Ορέιτορ παρηκολούθει κατά κανόνα όλους
τους άπαγχονισμούς διά τούς οποίους έθεω-
ρείτο...υπεύθυνος) και διάσχίζε τό Χάιντ
Πάρκ όταν μιά βραχνή τόν εφώνασε λιγάκι
ειρωνικά :

—"Ε! έπιθεωρητά, έλα να σε ίδούμε λι-
γάκι από πύδ ποντά.

"Εγύρισε τό κεφάλι του και τά μάτια του
άντίκρισαν ένα παράξενο θέαμα. Σε μιά με-

γάλη και κομψή λιμουζίνα, που καθώς ύπέ-
θεσε την είχε δανείση επί ένουκίης κάποια
εταιρία καθόταν ένας κομψότατος κύριος.
Τό λευκό ψηλό καπέλλο τών ίπποδρομιών,
ήταν σάν μιά προκλήσις. Τό διαμαντένιο δα-
κτυλίδι που σπιθοβολούσε στο δάκτυλό του
ήταν αθάνατα τεραστίου μεγέθους.

—"Όρίστε, έπιθεωρητά, μπάτε μέσα, είνε
ο Μπέλλ. "Όζαβολντ με ειρωνίαν.

"Ασφαλώς δέν έπερίμενε ότι ή πρόσκλησίς
του θά έγίνετο δεκτή γιάτι από τά μικρά του
μάτια πέρασε ένας στιγμιαίος πανικός όταν
ο Ρέιτορ άνοιξε την πόρτα τού αυτοκινήτου
σοβαρώτατα και έκάθισε μπροστά απ' τόν
άνθρωπο που εις τρείς διαφόρους περιπτώ-
σεις τόν έστειλε στα κατανυγαστικά.

—Βλέπω μεγάλωσαν ή δουλειές μας
Μπιλλ; ρώτησε.

"Ο "Όζαβολντ ξερόθηξε και κουνήθηκε
στενοχωρημένος στο καθισμά του, νοιώθον-
τας να βαρύνει τό έρευνητικό βλέμμα τού ά-
στυνομικού.

—Δέν είδα ποτέ μου άνθρωπο τόσο κομ-
ψό, Μπιλλ, έπιθύρουνε πάλιν ο "Ορέιτορ.

Και πραγματικά τό τόνισμο και γενικά τό
παραουσιαστικό τού "Όζαβολντ ήτο εξαίρετι-

Η Αγγέλα και ο Λόρδος, κυρία-
χτη, αν καταμύματα.

κώς κομψό. Τό ώραίο κοστούμι, τό μεταξω-
τό πουκάμισο με τις μενεξεδιές γραμμές, τό
σκληρό κολάρο, τό διαμαντένιο καρφίτσα
της γραβάτας, τό λουστρίνι και ή μετα-
ξωτός κάλτσες έκαμνόν μεγάλη έντύπωση.

—Πήρα τόν ίσιο δρόμο, έπιθεωρητά, εί-
πεν ο Μπιλλ κρύβοντας την ταραχή του. Μιά
θεία μου πέθανε και μου άφισε μεγάλη πε-
ριουσία. Πρέπει νάρθης να με ίδής καμιά
μέρα στο διαμερίσμά του.

Τά μάτια τού "Ορέιτορ εξακολουθούσαν να
τόν κυττάζουν έρευνητικά.

—Θεία, έ ; Στοιχηματίζω πως θά σε κυτ-
τάξη από τόν ουρανό που πήγε και θά σε
χαίρεται, είνε ο "Ορέιτορ. Είνε καμιά Αύ-
στραλή θεία, Μπιλλ ;

—"Αμερικάνια, είπε και τά τραχειά χαρ-
κτηριστικά του προσεπάθησαν να δείξουν κά-
ποια σκιά ένγνωμοσύνης. "Όταν θέλεις να
πάρης κανένα κοντέιν, έπιθεωρητά, έμπα στο
107, Μπλούμπαρυ Μάνσιους.

—Πίνω όλα μου τά ποτά με σόδα, Μπιλλ,
είπεν ο "Ορέιτορ ευγενώς.

"Ο θαυμασμός που εξέφραζε τό πρόσωπό
του ήτο άπροσδόκητος.

—Και όταν σκέπτομαι ότι την τελευταία
φορά που συναντήθηκε ήταν στα κεραμίδια
του "Αλμπερμαίηλ Μάνσιους και έφαγες πέν-
τε χρόνια γιάτι κρατούσες πιστόλι.

"Ο άλλος χαμογέλασε παρ' όλη την άμηχα-
νία του.

—Τώρα αυτά όλα, τελείωσαν, έπιθεωρη-

τά. Μιά που πέθανε ο θεός μου...

—Μά ήταν θεία προηγουμένος, έπιθύρ-
σεν ο "Ορέιτορ.

—Θεία, ναι, αύτό ήθελα να πώ...Τό
λοιπόν έπληρα τόν ίσιο δρόμο. Δέν κάνω καμιά
συντροφίς πιά.

"Ο κ. Ρέιτορ έκτύπησε τόν σύντροφόν του
δπως ένας λογιστής θά έκτύπαζε ένα πλαστο-
γραφημένο λογαριασμό. Τόν εύρισκε έλλει-
πή εις πλείστα σημεία. "Όλοι οι έπιχειρή-
σεις τού κ. Ούίλλιαμ "Όζαβολντ δέν ήσαν
ληστείες. "Ο Μπιλλ είχε μιά ψυχή διαστρα-
μένη που ήταν ικανή και γιά τις πιο μεγα-
λες κακουργίες. "Ο "Ορέιτορ θυμήθηκε ένα
εξαιρετικά θηριώδες εγκλημα που έστούχησε
στον Μπιλλ τέσσερα χρόνια και τρείς μήνες
και τούτο γιάτι τό Δικαστήριο παραδέχθηκε
τή μέθη. Τό έπεισόδιο αυτό ο κ. Ρέιτορ τό
υπέμνησε εις τόν πλουτοκράτην κ. "Όζα-
βολντ.

—"Ημουνα τρελλός ασφαλώς που έκα-
νέτι τέτιο, είνε ο άλλος κουνώντας τό κε-
φάλι του. "Αλλά, πρέπει να παραδεχθής, ότι
και τό κορίτσι εκείνο, είνε ένα σωρό ψέμ-
ματα γιά μένα. Και σ' δέν μου έφείσθης διό-
λου, έπιθεωρητά.

—Σπανιώτατα, ή μάλλον ποτέ δέν φέλο-
μαι κανενός, απήντησεν ο κ. Ρέιτορ.

"Εν τ'ω μεταξύ όμως τό αυτοκίνητον είχε
φθάσει στην Μαργαρίνη "Αφίδα και ο "Οζα-
βολντ έκτύπησε τό παράθυρο τού σωφρέ.

—Θά σε άφίσω εδ'ω, έπιθεωρητά, "Εχω
κάποιο ραντεβού με ένα φίλο μου, είπε και
ήσυχασε μόνον όταν ο έχθρός του είχε χαθή
από τά μάτια του.

"Ο Μπιλλ είχε πράγματι κάποιο ραντεβού.
Μιά κομψοτάτη και χαριτωμένη θαντέλα που
είχε παραπλανηθή και έδέχθη την πρόσκλη-
σή του γιά ένα γεύμα τέτ-α-τέτ τόν έπερι-
μενε όταν έφθασε στο σπίτι του.

"Ο κ. Ρέιτορ δέν είχε διόλου καταπαλή-
 από τόν εξαφανικό πλουτισμό ενός γνωστο-
του λοποδύτου τό φαινόμενο δέν ήταν διόλου
άσύνηθες.

Στίς πέντε τό απόγευμα ένα τηλεφώνημα
από κάποιο σύννοικακό τμήμα έφθασε στο
κεντρικά γραφεία της Σκότλαντ Γκάρντ και
διωχετεύθη στο Ιδιαιτέρω γραφείο τού κ.
Ρέιτορ. "Επρόκειτο γιά τόν Μπιλλ "Όζαβολντ.
—όσο και γιά μιά ύστερική και μισοτρελή
«θαντέλα» που προσπαθούσε να διηγηθή με
σπασμούς άγωνίας τό πάθημά της από τού
τηλεφώνου.

—Πολύ καλά! είπε ξερά ο Ρέιτορ.

"Ητο ή δέν ήτο σύμπτωσης; "Εν πάση πε-
ριπτώσει έξερχόμενος από την Σκότλαντ Γκ-
άρντ τό πρώτον σχεδόν πρόσωπον που συν-
ήντησεν ο κ. Ρέιτορ ήτο ο Μπιλλ "Όζαβολντ.

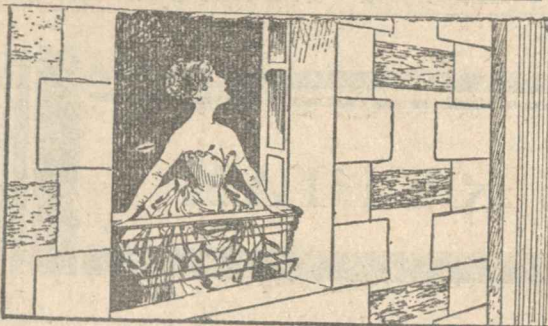
Δέν θά ήτο σύμπτωσης διότι ο δρόμος μετα-
ξ'δν Μπλούμπαρυ και τού Σταθμού τού Βα-
τερλώ π'ρνά από τό Ουάιτχολλ και την Γέ-
φυραν τού Ουεστμίνστερ. "Ο Μπιλλ γιά να
φθάση στον σταθμό ήταν ίνταγκασμένος να
περάση έ'νά τόν δρόμον αυτόν. "Ασφαλώς δέ
θά εξέφενγε από την προσοχή τού άστυνομι-
κού άν δυο μεγάλες βαλίτσες δεμένες στο
ταξί του δέν έχρησίμευαν γιά τόν "Ορέιτορ
ως σήμα κινδύνου. Μπροστά από τό Κοι-
νοδούλιο δυο μεγάλα καμινόνα είχαν νεκρώ-
σει προς στιγμήν κάθε κίνηση. Προστώ δέ ο
φλεγματικός άστυνφύλαξ της τροχαίας κινή-
σεως δώση τό σύνθημα γιά να ξεκινήσουν, ο
"Ορέιτορ έστράφη στην άνοιχτή πόρτα τού
ταξί.

—"Εβγα έξω, τού είπε, και γρήγορα !

"Ο Μπιλλ ήκουσε. Τό πρόσωπό του ήταν
κατάγλωμο και συνεσταλμένο από λύσσα. Με
μιά χειρονομία ο "Ορέιτορ εκάλεσε έναν ά-
στυφύλακα με στολή.

—Ψάξε τον, είπε ξερά. "Οπλοφορεί παρα-
νόμος ! !

(Η συνέχεια και τό τέλος εις τό προσεχές)

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Άγαπημένη μου Πάμ,

Πόσο ήθελα να σ' έχω κοντά μου αυτές τις μέρες να σου πω όλα τα έχω μαζεμένα μέσα στην καρδιά μου, όλες μου τις πικρές και τις στεναχώριες. Γιατί να βρίζω πόσο μακριά, συ, που είσαι ο μόνος άνθρωπος που μπορείς να καταλάβεις τον πόνο μου!

Τό πρωί σου είπα τελειωτικά, ότι μαλώσαμε με τον Τζιμ, δυστυχώς όμως δεν είναι μονάχα αυτό. Ο γάμος μας ναυαγήσει, δεν θα παντρευθούμε ποτέ!

Φαίνεται ότι όλοι οι έρωτευμένοι είναι έτσι. Ο έρωτας τους πνίχνει, δεν μπορούν να δουν τα διάφορα ζητήματα με την σωστή τους όψη και όλα περνούν διαστρεφώς γεγονότων.

Αν δεν ήτο τόσο τραγικό το ζήτημα, θα ήτο ασφαλώς αστείο! Κι' όμως γνωρίζουμε τόσο καιρό με τον Τζιμ, πού θα έπρεπε να διαβάσει πια ο ένας την καρδιά του άλλου.

Σι ξέρεις καλά, ότι ο Τζιμ ήταν ο μόνος άνθρωπος που αγάπησα στην ζωή μου, ο μόνος άνθρωπος που ήθελα για σύζυγο, που του έδωσα όλη μου την καρδιά. Ο Τζιμ ξέρει πόσο τον αγαπώ, τί λατρεύω τον έχω, αλλά δεν θέλει να καταλάβει ότι δεν μπορώ να περπατήσω με μιάς δόλος του παιδικούς μου φίλους. Και όμως ένας Θεός μόνον ξέρει πόσοι από τους παλαιούς μου γνωστούς παραμέλησα. Κι' αυτό γιατί ο Τζιμ είναι η μάλλον ήταν ο μόνος άνθρωπος που ήθελα να έχω κοντά μου.

Όλος αυτός ο μπλεξισμός προήλθε από τον Τζωρτζ. Καταλαβαίνεις ότι δεν μπορώ να τα χαλάσω έτσι χωρίς ατία μ' ένα παιδί που μεγαλώσαμε μαζί, που κατοικούσαμε δίπλα-δίπλα, από τότε που είμεθα έξι χρονών.

Ο Τζιμ γνωρίζει τον Τζωρτζ και τον συμπαθεί, ξέρει, ότι δεν μ' αινεί τίποτε άλλο εκτός από μία καλή φίλη. Πολλές φορές με κοιτάζει έξω, ο Τζιμ το ξέρει, αλλά λέγει, ότι δεν μ' αινεί αυτό γιατί έχει εμπιστοσύνη σε μένα.

Λοιπόν το περασμένο Σάββατο-Κυριακή, ο Τζιμ πήγε στο Πόρτσμουθ για κάποια εργασία. Η Κυριακή Ξημέρωσε σαν ανοιξιάτικη μέρα και μου έδωσε όρεξη να κάμω ένα περιπάτο στην έσοχη, ως το Μπίτγουιν Φάρμ. Στο δρόμο συνάντησα τον Τζωρτζ που πήγαινε λίγο μακρύτερα ως το Γκρέντ για να δι' κάποιο φίλο του. Απεκρίσθη με λυγρό να κάμωμε τον δρόμο μαζί ως το Μπίτγουιν Φάρμ. Θυμάσαι εκείνο τον φράχτη επάνω στο βοιναλάκι που καθήσαμε για να ξεκουρασθούμε; Λοιπόν όταν φθάσαμε εκεί, ο Τζωρτζ θέλησε να με φωτογραφίσει καθισμένη επάνω στον φράχτη. 'Αλλά την στιγμή που έπαιξα για την φωτογραφία βέλο και ξεπροβάλλει η Γκλάντις, η αδελφή του Τζωρτζ. Φάνηκε σαν κακός δαίμονας μπροστά μ' ε, κι' από την στιγμή που την είδα ένοιωσα, ότι θα είχα φασαρίες, ξέρεις ότι π' άνακαταρούνα που είναι. Γι' αυτό δεν άπορησα ποτέ όταν είδα την Τρίτη τον Τζιμ καταστρεφόμενο να μου ήζει να αλλάξουμε το πρόγραμμα της ημέρας μας και αντί να πάμε στον κινηματογράφο να δούμε το τελευταίο

έργον του Μαρξ Σεβαλιέ, να κάμωμε καλύτερα ένα γύρω στο πάρκο για να... μιλήσουμε.

Θα θυμάμαι αβώντως εκείνα τον τα λόγια. —Αυτοίμα πολύ που βλέπω, ότι δεν μπορώ να έχω εμπιστοσύνη σε σένα, Ντιάνα. 'Αν από τώρα δεν μπορώ να λείπω ένα Σάββατο χωρίς σ' να τριγυρνάς έξω με άλλους άνδρες, π' θα γίνω αργότερα; Νομίζω, ότι το να ζητούμε να εθώμε την ευτυχία στον γάμον μας, είναι το ίδιο σαν να επιπλέω να εθώμεν χίλιες λίρες πάνω σ' αυτόν τον πάγκο.

Δεν ξέρω αν έκομα καλά ή όχι, αλλά...

Εφάνηκε η αδελφή του...

κείνην την στιγμήν άναψα από τον θυμό μου και παραφέθηκα. 'Αρχαί τίποτε χειρότερον από συκοφαντία; Δεν συζητήσαμε πολύ, του είπα, ότι αφού δεν μπορεί να έχω εμπιστοσύνη σε μένα το καλύτερο είναι να διαλύσωμε τον άρραβόνα μας.

Ο Τζιμ μου είπε, ότι μου επέτρεπε να του εξηγήσω τους λόγους που μ' έκομαν να προτιμήσω την συντροφιά του Τζωρτζ, αλλά του άνηντρα, ότι δεν είχα ανάγκη να του δώσω λόγο των πράξεών μου.

Σ' αυτό επάνω χωρισθήκαμε και από τότε κλαίω ξεκολοθυτικά. Πάμ αν ήξευρες πόσον είμαι δυστυχισμένη! 'Ελα μόλις το καταρθώσεις να με δεις, δεν ξέρεις τί καλό θα μου κάμεις.

Η απελπισμένη φίλη σου
Ντιάνα

Άγαπητέ μου Μπίλλι,
Δεν θα σε βάλω σε σκοτούρες και φασαρίες να ετοιμάσεις για παρτίνα, δεν υπάρχει πιά άνηχη να οργάνω καινούργια ρούχα, για τον γάμο μου, γιατί χθές είχαμε ένα γερό κανγά με την Ντιάνα και τα χαλάσαμε μιά για πάντα.

Σ' είπα πόσον ψυχραιμώ και θετικός άνθρωπος που διαρωτόμαι αν μπορείς να καταλάβεις π' αισθάνεται ένας άνθρωπος, όταν χάνει το μόνο κορίτσι που αγάπησε ποτέ στη ζωή του. Δεν είμαι περισσότερο αισθηματίας από τους άλλους ανθρώπους, αλλά γράφω

τον έαυτό μου έρημο στον κόσμο, όλα αυτά μου φανονται σαν ένα άσχημο όνειρο, θέλω να πιστέψω, ότι είναι πραγματικότητα.

Και όμως πάνα δέκα πέντε μέρες που είχα ξήνησα να έλθω να δεις το σπίτι που έχω αποφασίσει ν' αγοράσω ή Ντιάνα κι' εγώ. Θυμάσαι πως γελούσαμε, όταν σου είπα ότι θα τ' ονομάζουμε «Φωλίτσα». Και όμως αυτήν την φωλίτσα τώρα πια δεν την κτίσαμε ποτέ.

Μου έλεγες πάντα ότι δεν μπορείς να καταλάβεις π' μοντέρνα κορίτσια, κι' εγώ έχω χάμουν, ότι Ντιάνα ήταν γιά μένα ένα ακατό βιβλίο. 'Ετσι είναι. Κανένας άνδρας δεν μπορεί να καταλάβει μ' γυναίκα, είμεθα όλα έκατο χρόνια πια πίσω από εκείνες.

Να τί συνέβη. Την Κυριακή που είλαμε στο Πόρτσμουθ για την δουλειά του μπαμπά, είδα την Ντιάνα να φλετάρη με τον Τζωρτζ κοντά στο Μπίτγουιν Φάρμ. Ξέρω δε ότι είναι αλήθεια, γιατί μου το είπε η αδελφή μου μ' όλες τις λεπτομερείες. 'Ε, λοιπόν εγώ ποτέ δεν μπορώ να ανεχθώ εκείνην π' εγώ να φέρεται έτσι μ' έναν άλλον άνδρα. Συνεζητήσαμε πολλές φορές γι' αυτό το ζήτημα κι' η Ντιάνα προσπαθούσε να με πείσει ότι δεν κάμει κανένα κακό με το να διαρρή τις παλαιές της φίλες, έστω κι' αν είναι άρραβωνιασμένη μαζί μου.

Αλλά τί ζωή θα είναι η δική μου, να σ' απειμα διαρκώς όταν λείπω, από το σπίτι μου, ότι η Ντιάνα μπορεί να γυρνά με κανένα άλλον.

Όταν ένας άνδρας αγαπά δεν μπορεί πια να ζήσει. Η Ντιάνα λέγει, ότι είναι άνοησίες κι' ότι δεν έχω μοντέρνες ιδέες. 'Αλλά εγώ νομίζω, ότι στον γάμο και στον έρωτα δεν χωρούν μοντέρνες ιδέες. 'Η ιδέα ότι η ίδια, όπως και πρό χιλίων ετών. Δεν μπορώ όμως να της δώσω να το καταλάβει και κακό είναι που δεν μπορώ να παραδεχθώ, ότι έχω δολοφονήσει τον Τζωρτζ.

Αλλά νάξερεις πόσο την αγαπώ, Μπίλλι, πώς θα μπορούσα να κάμω χωρίς εκείνην.

Σήμερα μου έστειλε πίσω το διατυλιγμένο.

Με αγάπη
δ φίλος σου
Τζιμ

Τηλεγράφημα της Πάμ προς τον Τζιμ.
«Είσαι απαλώς τρελός γιά να διαλύσεις χωρίς ατία με την Ντιάνα. Στά-Στά-Στά, ότι είναι πρόθυμη να συγχωρήσει όλα.—Πάμ»

Τηλεγράφημα του Μπίλλι προς την Ντιάνα.
«Ο Τζιμ σ' αγαπά.—Στά-Στά.—Ποτέ δεν θα βροίτε λαμπρότερο νέο.—Στά-Προσπαθήστε να τα διορθώσετε. Μπίλλι»

Τηλεγράφημα της Ντιάνας προς τον Τζιμ.
«Θέλεις να ξεσηχθούμε; Ντιάνα»

Τηλεγράφημα της Τζιμ προς την Ντιάνα.
«Εξηγήσεις με λόγια επ' κίνδυνος.—Στά.—Προτιμώτερον με φίλη. Τζιμ»

ΚΑΠΟΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΤΟΥ Κ. Χ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Η μικρή Λιζέττα με το κομψό και μου-τραίο των δεκαοχτώ χρόνων, και με τα τετραστά μαλλιά, ήταν πολύ σκεπτική εκείνη την ημέρα. Ένοιωθε κάτι καινούργιο στη ζωή της, που δεν μπορούσε να καταλάβει καλά-καλά ακόμη αν της προξενούσε χαρά ή λύπη.

Την περασμένη νύχτα είχε πάει μαζί με τον αδελφό της σ' ένα χορευτικό κέντρο. Στην αρχή από τον πολλή θόρυβο, κι' απ' την πολυκοσμία δυσχεραστήθηκε τόσο, που ξήγησε μ' επιμονή από τον αδελφό της να φύγουν. Ο αδελφός της όμως, απροσχημάτιστος με το κόρτε που έκανε με μιά μικρούλα που καθότανε στο άκρο της τραπέζιας δεν φανότανε καθόλου βιαστικός.

—'Ακόμη δεν ήρθαμε, καμένη... της είπε.

Η Λιζέττα δεν του είπε τίποτε, γιατί κατάλαβε πως ότι κι' αν του έλεγε θα ήταν εντελώς άσκοπο. Κατέβασε μόνο λίγο τα μούτρα της κι' από τα νεύρα της το τακουνάκι του χροσού της γοδαυού άρχισε να χτυπά, με γρήγορα, ισόχρονα, διαστήματα το παρκέ.

Σε λίγο πήν ξήγησε να χορεύουν ένας τριαντάρας κύριος, παλιός φίλος του πατιού της. Η Λιζέττα που δεν τον έχωνε καθόλου, έπειδή έλεγε διαρκώς σχλιάστικα, στα οποία ατή ήταν υποχρεωμένη να μειδιά τουλάχιστον, είχε κάτσει διάβει να του άρνηθι το χορό, που της ήτο ανόητο. Ντράπηκε όμως, επειδή ήταν παλιός φίλος του πατιού της, και σ'ι κόντησε μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. Την ώρα που βάδιζε προς την πίστα, έμεινε σ'α να βάδιζε προς την άγχνη, κι' ο φρασφορεμένος κύριος που την ακολουθούσε της φανότανε σαν το έκτελεστικό άποσπασμα. Και τόσο προστάθηκε να μη μαρτυρηθί...

Γιά την κακή της τύχη οι άλλοι χορευτά, που δε βρισκότανον στην ίδια ψυχολογική κατάσταση μ' αυτήν, μπέρδισαν τρεις φορές το μοντέρνο βάλς έξαισιν, που έπαιζαν ή όρχηστρα. Κι' έτσι η Λιζέττα υπερχεώθηκε ανά γιά ένα να χορεύη τρεις φορές με τον τριαντάρα κύριο. Μόλις μπορούσε και κρατούσε τα νεύρα της. Τα διάφορα ζευγάρια που στροβιλιζόντανον τριγύρω της την ένοηλούσαν, οι στεναγμοί του σασφάν της φανόντανον σαν βελάσματα, και τα σχλιάστικα άστεία του καθολικού της της προξενούσαν άηδία. Σ' όλο αυτό το διάστημα η Λιζέττα δεν έκανε άλλο παρά να σκέπτεται με ποιά τρόπο θα μπορούσε να καταφέρη τον αδελφό της να φύγουν. 'Υστερα από πολλά άποφάσεις να κάνη την άρρωστη.

Επ' τέλος ή όρχηστρα σταμάτησε. Και παρ' όλα τα έπιμονα χειροκροτήματα των χορευτών ο βιολίστας άηρσε το βιολί του επάνω στη ούρα του πάνου, και τράβηξε στο διάδρομο. 'Υστερ' απ' αυτό οι χορευτά άρχισαν να γυρίζουν στις θέσεις τους. Μαζί μ' αυτούς γύριζε κι' η Λιζέττα κρατώντας με το δεξί χέρι το κεφάλι της, γιά να γίνη περισσότερο πιστευτός ο αφηνίδιος πονοκέφαλος της, που θα άνάγκασε τον αδελφόν της να διακόψη το κόρτε του.

Όταν όμως πλησίασε άρκετά στο τραπέζι έκανε ένα έλαφο μορφοσώ έκπληξεν και κοινοτήθηκε. Ο αδελφός του δεν ήταν μόνος του. Ήταν μαζί με ένα νέο, που θα ήπιε βέβαια την ώρα που εκείνη έόρνε. Συνήθισαν και γελούσαν σε τόσο πολύ φιλικά. 'Ως τόσο ή Λιζέττα τον έβλεπε γιά πρώτη φορά. Η πρώτη έντύπωση που της προξενούσαν ήταν άρκετά κολακευτική γι' αυτόν.

Η Λιζέττα πήγε κοντά τους. Ο αδελφός της άνέλαβε την άπαράτητη σύσταση. Το επώνυμό του το έσχασε σχεδόν άμέσως, αλλά το όνομά του της άρεσε πολύ. Τον έλεγαν Πέτρο. Αυτό το όνομα είχαν οι ήρωες πολλών αίσθηματικών μυθιστορημάτων, που είχε διαβάσει.

Νούσαν ήταν άρκετά κολακευτική γι' αυτόν.

Η Λιζέττα πήγε κοντά τους. Ο αδελφός της άνέλαβε την άπαράτητη σύσταση. Το επώνυμό του το έσχασε σχεδόν άμέσως, αλλά το όνομά του της άρεσε πολύ. Τον έλεγαν Πέτρο. Αυτό το όνομα είχαν οι ήρωες πολλών αίσθηματικών μυθιστορημάτων, που είχε διαβάσει.

Άρχισαν να μιλούν γιά διάφορα πράγματα χωρίς ένδιαφέρον. Γιά τον καιρό, γιά μιά τελευταία έφευρεση, γιά μουσική... Στο μεταξύ αυτό ή Λιζέττα έξέταζε τη νέα της γνωριμία, και δεν φανότανε δυσχεραστήμενη απ' αυτήν. Άφου έσχασε και τον πονοκέφαλό

Η μικρή Λιζέττα ήταν εκείνη την ημέρα σκεπτική

της. Ο Πέτρος δεν ήταν περισσότερο από εικασπέντε χρόνων, ψηλός, μάλλον άδύνατος, λίγο χλωμός, με τρώπους πλιν ευγενικούς. Το παρνασας κ'ό του και οι τρώες του, μαυρισσαν πως ήσαν πλασμένους περισσότερο γιά έρωσής γι'αυτήν, πως ήσαν και μάλιστα πολύ ώρεια. Αυτό κυριούσε περισσότερο ή Λιζέττα. Μ'ι κι' αυτά θα κάταλάβαινε κάπως την προτιμήσ της, γι' αυτό την καταλάβαινε άρκετά.

Έχόρεψαν μαζί τρεις φορές. Τώρα τα ζευγάρια που στροβιλιζόντανον τριγύρω στη Λιζέττα δεν την ένοηλούσαν, οι στεναγμοί του σασφάν και τα λόγια που της έλεγε ο σασφάν νέος καθολικός της δεν τα ένοιωθε σχλιάστικα. Τα έβρισκε ώρεια... 'Ω, πόσον ώρεια μιλούσαν εκείνος...

Στον πρώτο χορό της όμλησε γιά διάφορα πράγματα που δεν μπορούσε να τα καταλάβει. Ξεχώριζε μόνο μερικές λέξεις: φεγγάρι, ά-κορναλιά, θερμή νύχτα, αγάπη... Στο δεύτερο χορό της μιλούσε γι' αυτήν. της είπε πως ήσαν πολύ χαριτωμένη, και πως ήξερε καλά κάποιον άνθρωπον, που θα ήτο πάρα πολύ ευτυχισμένος, αν ήξερε ότι τον αγαπούσε λίγο. Με κανένα τρόπο δεν θέλησε να της πει ποιος ήταν αυτός. Της το είπε όμως στο τρίτο χορό. Ήταν ο ίδιος. Η Λιζέττα σήληξε περισσότερο επάνω του. Εκείνος της ξήγησε ένα ραντεβού γιά την άλλη μέρα το απόγευμα. Η Λιζέττα άκούει να μπορεί να καταλάβη πως άντ' να θυμώσει και να τον βροίσει δέχτηκε χωρίς την παραμικρή αντίρρηση.

Γι' αυτό ή μικρή Λιζέττα ήταν την ημέρα

εκείνη σκεπτική. Να ήξευρε, αν όλη αυτή τη περιπέτεια της περασμένης νύχτας έπρεπε να την πάρη στα άσπεια και να μην πάει, ή να την πάρη στα σοβαρά και να πεί... Καμία φορά έκανε κι' άνάποδα τον παραπάνω σύλλογισμο. Να την πάρη στ' άσπεια και να πάει, ή να την πάρη στα σοβαρά και να μη πάει...

Την όρισμένη ώρα ή Λιζέττα βρισκότανε στο μέρος που ραντεβού. Εκείνος δεν ήταν εκεί. Της φάνηκε περίεργο γιατί ήξερε πως εκείνος πρέπει να φθάνουν πρώτα. Σκέφτηκε όμως πως όπου και γάναι θάβη. Η ώρα περνούσε χωρίς εκείνος να φανέται. Η Λιζέττα ντρεπόταν μόλις που την έβλεπε ο κόσμος να περιμένη στη γωνία. Κάποιος πιστός περνώνας πλάι της την περίεξε.

—Σε έσχασε... Αυτό έχει ο κόσμος... είπε.

Η Λιζέττα ντράπηκε περισσότερο. Πέρασε μόνη, μιά, μισή, δυό ώρες, κι' εκείνος άκούμα να φανί... Άρχισε να άνηνχί... Μήπως δεν θυμήθηκε το ραντεβού του...; Μά πως άφου ο ίδιος της το ξήγησε... Η μήπως του συνέβηκε κανένα άτύχημα...; Θεέ μου, αυτό θα είναι... Θά ήθελε να περιμένη πολύ, μά πάρα πολύ ώρα ακόμα, μά το χροσά της ρολόγια της συνεβούλευσε να φύγη, αν δεν ήθελε να άκούση φωνές στο σπίτι. Άρχισε σιγά-σιγά να άπομακρύνεται, γυρίζοντας το κεφάλι της πίσω, γιά να δή μήπως εκείνος έφτανε καθυστερημένος από κανένα σοβαρό έμπόδιο... Άλλά εκείνος πούθενά... Κι' όταν άπομακρύνθηκε άρκετά, άρχισε να περιπατάει διασπασ... Βιάζονταν να φθάση στο σπίτι της, ν' άποσπύθη στην κάμαρά της και να κλάνη. Αισθάνονταν τόσο μεγάλη άνάγκη να κλάνη.

Όταν έφθασε στο σπίτι της, ήταν ή ώρα του τραγουδιού. Η μητέρα της την έπαιλσε γιά την άργοπορία της. Αποκαλοήθηκε πως την καθυστέρησε μιά φίλη της. Και γιά να μη μαρτυρηθί κάπως χωρίς όρεξη στο τραπέζι.

Ο αδελφός της ήταν άδιάθετος.

—Πώς σου φάνηκε ο Πέτρος;... ρώτησε η Λιζέττα.

—Καλό παιδί.

—Τον είδα σήμερα το απόγευμα... έσπνε-χισε εκείνος.

—'Αλήθεια; ρώτησε ή Λιζέττα προσέχον-τας να μη μαρτυρηθί.

—Ναι... Τον είδα με μιά μικρούλα κοντά στο Σύνταγμα... Δεν έχεις ιδέα τί γυναικά-μας που είναι... Τού είναι άδύνατος να γυ-λάση μιά γυναίκα και να μην της κάνη κόρτε. Λέει πως το κόρτε είναι μέσα στο αίμα του...

Ο αδελφός της λέγοντας αυτά γέλασε με την καρδιά του. Αν όμως εκείνη τη στιγμή δεν πρόδεχε σε μιά έφορτη που τον έκανε ή μητέρα του, άσφαλώς και θα άπαμύζονταν από το πρόσωπο της Λιζέττας, γιά τα γεγ-νότα της χθεσινής νύχτας.

Σε λίγο ή Λιζέττα με την πρόφαση πως ή-ταν πολύ κουρασμένη σπρώχθηκε από το τραπέ-ζι. Ήθελε να βοήθ' γρήγορα στην άναστη-μένη της κάμαρά, και να κλάνη κάποιον γλυκό της διαιτο που γινώριζατε με τους στεναγμούς του σασφάν και που ζήτηνος ά-σχημα σε μιά άφιλόξενη γωνία... Ήθελε να κλάνη κάποιον όνειρο που καταλάβαινε πως θα της κάσιε πού άκριβά... πολύ άκριβά...

Χρήστες Π. Γιαννακοπούλους

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΤΣΑΡΙΝΑΣ

Ο υιός του Μεγάλου Πέτρου.—Ο γάμος του με μίαν Γερμανίδα πριγκίπισσα.—Η διαφθορά της Ρωσικής Αυλής.—Μία απόπειρα δηλητηρίασεως.—Μία περιεργός ιστορία.

Ο Μέγας Πέτρος, ο διάσημος Τσάρος της Ρωσίας, ο οποίος έδωσε την χώραν του από την διαβαρότητα, επεθύμει να δώσει σύζυγον εις τὸν υἱόν του 'Αλέξιον. Ή ξήτησε λοιπὸν τὰς διαφόρους πριγκίπισσας καὶ ἐδιέλεξε τὴν Καρλότταν τοῦ Μπρούνσβικ, κόρην τοῦ δυνάστη Λουδοβίκου καὶ γυναικαδέλφην τοῦ αυτοκράτορος τῆς Γερμανίας Καρόλου ΣΤ'.

Ο γάμος ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Τοργκάου τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1711. Ο 'Αλέξιος δὲν δὲν εἶχε κανὲν ἀπὸ τὰ προσόντα τοῦ πατρὸς του, ἀλλ' εἶχεν ἀπεναντίας ὅλα τὰ ἐλαττώματά του. Τὰ κυριώτερα τούτων ἦσαν ἡ θρησκοληψία του, ἡ γυναικοθηρία καὶ ἡ θηριωδία του. Καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Πέτρου δὲν ἦτο ὄντως εὐχάριστη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος ὄχι σπανίως τὴν ἔδερνε.

Ἡ Γερμανὶς πριγκίπισσα ἦτο εἰκοσι ἑτῶν, ὁ δὲ 'Αλέξιος εἰκοσι καὶ ἑνὸς. Ἦτο φυσικὸν νὰ συνδεθῶν με ἔρωτα, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνώσεώς των, ὁ βίος εἶχε καταντήσῃ μαρτύριον διὰ τὴν ἀγαθὴν πριγκίπισσαν. Ο σύζυγός της ἀπὸ τῆς πρώτης σχεδὸν ἡμέρας ἐξηκολούθησε τὰ ἐρωτικά του ὄργια, διατηρῶν σωστὸν γαμέμι ἀπὸ ἐρωμένης καὶ παραμελῶν τὴν Καρλότταν. Οἱ αὐτικοὶ δὲν εἰσένοιαν τὴν Καρλότταν, διότι μετὰ τὸν ἄλλον δὲν ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ τὴν καθολικὴν θρησκείαν της καὶ νὰ γίνῃ ὀρθόδοξος.

Ἡ δυστυχὴς μόνον εἰς τὰ δάκρυα εὗρισκε παρηγορίαν, ὅταν δὲ ὁ 'Αλέξιος τὴν συνελάμβανε κλαίονσαν ἐγένετο ἔξω φρενῶν καὶ τὴν ἔδερνε.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τὸν γάμον αὐτὸν ἐγεννήθη πρῶτον μία κόρη, ἡ Ναθαλία καὶ ἕνας υἱός, ὁ μέλλων αυτοκράτωρ Πέτρος Β'. Ἡ γέννησίς του δὲ ἐσήμανε καὶ τὸν θάνατόν της. Διότι μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἦτο ἐτοιμὸς γεννηθῆ, ὁ 'Αλέξιος τῆς ἔδωσε μίαν κλωτοῖν εἰς τὴν κοιλίαν, προκαλέσασαν πρῶτον τοκετόν. Καὶ τὸ μὲν παιδί ἐπέζησε ἀλλ' ἡ μήτέρα ἀπέθανε ἀπὸ ἐπιλόχιον πυρετόν, τὴν 1 Νοεμβρίου 1715.

Καὶ αὐτὰ μὲν λέγει ἡ ἐπίσημος ἱστορία. Ἀλλ' αἱ παραδόσεις ἄλλα ἀφηγοῦνται.

Ἡ Τσαρίνα Καρλόττα δὲν ἀπέθανε ἀπὸ τοκετόν. Ὀλίγον μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ της, ἡ κόμισσα τοῦ Καϊνιγσπεργκ, μητέρα τοῦ στρατάρχου τῆς Σαξονίας, ἐλυπήθη τὴν ἀτυχή Καρλότταν καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριον αὐτό. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Τσάρεβιτς 'Αλέξιος εἶχεν ἀποπειραθῆ νὰ τὴν δηλητηριάσῃ διὰ νὰ νυμφευθῇ μίαν Φινλανδὴν ἐρωμένην του. Ἡ Καρλόττα ἐπέσθη πλέον ὅτι δὲν ἦτο δυνατὴ ἡ παραμονὴ της εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ ἔδωκεν νὰ φύγῃ. Κατὰ συμβουλήν της κομίσσης προσεκοιμήθη τὴν νεκράν. Τὴν ἔθαλαν εἰς τὸ φέρετρόν καὶ τὴν ἐκέντησαν. Ο 'Αλέξιος φυσικὰ δὲν ἔδειξε μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὸν θάνατον, ἀπεναντίας εὐχαριστήθη διότι τὴν ἐξεφορτώθηκε.

Ἀλλ' ἡ Καρλόττα δὲν ἦτο νεκρά. γράφει ὁ Λαπλά. Ἡ κόμισσα τοῦ Καϊνιγσπεργκ τῆς εἶχε δώσει νὰ πῇ ἕνα ναρκωτικόν, τὸ ὁποῖον θὰ τὴν ἐκράτει δύο ἡμέρας κοιμισμένην. Εἶχε συνεννοηθῇ με τοὺς νεκροβάπτας καὶ ὅταν τὴν μετέφερον εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ ἀνατόρου, ἡ κόμισσα ἦνοιξε τὸ

φέρετρόν καὶ ἀπήγαγε τὴν κοιμωμένην πριγκίπισσαν.

Τὴ βοηθεῖ τῆς κομίσσης, ἡ Καρλόττα ἠτοιμάζετο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ρωσίαν. Ἀφοῦ ἔμεινε μερικὰς ἡμέρας κρυμμένη εἰς τὸ σπῆτι τῆς κομίσσης, ἐπεβιβάσθη λεωφορεῖον τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸ Παρίσι. Ἡ κόμισσα τῆς ἔδωσε τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸ ταξεῖδι χρήματα. Τὴν συνόδευεν ἕνας γέρον καμαριέρης της, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀφοσιωμένος εἰς αὐτήν. Ὅταν ἐφθά-

σαν εἰς τὸ Παρίσι ἡ Καρλόττα ἐπώλησε τὰ πολυτίμη ἀντικείμενά της καὶ ἐπῆρε ἀρκετὰ χρήματα. Ἀπὸ τὸ Παρίσι διηυθύνθησαν εἰς τὴν Μασσαλίαν, ὅπου ἐπῆραν πλοῖον ἀναχωροῦν διὰ τὴν Ἀμερικήν. Ἐκεῖ πλέον θὰ ἦσαν ἥσυχοι, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τοὺς ἀνεγνώριζε. Ἡ Τσαρίνα ἐπῆρε τὸ ὄνομα 'Ελισαβέτ Ντάνιελσον. Ἡ κομίσσης της, ἡ ἀριστοκρατικὴς της καὶ τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον περιέβαλε τὴν ἀφίξιν της ἐξήγειρε φυσικὰ τὴν περιέργειαν καὶ εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκείνην γυναικὸν τοῦ νέου κόσμου. Ἰδίως περισσοτέρως περιέργειαν ἔδειξε ἕνας Γάλλος ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ τὴν γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον. Ὁ Γάλλος αὐτὸς ἀξιωματικὸς ὠνομάζετο Ντωμπάν. καὶ εἶχε πρὸ ὀλίγου ἐπανέλθει ἀπὸ τὴν Ρωσίαν, ὅπου κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν ἀνηρέθει εἰς τὴν Αὐλήν.

Ἀμέσως ἀντελήφθη τὴν ομοιότητα τῆς ἀνύστατου μετὰ τὴν Καρλότταν. Ἡθέλησε νὰ βεβαιωθῇ καὶ συνεδέθη φιλικῶς μετὰ τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος παρουσάζετο ὡς πατὴρ της. Καὶ ἡ προσέγγισις ἐγέννησε τὸν ἔρωτα εἰς τὸν Γάλλον ἀξιωματικόν. Τῆς προσέφερε νὰ τὴν καίῃ σύζυγόν του, ἀλλ' ἐκείνη ἠρνήθη. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1718 ἡ ἀγνωστὸς ἔγραψε τὸν θάνατον τοῦ Τσάρεβιτς. Ἦτο πλέον ἐλευθέρω. Χαρούμενος τῆς ἀνήγγελε τοῦ γεννοῦς ὁ Ντωμπάν, ὁ ὁποῖος τῆς ἐπρόσθεσε :

— Δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένῃς πλέον...τὰ γνωρίζω ὅλα...ἔχω ὅτι εἶσαι ἡ πριγκίπισ-

σα Καρλόττα. Τώρα πλέον τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ γίνῃς σύζυγος μου!

— Ἀλήθεια! εἶπε τέλος ἐκείνη. Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ γάμος τοῦ ἡνωμένου εὐτυχῆς πλέον. Ἐνα κοριτσάκι ἦλθε ἀπὸ συμπληρώσῃ τὴν εὐτυχίαν των. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἰς τὸν κόσμον πολὺ ὀλίγον διαρκεῖ εὐτυχία. Ὁ Ντωμπάν ἠσθένεσε. Κανεὶς ἀτρὸς ἐκεῖ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἀπὸ τί ἔπασχε. Ἡ Καρλόττα τότε ἐπώλησε τὸν μα της καὶ ἐπῆγε μαζὺ του εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου τὸν ἐξήτασαν οἱ καλύτεροι ἰατροὶ καὶ τοὺ ἀπέδωσαν τὴν ὑγίαν του.

Ὅταν ἐθεραπεύθη εἶδεν ὅτι εὐρίσκειτο χωρὶς χρήματα καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναστήσῃ ἀπασχόλησιν διὰ τὴν συντήρησιν τῆς ἀκογενείας του. Ἐδέχθη λοιπὸν τὴν θέσιν διευθυντοῦ τῶν καταστημάτων τῆς Ἐταιρίας τῶν Ἰνδιῶν εἰς τὴν νῆσον τῶν Βουρβόνων, ἡ ὁποία εὕρισκετο σχεδὸν εἰς τὴν ἑκκραν τοῦ τότε κατοικημένου κόσμου.

Ἐνῶ ὁ σύζυγός της ἠτοιμάζετο διὰ τὴν μακρινὴν ταξεῖδι, ἡ Καρλόττα μετὰ τὴν ἑρμηνείαν της ἐπῆγε εἰς τὸν κήπον τοῦ Καμαρκού διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἐνῶ ἐκάθητο ἐκεῖ ἕνα πάγκον, ὁμιλοῦσα γερμανικὰ εἰς τὴν ἑρμηνείαν της, ἐπέρασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ στρατάρχης τῆς Σαξονίας, εὐρισκόμενος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὸ Παρίσι. Ἡ κομίσσης νὰ μιλοῦν γερμανικὰ καὶ ἐκείνη τὴν γυναῖκα. Αἰφνίς ἐρρηξε φωνὴν ἐκπληκτικὴν καὶ τῆς εἶπε :

— Γὰ ὄνομα Θεοῦ, ἡ Μεγαλειότης Σας εἶνε ἐδῶ ;

Ἡ Τσαρίνα τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴ τὴν προδώσῃ, ἀλλὰ νὰ μεταβῇ μετὰ δύο ἡμέρας εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ὅπου θὰ τοῦ ἀπεκάλυπτε τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους εὕρισκετο ἐκεῖ.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ στρατάρχης ἐπῆγε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ὁπιδέειξε, ἀλλ' ἔπαυσε μὲν τὸν λόγον, ὅτι ὁ Ντωμπάν μετὰ τὴν γυναικὴν τοῦ ἀνεχώρησε διὰ τὴν νῆσον τῶν Βουρβόνων. Ἀμέσως ἐπῆγε εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ βίκου ΙΔ' καὶ τοῦ ἀπεκάλυψε τὴν περιττωμένη συνάντησίν του. Ὁ Βασιλεὺς ὡς διέταξεν τὸν Διοικητὴν τῆς νῆσου Βουρβόνων νὰ περιποιεῖται τὴν οἰκονομίαν Ντωμπάν καὶ τὴν προστατεύῃ. Ὁ δὲ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐγραψεν εἰς τὴν αὐτὴν κατέγραψαν Μαρίαν Θηρεσίαν λέγων ὅτι ἡθεῖα της, τὴν ὁποῖαν ὅλοι ἐνόμιζον νεκρὰν, εἶχε εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου. Ἡ Μαρία Θηρεσία ἐγραψεν ἀμέσως εἰς τὴν Καρλότταν, καλοῦσα αὐτὴν εἰς τὴν Αὐλήν της, ὅπου θὰ εἶχε μετὰ τῆς τὰς τιμὰς ἀπὸ τὸν δρόν ὅμως νὰ διατευχθῇ τὸν μοργανωτικὸν σύζυγόν της. Ἡ Καρλόττα ἠρνήθη καὶ ἔζησε μετὰ τὸν σύζυγόν της μέχρι τοῦ θανάτου του τὸ 1747.

Μετ' ὀλίγον ἀπέθανε καὶ ἡ κόρη των. Καὶ τότε, μόνη εἰς τὸν Κόσμον, ἡ Καρλόττα ἐπέστρεψε εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἔγινε καλογοραία. Ἡ Μαρία Θηρεσία τῆς ἔδωσε μνηστῆρα σύνταξιν καὶ ἡ Ντωμπάν (διὰ τὴν ἐξηκολούθησιν μέγαν τοῦ θανάτου νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της) ἔζησε εἰς μοναστήρι, πρῶτον εἰς τὰς Βουξέλλας καὶ ἔπειτα εἰς τὸ Βιτρώ. Ἡ ζωὴ της ἐπέρασε μέσα εἰς προσευχὰς καὶ νηστείας.

Δὲν εἶνε γνωστὸν πότε ἀπέθανε. Πάντως εἶχε τὸ 1767. Λέγεται ὅτι ἀπέθανε τὸ 1768 ἢ 1769.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

ΑΙ ΚΩΜΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΜΑΕΣΤΡΩΝ

Αἱ κωμικαὶ κινήσεις τῶν σεβερῶν διευθυντῶν ὁρχηστρῶν.—Μερικοὶ περὶ πηγύνουν στὰς συνκαλίς γὰ νὰ γελοῦν μαζὶ τοὺς.—Πῶς κινεῖνται οἱ διάφοροι μαέστροι.—Ἀπέσεις τῆς ἐμφράσεως τῶν ἔργων ἡ νευροσπαστικὰ φαινόμενα ;

Ψουχα καὶ προσεκτικὰ...

ρακαθήμενοι νὰ παρακολούθουν τὴν ἐπέλεσιν.

Μερικοὶ μάλιστα μαέστροι ἀφαιροῦνται τόσον πολὺ εἰς τὸν κόσμον τῶν μουσικῶν των ἐξάρσεων, ὥστε νὰ παρασύρονται εἰς βιαίαις κινήσεις καὶ νὰ συγκεντρώνουν τὴν προσοχὴν ὅλων τοῦ ἀκοατηρίου ἐπάνω τους.

Κατωτέρω παραθέτομεν μερικὸν τύπος ὁνομαστῶν σήμερον μαέστρον, εἰς στάσεις ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπισύρουν τὸν γέλωτα. Ἐχομεν καὶ ἐδῶ ἕνα—δύο τέτοιους μαέστρους, ποὺ χορεύουν σὺν νευροσπαστικὰ καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους τρέχουν τὰ πλήρη των νεφρῶν ἀφοτέρων πᾶν φύλων διὰ νὰ διασκεδάσουν, διασκεμνοῦντες αὐτοὺς.

Δι' αὐτὸ ἐρρηγνῆ ἡ ἰδέα νὰ ἀντικατασταθῇ ὁ μαέστρος με κάποιαν ἀόρατον καὶ μηχανικῶς κινωμένην ράβδον—μαγκέτιν. Ἀλλ' αὐτὸ ἐθεωρήθη ἀκατόρθωτον καὶ ἐσκέφθησαν νὰ περικλείουν ἐπὶ τοὺς μαέστρους, ὥστε νὰ εἶνε ἀθάνατοι ἀπὸ τὸ κοινόν. Ὑποτίθεται ὅτι τὸ τοκοῖτον θὰ ἦτο καλὸν καὶ διὰ τοὺς μαέστρους, διότι θ' ἀναγκασθῶν ν' ἀφίσουν τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως καὶ νὰ ἀφιερωθῶν καλύτερον στὴν αὐστηρῶς καλλιτεχνικὴν δημιουργίαν. Θὰ ὑπάρχουν δηλαδὴ, ὡς φαίνεται, καὶ μαέστροι ποὺ ἐπαθλοῦνται εἰς τὸ κοινόν μόνον με τοὺς ἐξωτερικοὺς των τρόπους. Θὰ ἦτο τότε δυνατὸν νὰ ἐξαιρεθῶν ἡ ἰκανότης των, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξάρτησις τοῦ κοινοῦ ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων.

Κατὰ τοὺς μουσικούς, θὰ ἐλαφρύνετο ἐπὶ ἡ μουσικὴ ἀπόδοσις ἀπὸ τὰς ἐξωτερικὰς ἐλαφρότητας, ποὺ πολλοὶς εἶνε ἀνεν σημασίας τινὸς καὶ ὁ διευθυντὴς θ' ἀνέκρινε διὰ τὴν προσοχὴν στὴν ὁρχήστρα, στὴν παρτιτού-

ρα καὶ τὴν ἀπολαυστικὴν κατάρτισίν της.

Ἐννοεῖται ὑπάρχουν καὶ ἀντίθετοι ἀπόψεις. Θεωρεῖται δηλαδὴ ἐκ πολλῶν λόγων ἰδεαλιστικῶν καὶ δογματικῶν ἀκατόρθωτον τὸ τοκοῖτον. Οἱ ἴδιοι οἱ μαέστροι θ' ἀντέδρουν, ἀλλὰ καὶ πὸ ἀρσενικὸν κοινόν, ποὺ θέλει νὰ διακρίνῃ τοὺς δημιουργοὺς ἀπὸ τοὺς τυχαίους.

Εἰς τὴν ὀνομαστὴν ὕπεραν τοῦ Μπαϊρόντι ἡ ὁρχήστρα ὅσον καὶ ὁ μαέστρος εἶνε τελευταῖος ἐντελὲς ἀθάνατος ἀπὸ τὸ κοινόν καὶ τοῦο λένεται ὅτι συνετέλεσε εἰς μίαν πρόδον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἀπώροτα εἶνε ἡ ἔκτατος μουσικὴ ἀπόλαυσις ποὺ ἀπιδίδουν αἱ μοναδικαὶ εἰς τὸ εἶδος των Βαγνερι-καὶ ἐντελέσεις τοῦ Μπαϊρόντι. Ἀλλ' ἀντιπῆν ἄλλοι, εἰς μίαν ὕπεραν πρὸς τὰ πράγματα ἀλλόθεν, διότι τὸ κλειστόν τῶν ἔργων διεξάγεται σὲ αἰθούσας σιωπῆς, ὅπου ἐν πάτῃ περιπτώσει ὁ μαέστρος εἶνε τόσον πολυάσχολος, ὥστε νὰ μὴ μπορεῖ καὶ ἂν θέλῃ, νὰ προσέχῃ γίγνω τοῦ.

Εἰς μίαν ὕπερ ἀνοικτὴν συναλίαν τὰ πράγματα ἀλλάζουν πάλιν. Στὸ μελόδωρον τὸ φῶς καὶ ἡ σκηνοθεσία δημιουργοῦν ψυχολογικὰς πομπητικὰς διὰ τὴν μουσικὴν ἀπόλαυσιν. Ἐνῶ δὲ καὶ τὸ κοινόν τὸ δικαίον του νὰ θέλῃ νὰ ἔχῃ τὴν θέαν, διὰ νὰ δύναιτο νὰ ἐκτιμῇ μίαν ἀπόδοσιν. Μολονότι, κατὰ καὶ ὄνα, οἱ μαέστροι μετὰ τὰς νευροσπαστικὰς κινήσεις δὲν ἀνέκρινε εἰς τοὺς ὁρίστους. Εἶνε δὲ καὶ ὄχι ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποὺ περιπίπτουν στὸ μαρτύριον.

Φαίνεται ἐπ' ὅλης αὐτῆς τῆς διαδικασίας ἀπαυτοῦ κάποιος ψυχολογικὸς νόμος, τὸν ὁποῖον πολλοὶ ὀνομάζουν ἀνάγκη αἰσθητικῆς διαλλαγῆς. Εἶνε γὰρ ὅταν ἐκείνους τὸ αἰσθητικὸν ποὺ δοκιμάζει ὁ βλέπων τὸν βωδὸν κινήματος γάμων—τὸ αἰσθητικὸν κάποιον κενοῦ, κάποιος ἐλλείψεως. Ὁ βλέπων αἰσθάνεται ἰκανοποιησιν συμπληρῶν μόνος του τὸ ἀκουστικόν στοιχεῖον.

Εἰς τὴν συναλίαν φαίνεται νὰ συμβαίνει καὶ παρόμοιον. Ὁ μαέστρος ἔχει ν' ἀποδώσῃ ὀπτικῶς ἐνῶπιον τοῦ κοινοῦ τὰς ἐντελέσεις καὶ τὰς τάσεις τοῦ μουσικοῦ. Ὁ μαέστρος προσφέρεται οὕτως εἰπεῖν ὡς ἕνα εἶδος ἐνσάρκωσης ἐνὸς χοροῦ, νὰ δώσῃ εἰς τὸ κοινόν ὁπτικῶς τὴν μουσικὴν ἐκτέλεσιν. Χωρὶς τὰς ὁπολοῖσιν κανεὶς τοὺς ἀκοατοὺς, ποὺ ἀπ' αὐτὴν βάνουν τὴν μουσικὴν μετὰ τὰ μάτια—καὶ μετὰ κλεισμένα μάτια—πὸ μουσικὴν κοινὴν βλέπει εἰς τὸν μαέστρον ἕνα μέσον βοηθητικόν διὰ τοῦ ὁποῖου μετῆται εἰς μίαν ἀνωτέραν μουσικὴν ἀπόλαυσιν. Δι' αὐτοὺς δὲ τοὺς ἀκοατοὺς εἶνε αἱ κινήσεις τοῦ μαέστρου ἕνα ἐξάρτημα—ἕνα ἀκμή ὄργανον χρήσιμον—τῆς ὅλης ἐκτελέσεως.

Ἐξ ἀντιθέτου εἶνε ἱεροβολαὶ οἱ θεατῶν-μοὶ ποὺ γίνονται συνήθως στὰ θέατρα ἐπιθεωρήσεων καὶ τὰ βασιτεῖα. Ὅμως πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺ τοῦ εἶδους τοὺς μαέστρους ἀνεδείχθησαν ταχύτερον τῶν ἀλλῶς σπουδαίων.

Ὁ Τσικανὶν π.χ. ποὺ θεωρεῖται σήμερον μετὰ τὸν Μοῦν καὶ Βαϊνγκάρντεν, ὡς κορυφαῖο ἐπὶ τῆς ἀπόλαυσις ποὺ δίδει εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν συναλιῶν, μολονότι ἔχει κατὰ τὰς μουσικὰς του ἐκτελέσεις μίαν συναρπάζουσαν σωματικὴν ἔλκιν, παρὰ τὸ ἥμερον καὶ τυπικὸν τῶν κινήσεων του.

Ὁ Φουρτενγλερ, μαέστρος ἀπαράμμελος εἰς τὴν μίαν διὰ τὰς ἐκτελέσεις Μπαϊρόντι καὶ εἰς τὰς δύο ἡμισφαίρια, εἶνε παρὰ τὴν τυπικὴν κίνησίν του, φαινόμενον ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἀποδόσεως μεγαλοφρονίας. Ἡ ρομαντικὴ του ἔκτασις πολλὰς φορὰς φθάνει τὰ ἄκρα, ἀλλὰ μένει πάντοτε εἰς τὴν ἐνότησιν τοῦ κοινοῦ ἡ πειστικὴ μιμικὴ ἐκδήλωσις τῶν μουσικῶν στοι-

μῶν. Εἶνε ἄλλοι πάλιν ποὺ ἔχουν εἰδικὰς ἐπιδόσεις. Ἐνας εἶνε ἡ ἀδυσώπητος προσωποποιήσις τῆς θελήσεως, τοῦ γήινου, τῆς δυναμικῆς, ἄλλος... ἄλλος... κλπ.

Ταῦτα διὰ τοὺς εἰδόμενους.

Εἶνε ὅμως καὶ μουσικοὶ ποὺ μαζὺ μετὰ τὸν μέγαν Λίστ, φρονοῦν ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ μαέστρου εἶνε ἐπὶ νὰ κάμῃ τὸν ἑαυτὸν του περὶ τὸν κοῖ νὰ ἐξασκῶνται κατὰ τὸ δυνατόν τὸ λειτουργικὸν αὐτοῦ. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀπομνησθεωρεῖται καλὴ δι' ἀκοατήρια σὰν τοῦ Λίστ.

Ἀν τὰρα ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ ἀκοατοὶ βρίσκουν τὸν τρόπον των ν' ἀπολαμβάνουν ὅπως εἶνε σήμερον τὰ πράγματα, ὡς μένουν λοιπὸν εἶσι.

Ἄς εἶναι ἡ συναλία καὶ λαγάς ἐπιδείξις.

Ἐνας αὐστηρὸς καὶ ἀπαιτητικὸς μαέστρος

ὅπου ἡ κομπολαὶα πάλαι ποτε θὰ μπορούν ν' ἀναπτύξουν τὰ προσόντα τους.

Ἄς κἀρουν δὲ εἰδῶν καὶ μερικοὶ βαλτικὸι μαέστροι μας.

Ἄν δὲν τὰ εἴπωμεν καλά, τότε θὰ ποῖται κανένας εἰδικὸς ν' ἀναλάβῃ νὰ μᾶς μιλήσῃ εἰς τὰ μαθητὰ αὐτὰ. Νὰ περιμένουμε ;

ΑΧΑΣΒΑΡΟΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Ὅταν εἴθῃ ὁ κόρος καὶ βαρεθῶμε μὴ γυναικα, γιατί ἐπάφημε νὰ τὴν ἀγαποῦμε, τότε μόλις ἀρχίζουμε νὰ καταλαβαίνουμε τὴν πραγματικὴν τῆς ὀντότητας καὶ τὴν ἀνθρώπινῃ της ὑπόστασιν.

Μία γυναῖκα πορεῖ ν' ἀγαπήσῃ συγχρότως περισσοτέρως τοῦ ἐνός. Ἐνῶ ἕνας ἄνδρας, ἀγαπᾷ μόνον μία, ἀλλὰ πορεῖ νὰ ποθῇ περισσοτέρως.

Οι κομιλίχιναι που γράφουν

ΠΩΣ ΑΠΕΚΤΗΣΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΝ

Είπε ανυπολόγιστος ο αριθμός των κοριτσιών, από 15 έως 30 ετών, που ζητούν εργασία στο Παρίσι. Αγωνίζονται να βρουν μια θέση γραμματέως ή δακτυλογράφου εις έναν έμπορον, δικηγόρον, μηχανικό, γιατρόν ή οποιοδήποτε. Καί όταν εύρουν μια θεοσούλα ικανοποιούν την μεγαλείτερην επιθυμία της ζωής των.

Πόσα είναι τα φτωχά αυτά κορίτσια που ζητούν εργασία; Όταν το μάθη κανείς θ' αναριχιάσει ασφαλώς. Τα περισσότερα έχουν πολύ περιορισμένη μόρφωση, άλλες όμως έχουν διπλώμα, και αυτές είναι ή πειδ αξιολπίτες. Είναι σχεδόν όλες έξυπνες και χαριτωμένες, προικισμένες με την πείραν εκείνην που ξέρει να δίνει το Παρίσι, πρό παντός στις γυναίκες. Λίγοι όμως είναι οι δρόμοι που ανοίγονται εμπρός στις χαμένες αυτές γυναίκοι: το θέατρο, ο κινηματογράφος, ο γάμος και ή άσπασία. Στο τελευταίο αυτό επάγγελμα καταλήγουν ή περισσότερες από άπειλούς. Είναι θύματα της νυκτερινής κραιπάλης, άτομα που πέφτουν, πυγολαμπίδες που σβύνουν.

Εύθυμες και ήμιηλικότερες, όταν βρεθούν μπροστά στον μέλλοντα τυχόν προϊστάμενόν τους, του δίνουν να καταλάβη ότι είναι διατεθειμένες να κάμουν οποιαδήποτε θυσία, αρκεί να τις πάρη στην υπηρεσία του, και να υποβληθούν σε οποιοδήποτε κόπο. Όλες ξέρουν γραφομηχανή και μερικές στενογραφία. Δεν ξέρουν όμως άλλο τίποτε. Όσο για γλωσσολογία, έχουν εγκυκλοπαιδική γνώση.

Λόγω της δουλειάς μου, μου χρειάστηκε κάποτε μια δακτυλογράφος κ' έδημοσίευσά μια σχετική είδοποίησι στις εφημερίδες. Τότε άνοιξε ο καταρράκτης των δακτυλογράφων! Μπροστά μου, πέρασε πολλή νεολαία, άρκετη χάρις και άρκετη κομψότης. Είναι αδύνατον να καταλάβη κανείς πως κατορθώνουν μερικές να παρουσιάζονται τόσο κομψές. Είναι θάματα της γυναικείας θελήσεως και έφευρετικότητας.

Άφου έδεδόθηκα τόσες και τόσες, έτυχε και μία που έγνωρίζεν Ιταλικά, πράγμα άπαραίτητο για την εργασία μου. Ήταν ένα κορίτσι εικοσιπέντε περίπου χρονών. Ήταν κάτι περισσότερο από όμοια, με μια μυστηριώδη γοητεία στα μάτια και στο στόμα. Ψηλή, εύθυνη, είχε ένα θαυμάσιο σώμα.

— Όστε λοιπόν γνωρίζετε Ιταλικά; την έρώτησα.

— Μάλιστα.

— Πού μένετε;

— Είς το Μπριγιανκούρ.

— Μακριά!

— Τί να κάνουμε. Άρκει όμως να είμαι τακτική στην εργασία μου... Ή άπόστασις δεν θα έχη σημασία.

— Έχετε όρεξι για δουλειά;

— Θα τδ ίδιη μόνος σας.

— Έχετε κανένα πιστοποιητικόν προϋπ-

ρεσίας, καμμία σύστασι;

— Όχι.

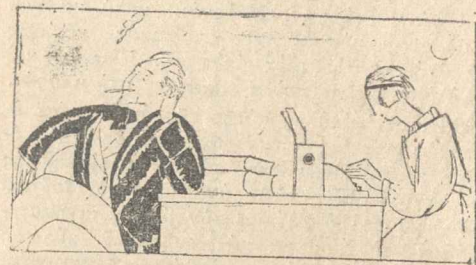
— Άκούστε: πρέπει να είμαι ειλικρινής μαζί σας. Δεν κάνετε για τη δουλειά που σας θέλω. Είσατε πολύ ώραία, πολύ κομψή κ' έγδ ζητώ ένα κορίτσι άπλό και ταπεινό που να μη σκέφτεται παρά την εργασία του.

— Τότε μπορώ να φύγω.

— Αυτούμαι πολύ...

Έκαμε μια κανονική μεταβολή και έφυγε.

Το ίδιο βράδυ, μετά το θέατρο, έπηγα τυχαίως σ' ένα ντάινγκ πολύ της μόδας. Ήταν γεμάτο και θορυβώδες. Πόση έκπληξη όμως έδοκίμασα, όταν άνάμεσα στους χορευτές διέκρινα την ύποψήριό δακτυλογράφο που είχεν έλθει το πρωί στο γραφείο μου! Είχε πολύ ντεκολτέ, ήταν καλά φτιασμένη στο πρόσωπο κ' έφορούσε ένα θαυμάσιο διά-

Την άλλη μέρα παρουσιάστηκε
ταπεινή και άμειπτη.

δημα από ψεύτικα μπριλλάντια. Έχόρευεν όμως χωρίς ένθουσιασμό. Τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν πολλές φορές αλλά εκείνη φάνηκε ότι δεν με άνεγνώρισε ή δεν θέλησε να με χειρεύσθαι, άγνωστον γιατί.

Έξακολουθούσε να χορεύη. Το σώμα της ήταν πλαστικό και εύνητο, έλυνιζε άρμονικώτατα σε όλες τις τολμηρές απαιτήσεις του ταγκό και άδμονούσα με τελειώση ο χορός για να την πλησιάσω. Τέλος ή μουσική έσταμάτησε κ' αυτή έκάθισε σ' ένα τραπέζι μόνη της. Ήταν, ασφαλώς, μια χορεύτρια του ντάινγκ. Την έπλησιασα και την έχαιρέτισα με κάπως ύπερβολικήν οικειότητα. Έξακολουθούσε όμως να προσποιείται, ότι δεν με είδε ποτέ. Της προσέφερα μια σαμπάνια και έδέχτηκε, χωρίς να την παρακαλέσω δεύτερη φορά. Δεν ήξερα τί να της πώ, και φυσικά, της είπα μια κοινή φράσι:

— Χορεύετε πολύ καλά.

— Είναι το επάγγελμά μου.

— Δεν έχετε άλλο επάγγελμα;

— Γιατί ρωτάτε;

— Έτσι, άλλως. Θέλετε να χορέψουμε;

— Εδώγιστος.

Έχορέψαμε μαζί και μου προκάλεσε ένα είδος ανεξήγητης μέθης. Ήταν έλαφρή, άπαλή, εύλόγιστη κ' έδρανε τόσο καλά, ώστε ένόμισα ότι κ' έγδ είχα μεταβληθί σε πρώτης τάξεως χορεύτην. Μου είπε:

— Δεν σας έχω ξαναίδη εδώ.

— Είναι ή πρώτη φορά που έρχομαι. Σεις

έρχασατε συχνά;

— Κάθε βράδυ. Άπόψε όμως είμαι κουρασμένη. Θα ήθελα να φύγω. Πηγαίνω να ζητήσω την άδεια.

Σε λιγάκι ξαναγύρισε. Το πρόσωπό της φαινόταν πειδ ήρεμο.

— Έχετε την καλωσύνην να με συνοδεύσετε;

— Πολύ ευχαρίστος.

Έβγήκαμε στο δρόμο, που μας φάνηκε έρημος έπειτα από το πανδαιμόνιον του ντάινγκ. Καθώς επηγαίναμε, δεν έπροσέφυκα λέξι. Άλλά γιατί σωπούσε κ' αυτή; Είχαν όμως έτιναξε από πάνω της τη σφήρα.

— Μπορώ να σας πώ κάτι; ήρώτησε.

— Πώς, βέβαια!

— Άκούστε με χωρίς να γελάσετε. Έπε

το λόγο σας;

— Να! βέβαια!

— Λοιπόν...Είπε κάτι...Δεν ξέρω πως να άρχίσω, με συγχωρείτε.

— Μιλήστε έλευθερά, δεσποίνε!

— Νά...Έχω μια φίλη που είναι κουρασμένη, πολύ κουρασμένη από τα μαθήματα και τα ταξιδιά, τα ντάινγκ...Είπε φορτωμένη από άρώματα, άρδιασμένη από ποτά, άποδλακωμένη από τη σαμπάνια. Έπε βαρεθή πει να κάνει την χορεύτρια για να ικανοποιή τα γούστα των άλλων. Δεν μπορεί πει να υποφέρει το τεχνητό φως, πει είναι ο μόνος ήλιος της νυκτερινής ζωής. Έπε κουρασμένη, ταπεινωμένη να χορεύει πάντα ως όργανο διασκεδάσεως των άλλων. Και όνειρεύεται, μέρα και νύχτα, μιά ζωή πει ταπεινή, πει ήρεμη και τίμη να θάδινε τα πάντα για να ζήση μια τέτη ζωή εδώ στο Παρίσι...Άκούστε...Άκούστε...

με και προσπαθήστε να με καταλάβετε. Πειτε να προσφέρετε αυτή τη νέα ζωή κοινωμένο και μοναχικό κορίτσι...Κάντε αυτό, σας ικετεύω...Ήθέλατε μια σύστασι; Άρκεσθήτε στη δική μου και δώστε τη θέσι σιιά σας για να ένοσασθι σοφά, πει όλη την δύναμη της άπελπισίας της...Θά έμετε μιάν άγαθοεργία, θα λευθερώσατε μια σκλάβο, θα ξαναδώσατε την έλπίδα, σε μια γυναίκα που την έχασε...Είπα τόσο σπυγνήμεν καθής σας μιλάω να το δυστυχήσω αυτό πλάσμα, γαιμένο μέσα στις συνθήκες του Παρισιού. Άλλά είναι σχεδόν βέβαιη, ότι θα μ' άκούσετε και θα θα κάνατε αυτήν την χειρονομία της ποσότητας και της παρηγοριάς. Άλήθεια;...Άλήθεια;...

Μια μέρα, άφου ο Ροζέ άνεχώρησε, άλλαζοντας τα ρούχα του σπέρ που τα έφηνε πάντα στο σπίτι, ή Λουίζα παρέτήρησε πως μέσα στις τάξεις του είχε ξεχάσει μερικά πράγματα. Μεταξύ πολλών άλλων ήταν κ' ένας πολύ χονδρός φάκελλος. Περιείχε ένα σωρό γράμματα, όλα όμως γραμμένα από ένα προσεκτικό γυναικείο χέρι.

Έσκέφθηκε πολύ ως ότου άποφασίση να τους ρίξη μια ματιά. Έν τέλει ή περιέργεια έπερίσχυσε. Άπό το διάβασμα των επιστολών έβγαλε το συμπέρασμα πως ο Ροζέ είχε έρωμένη. Ό γραφικός χαρακτήρας ήταν άριστοκρατικός, το στυλ του περιεχομένου έπρόδιδε μια ευγένεια. Εβιάδαζε κάτι φράσεις που την έκαμαν να κοκκινίση. Αισθάνομαι να της έρχεται μια τρεμούλα.

— Έλάτε αύριο στο γραφείο μου, της είπα.

Την άλλη μέρα παρουσιάστηκε πάλι, ταπεινή και άμειπτη, σ' ένα κλειστό φορηματάκι.

— Έσυμφωνήσαμε άμείως.

Έτσι άπέκτησα δακτυλογράφον.

DARIO NICCODEMI

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΗΣ

Είχε καταντήσει πιά τώρα ένα πρόσωπο χωρίς ήμικία, χωρίς χάρη και δίχως έλπίδα. Ήξευρε πως δεν θα παντρευότανε πιά.

Ή Λουίζα Μεινιώ δεν ύπηρεσε ποτέ ώμορφη, ύπηρεσε όμως συμπαθητική με κάτι γλυκά γκριζά μάτια και μαλλιά λεπτά μ' ένα γοητευτικό ξανθό χρώμα. Έπερνούσε τη ζωή της μέσα σε μια άπέραντη μοναξιά. Κανείς δεν την έβλεπε. Κανένα δεν έβλεπε.

Ή Λουίζα είχε χάσει τον πατέρα της από εικοσιένος έτών, κατά τους πρώτους μήνες του πολέμου. Ή μητέρα της είχε δυσθιδή σε πολύ μεγάλη χηρεία. Τα καθήματα δεν είχαν φύγει άκόμη από τα έπιπλα του σαλονιού. Ή δύο γυναίκες δεν έβγαιναν παρά μόνον όταν έπρόκειτο να πάνε στην εκκλησία.

Το σπίτι εύρισκε κάποια άναξωγόνηση μόνο κατά την περίοδο των διακοπών, τον καιρό που ο Ροζέ, ο μικρός άδελφός της Λουίζας, έρχόταν από την πανσινόν μιάς διωκτικής επαρχιακής σχολής. Ήταν ένα παιδί λεπτοκαμωμένο και εύαίσθητο. Το είχα δώσει την έλευθερία να κάνει ό,τι ήθελε.

Σε μερικά γρόνια ή μητέρα, καταβεβλημένη από τις θλίψεις και τη μελαγχολία άρρώστισε και πέθανε.

Με τις ύπηρεσίες ενός γηραιού ζεύγους, ενός άνδρος που έκανε ταυτοχρόνως καθήκοντα κηπουρού και θαλαμηπόλου και μιας γυναικας μαγειρίσας, ή Λουίζα έμεινε όλομόναχη για να διοικήση το άπέραντο εκείνο σπίτι.

Ο Ροζέ έμεγάλωσε. Έτελείωσε τας σπουδές του. Το έμενε τώρα να πάρη το δίπλωμα. Έπηγε στο Παρίσι, όπου κατοικούσε μαζί μ' ένα θείο του.

Έρχόταν συχνά να βλέπη την άδελφή του. Ήταν άνδρας πιά κομψός, με πολύ λεπτός άκρόν, και άρελής. Είχε άρχισει να δημοσιεύη και στίχους, που ή Λουίζα τους έθαύμαζε. Αυτή όμως ή ποιητική διάθεσις την έκαμε ν' άνησυχή σοβαρά για τον άδελφό της. Ή ποιήσις δεν ήταν μια ένασχόλησις θάσση. Άν έγγραφε τουλάχιστον ρομάντσο, μυθιστορήματα, θεατρικά έργα!

Μια μέρα, άφου ο Ροζέ άνεχώρησε, άλλαζοντας τα ρούχα του σπέρ που τα έφηνε πάντα στο σπίτι, ή Λουίζα παρέτήρησε πως μέσα στις τάξεις του είχε ξεχάσει μερικά πράγματα. Μεταξύ πολλών άλλων ήταν κ' ένας πολύ χονδρός φάκελλος. Περιείχε ένα σωρό γράμματα, όλα όμως γραμμένα από ένα προσεκτικό γυναικείο χέρι.

Έσκέφθηκε πολύ ως ότου άποφασίση να τους ρίξη μια ματιά. Έν τέλει ή περιέργεια έπερίσχυσε. Άπό το διάβασμα των επιστολών έβγαλε το συμπέρασμα πως ο Ροζέ είχε έρωμένη. Ό γραφικός χαρακτήρας ήταν άριστοκρατικός, το στυλ του περιεχομένου έπρόδιδε μια ευγένεια. Εβιάδαζε κάτι φράσεις που την έκαμαν να κοκκινίση. Αισθάνομαι να της έρχεται μια τρεμούλα.

— Έλάτε αύριο στο γραφείο μου, της είπα.

Την άλλη μέρα παρουσιάστηκε πάλι, ταπεινή και άμειπτη, σ' ένα κλειστό φορηματάκι.

— Έσυμφωνήσαμε άμείως.

Έτσι άπέκτησα δακτυλογράφον.

Μπροστά στα μάτια της παρουσιάζονταν ξαφνικά ένας κόσμος καινούργιος, άγνωστος.

που δεν είχε νιώσει ποτέ την ύπαρξή του, που δεν τον ύποπτεύθηκε ποτέ προηγουμένως.

Ποιά ήταν άραγε εκείνη ή γυναίκα;

Άσφαλώς δεν έφαινόταν να ήταν καμμία εργάτρια. Τδ γραφικό της έμαρτυρούσε μια έξαιρετική μόρφωση. Άπό μια φράση της έβγαине το συμπέρασμα πως ο πατέρας της ήταν γιατρός. Ύπογραφόταν Λευκή Λεφέδρ.

Ήταν δυνατόν μια νέα κόρη να άνέφερε τόσα πράγματα που σχετιζόταν μ' ένα περιπετειώδες παρελθόν, με μια πείρα της ζωής, με άναμνήσεις που μαρτυρούσαν ώρισμένα πράγματα άγνωστα σ' ένα κορίτσι άδωγλο άκόμη;

Κάποιος παράγραφος της έδωσε την εξέ-

Έπιασε να της γράψη πολλές φορές

γηση: «Τον τελευταίο χρόνο που ήμουν στο κονοεργατοστά, ή φίλη μου Λόλα, που είναι παντρεμένη τώρα...»

Μια θεατρίνα! Ο άδελφός της είχε πέσει στα νύχια μιάς θεατρίνας!

Ο δυστυχισμένος νέος ήταν χαμένος. Θα της τον έπερναν. Δεν θα ξαναρχόταν πιά να την δη, ο άδελφός της αυτός, που της ήταν ο μόνος σκοπός της ζωής της, που ήταν το μόνο πράγμα που της έμενε πάνω στη γη.

Άλλοίμονο! Θα έπαντρευόταν κ' αυτός όπως ή μικρή εκείνη φίλη της Λευκής, ή Λόλα!

Σ' αυτή τη σκέψη, αισθάνθηκε μέσα της μια τρομερή και δυνατή ζήλια, τόσο βαθιά τόσο σκληρή, που έβλεπε μπροστά της τις λέξεις να βγάζουν φλόγες και να την καίαν.

Και ή Λουίζα άρχισε να άποφύρεται.

Μά ο Ροζέ μερικές μέρες άργότερα στη γωνιά ενός δρόμου, έσοκώθηκε από ένα ατυχηματικό άτύχημα.

Όπως τότε το 1914 ή μητέρα της, έτσι κ' εκείνη τώρα έδυθίσθηκε σε μια άτελείωτη άπελπισία. Ή άνάμνησις του αισθαντικού άδελφού της την έκαμε να μαραινέται. Έπήγαίνε κάθε πρωί κ' έπροσευχόταν επάνω στο μνήμα του.

Ξαναδιάβαζε συχνά τα γράμματα της Λευ-

κής Λεφέδρ. Τα έμαθε και τα έλεγε σχεδόν άπ' έξω. Τώρα δεν εξέλενε πιά. Άπεναντίας έσυμπαθούσε την κόρη αυτή, που είχε άναφέρει τόσο πολύ τον άδελφό της και που κ' εκείνος της είχε άνταποδώσει τον πιδ άνιδιο-στελή έρωτά του. Γιατί δεν είχε συναντήσει ποιθενά στην άλληγογραφία του, να αναφέρεται έστω και μια φράση για χρήματα.

Πόσο θά είχε ύποφέρει κ' εκείνη, πόσο θά έκλαιε! Μήπως δεν ήταν όμοιά της, άφου κ' εκείνη έκλαψε, άφου κ' εκείνη είχε ύποφέρει; Είχε πλάσει στη φαντασία της, το πιδ ιδανικό πορτραίτο για την Λευκή Λεφέδρ. Κοντά σ' αυτήν ο Ροζέ θα γινόταν μιά μέρα ένας πολύ μεγάλος ποιητής. Θα ένεσάρκωνε αυτή τις ήρωίδες των έργων του. Θα είχε δικήν άσφαλώς, όταν ο άδελφός της μια μέρα της είχε πει: Τώρα τελευταία άνεβαίνουν στη σκηνή όλο κορίτσια καλών οικογενειών.

Ή Λουίζα άγόρασε από το βιβλιοπωλείο του σταθμού μερι ά θεατρικά περιοδικά. Έκίηγε έπειτα στο Παρίσι για να δη την Λευκή Λεφέδρ. Ο Ροζέ θά της έσυγχωρούσε να πάη στο θέατρο, παρ' όλο το πένθος της, άφου θά χειροκροτούσε τη φίλη του. Όταν την είδε άντελήφθηκε όλες της χάρες της: όμορφιά, σιέρτσο, ταλέντο.

Έπρομυθεύθηκε μερικές εικόνες της και τις έβαλε πλάι στις φωτογραφίες του Ροζέ.

Έκτοτε έπήγαίνε πολύ συχνά στο Παρίσι και παρακολουθούσε τις παραστάσεις της. Είκοσι φορές είχε άρχισι ένα γράμμα για να παρακαλέση την Λευκή να δεχθί ένα σαντεθού της. Είκοσι φορές έσπασε τα γράμματα αυτά. Δεν τολμούσε. Ή λέξεις, τρομαγμένες έφευγαν από την πέννα της.

Επί τέλους, δεν κρατήθηκε και μια Κυριακή έπείρασε τη Λευκή Λεφέδρ στην έξοδο των ήθοποιών.

Έπροχώρησε προς συνάντησίν της, και της είπε ταπεινά, με μια φωνή τρεμάμενη και φοβισμένη.

— Είπα ή άδελφή του Ροζέ Μεινιώ!

— Ροζέ Μεινιώ; Δεν τον ξέρω...Τί θέ-

λετε να πητε;

— Έβγαλε τα γράμματα από την τσάντα της.

— Ο Ροζέ Μεινιώ...που του έγράψατε αυτά τα γράμματα...

— Α, ναι, το καμένο το παιδί που πέθανε από ένα ατυχηματικό άτύχημα! Ήνασαν πολλοί φίλοι. Πολύ ευγενικό παιδί. Ήταν το αίσθη μου. Είχαμε μάλιστα κ' άλλη λογοσάφηση...Υστερα το πράγμα έσταμάτησε ως εκεί.

— Δεν μπορούσε νάταν μόνο ένα φλέρτ.

Τα γράμματα αυτά δείχνουν...

— Ο, ξεχάστε, στα θέατρα, όλα μεγαλοποιούνται. Άλλως τε, την εποχή εκείνη ήμουν άνοητος, πότε έντεπαινοτάριζα. Ήμουν αίσθηματίας...Μά γιατί καίετε;

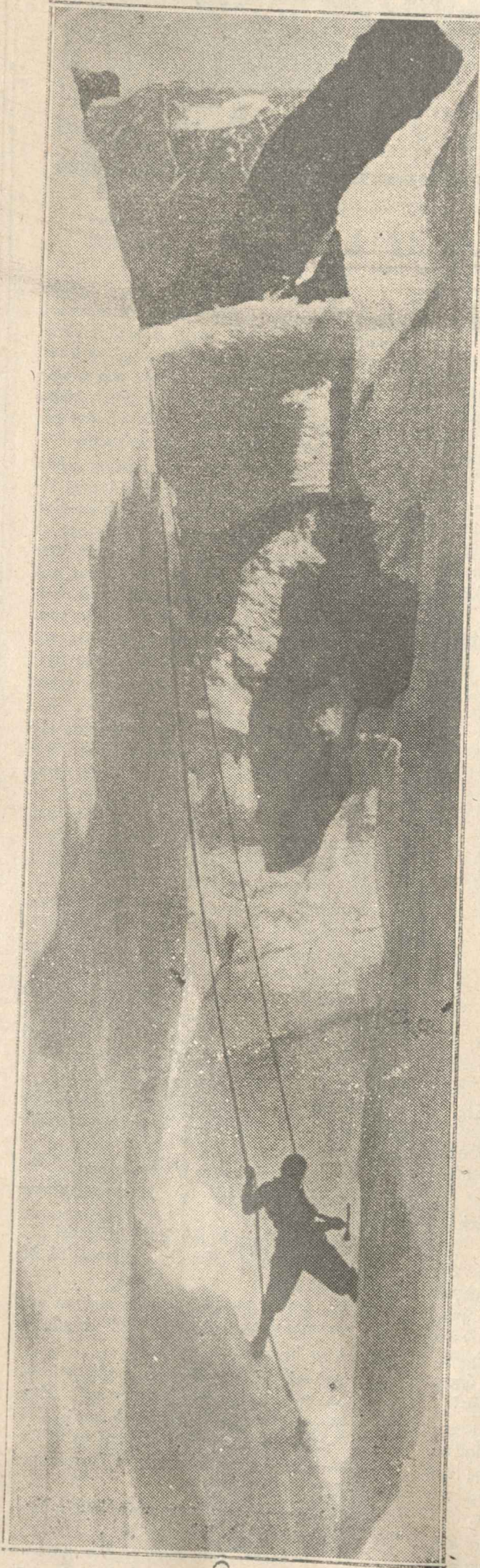
Ή Λουίζα έλάιγε για το γκόμισμα του φράου της όνειρου. Της έφαινόταν σαν να έκανε εκείνη τη στιγμή...για δεύτερη φορά τον άδελφό της!

GASTON NTERYS

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

ΑΛΛΙΣΤΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ

ΤΑ ΣΠΟΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

Ἡ διάσημος Ρωσὶς χορεύτρια Παύλεβα ὁ θάνατος τῆς ὁποίας κατεσυνεκίνησε τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους. Κατὰ τὴν κηδείαν τῆς 25 χορεύτριαι τοῦ μπαλέτου ἐλιπεθύμησαν.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ὁ ὑψηλότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ Τζαίικυ "Έρλυσ, ὁ ὁποῖος ἤν ἀπὸ τοῦ... ὕψους του, ἐμφανιζόμενος εἰς ἓνα διάσπον ποικιλιῶν εἰς τὸ Λονδίνον. Τὸ ἀνάστημά του εἶνε δύο μέτρα καὶ 40 ἑκατοστά.

Ἡ ἀνάθεσις εἰς τὰς ἀποκρήμνους χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τῶν "Άλπεων εἶνε ἐξαιρετικῶς ἐπικίνδυνος. Μίαν ἰδέαν τῶν κινδύνων λαμβάνει κανεὶς ἀπὸ τὴν εἰκόνα αὐτὴν, ἥ ὁποία παρυσιάζει ἓνα ἀλпинιστὴν προσπαθοῦντα ν' ἀναρριχηθῇ εἰς μίαν κορυφὴν.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἑφθασσε καὶ μέχρι τῆς Κίνας. Ἴδου ἑξ ὡραίας Κινέζων μερὸς εἰς ἓνα διαγωνισμὸν καλλονῆς, γενόμενον εἰς Σαγγαῖ. Ἐπὶ ἡ Κινέζου τοὺς αὐτὲς ὁμοιάζουν κατὰ τι μὲ μερικὰς ὑποθέσεις παρυσιάζονται καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς μας διαγωνισμούς.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΓΑΜΠΩΝ

Εἰς τὸ Παρίσι διοργανώθησαν διαγωνισμοὶ διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς «Μίς Γάμπας». Ὁ τετὸς «Μουλὲν Ρούζ», ὅπως βλέπετε δὲ εἰ κριταὶ δὲν ἀρκούνται διαπίστων τῶν καλλιτεχνικῶν κινήτων, ἀλλὰ κρατοῦν καὶ... διαγωνισμῶν εἶνε ἀποκεκρυμμένον, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ φέβος μεροληψίας.

Αἱ Γερμανίδες δὲν παραλείπουσιν κανένα μέσον κατάλληλον διὰ τὴν ἐκγύμνασιν τοῦ σώματος των. Εἰς τὴν Γερμανίαν, αἱ γυναῖκες ἀσχοῦνται καὶ εἰς τὸ τόξον, διότι ἡ ἀσκήσις αὐτῇ ἐκγυμνάζει ἐλέγληρον τὸ σῶμα.

ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΦΟΜΑΧΟΙ

Ἀφ' οὗ αἱ γυναῖκες ἐμιμήθησαν εἰς ὅλα τοὺς ἄνδρας, τῶρα ἀσχελοῦνται καὶ εἰς τὴν εἰφομαχίαν. Οἱ ἄνδρες ἐμνεμάχουσι ἄλλοτε διὰ τὴν καρδίαν μιᾶς γυναικός. Ὁ ἀπὸ τῶν ἄλλων τὸ ἴδιο καὶ αἱ γυναῖκες χάριν ἑνὸς... ἀνδρός.

ΚΑΛΟΓΗΡΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

Αι καλογηρικαί άμκρτικαί. — Παφνούτις κατά 'Αγαθαγγέλου. — Τό πόθεν έσχες. — Πώς έσπούδασαν θεολογίαν την εποχήν εκείνην.

Θά σάς άπασχολήσω και σήμερα με τον Παφνούτιον και τον 'Αγαθάγγελον, τους δύο χριστιανικωτάτους και θεοφιλεστάτους καλογήρους της μονής των Ταξιαρχών, οι οποίοι απέτελεσαν το θέμα του προηγουμένου σημειωμάτος μας.

Μετά τον πρώτον καυγάν επηκολούθησε δεύτερος. 'Ο 'Αγαθάγγελος άπήντησε διά φυλλάδιον εις τον Παφνούτιον και ο Παφνούτιος επανέρχεται δευτέρως διά να ξετινάξη τον συνάδελφόν του Σύμβουλον της Μονής. 'Ο 'Αγαθάγγελος φαίνεται, ότι εις το φυλλάδιόν του (το όποιον δυστυχώς δεν έχουμε, κατηγορεί τον Παφνούτιον επί πενία. Και αυτός του άπαντά :

«'Ο πατήρ σου, κύριε 'Αγαθάγγελε, ούτε έμπορος, ούτε κτηματίας, άλλ' ο πτωχότερος των εν Βελά ήν, έντιμον μόν έργον του θούκλου έχων, αλλά συνήθως οι πτωχότεροι του χωρίου αναδέχονται. 'Ότε δέ έφερον έν τη μονή τον άδελφόν σου Γεώργιον, καλώς ένθυμούμαι ότι πτωχείαν οδυρώμενος παρέκλει τον μακαρίτην Χριστόφορον ίνα τον δεχθή. Βεβαίως λοιπόν πλούτον έν της πατρικής σου οικίας εις την μονήν ουκ έφερες. 'Απλήρες δέ της μονής προς σπουδήν, πολήσας πάν ό,τι κινήτον και άκίνητον από τον γέροντά σου Ραφαήλ εκληρονόμησας.

»Επανήλθες και σε έφόρτωσαν εις την μονήν διδάσκαλον χωρίς να δώσης, ούτε έξέτασεις, ούτε πτυχίον να λήβης, ούτε το κάτω-κάτω γράμματα να μάθης, αλλά συνταράξας πολλάν και παραδόσεις του Πανεπιστημίου και καθηγητάς και γραμματείς αυτού και εκκλησίας των 'Αθηνών κλπ. κλπ. και τέλος άνυπόφορος γενόμενος και έλως άνοικονόμητος διά το ήθος σου και ουδέ να ζήσης άλλαχού δυνάμενος. 'Ελθόν δέ εκμαες και την μονήν αυτήν ρυθίδο.

»Διδάσκαλος, έν τη μονή έκέρδιδες όκτώ περίπου χιλιάδας δραχμών. 'Εκ τούτων και έξόδευες, και εις τον συγχωριανόν σου Ράφτην χιλιάδας άρκιεάς δραχμών, χρέας των συγγενών σου, εκλήρορες. 'Εχεις ήδη εικοσιπέντε περίπου στρέμματα σταφίδος, λαμπράν έστυλιν, παρά την μονήν, χοιροκομείον της ελογής και διαδεσμάς σου έν τώ άλευρομύλν της μονής, τάκτηας και ένδύματα πολυτέλη, μόνος δέ των έν τη μονή κλίνην έκ μετάλλου δίσην χρυσού άποστίλδοντας, έτι δέ σκευή οικιακά, χρήματα κλπ. Πόθεν πάντα ταύτα απέκτησες ;

»Ανέγνωμεν έν φυλλάδιω, πραγματευόμενν ειδικώς την υπό του άνεψιού σου Πολυκάστου κλοπήν του άλευρου της μονής, και τον υπό σου έπ' εκκλησίας διά των άρχάντων παθών άφορισμόν, διότι έτεροι μοναχοί άφαιρέσαντες από του ιερομονάχου Πολυκάστου τον άλευρον λάθρα έκοκόπισαν αυτόν νυκτός εις την θύραν σου, άτιμώρητον τον ιερομόναχον κλέπτην άνεψιόν σου άφίσαντος, άφίσαντος, άνένωμεν, λέγομεν, ότι τότε καταφρονών οίονει τα γινόμενα, έλεγες κομπάζων: «Εκατοστάρινα έμαθες να κλέπτης και όχι άλεύρι!» 'Αρα κλέπτων τα καθιερωμένα, τα άνήκοντα εις ήμάς, πλούσιος διά των ήμετέρων γενόμενος όνειδίζεις ήμάς!

»Αλλά και πού να γινώσκεις ότι ήμεις εκκατητήσαμεν εις τόσην δεινήν πτωχείαν, ένν ήμεις έσμεν εύχαριστήμενοι εις την θέσιν μας, και μάλιστα ένν ουτε το δαλάντιόν σας

πόποτε άνησυχήσαμεν, ουτε την τράπεζάν σας διαταράξαμεν;»

'Από την δλην άφήγησιν του Παφνούτιου έξάγεται ότι αυτός άφού έτελείωσε τας σπουδάς του εις το Πανεπιστήμιον των 'Αθηνών μετέβη εις την Γερμανίαν όπου έτελειοποιή-

Ο Παφνούτις είχε γράψει βιβλίον όλόκληρον ένάντιον του 'Αγαθαγγέλου

θη εις το Μόναχον. Προσάγει μάλιστα και πιστοποιητικά των καθηγητών του Πανεπιστημίου Μονάχου από τα όποία εμφανίζεται ότι ήτο όχι μόνον επιμελής αλλά και ήθικός και ήσυχος σπουδαστής. 'Όστε φαίνεται ότι ο συναγελασμός του μαζί με τους άλλους καλογήρους τον διέφειρε μέχρι του σημείου, ώστε να γράφει τα φυλλάδια αυτά, τα όποια άν άποκαλύπτον την άρχιεότητα του πατρός 'Αγαθαγγέλου, ταπεινώνουν όμως και έξουτελίζουν το μοναχικόν αξίωμα. Διότι ο μέλλον να γράφει την ιστορίαν των 'Ελληνικών μονών δεν μπορεί να παρατρέξει το περιεργον αυτό φυλλάδιον του πατρός Παφνούτιου, ο όποιος με τόσην όμότητα εικονίζει την καλογηρικήν ζωήν εις τα έλληνικά μοναστήρια πρό εξήντα έτών.

Τελειώνω με μίαν θαυμασίαν παράγραφον του Παφνούτιου διδόντος εικόνα της φοιτητικής ζωής του αντιπάλου του 'Αγαθαγγέλου εις τας 'Αθήνας :

«Νομίζεις ότι το Πανεπιστήμιον του Μονάχου, όπου έσπούδασες εις σαν το των 'Αθηνών, έν τώ όποιον επέτας το καλλυμασίον επί των θρανίων και των τριτών της κεφαλής σου, όποτε ήπτον δρομαίως φερομένου,

άνατινασσομένων, άνεσκομδώνεσο και προσεκάλεις ότε μεν τον καθηγητήν, άλλοτε δέ τον γραμματέα του Πανεπιστημίου εις χρονοκοπήματα και συνέργειον οι φοιτηται και έπληρούντο θεαμάτων τά τε παράθυρα και αι θύραι των δωματίων, καθάπερ εις τα άμφοθέατρα των παλαιών Ρωμαίων, ίνα ιδωσι σε κονιζόμενον όσει θηριομαχίαν, σε τον θεολόγον του μπελά ;»

'Εδώ πλέον εις καιρός να σταματήσωμεν. 'Αλλοίμονον άν ήκολούθοιμεν τον Παφνούτιον εις τον κατά 'Αγαθαγγέλου φιλιπικόν του. Θα έπρεπε να παραθέσωμεν και τας 70 σελίδας του ψυχοφειλεστάτου και χριστιανικωτάτου φυλλάδιου του. Και οι άναγνώσταιμας είμαι βέβαιος, ότι άρκετα άπείσασται την βρωμερότητα των άνωτέρω άποσπασμάτων.

ΚΩΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΚΩΜΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Είς ακατάλληλον στιγμήν

—'Η μαμμά προς την ύπνέτριαν.

—Είπατε εις τον κύριον ότι έγινε πατέρας διδύμων ;

—'Ακόμα όχι. Δεν βρέκη κατάλληλον την στιγμήν. 'Ο κύριος ξυρίζεται...

—Έκατεμυριεύχος ίνκύντιο

—'Εχω ένα φίλον, ο όποιος διάγει ώραία ζωήν, κάθε μέρα τρέχει με αυτοκίνητον και έχει τις τσέπες γεμάτες λεπτά.

—'Εχεις λοιπόν φίλον έκατομυριεύχον ;

—'Οχι! Είναι εισαράκτης της Πόλεως.

—Ταυτελογία

—'Ο σύζυγος προς την νεαράν σύζυγόν του.

—Αυτό το γλάνισμα δεν δύναται να παρωδηθή με τα γλάνισματα που φτάνει ή μητέρα μου.

—Αυτό της το είπα και εγώ πρό χρονί που το έφερε!

—'Ελάττωμα

—'Εκείνος.—Τό ψεύδεσθαι δεν άνήκει εις τα ελαττώματα μου.

—'Εκείνη. — 'Απεναντίας, είναι προτέρημά σου.

—'Όνομα γνωστόν

—'Ο εκδότης προς τον συγγραφέα.

—Τό βιβλίον σας δεν είναι κακό, αλλά καπιά κανόνα δημοσιεύω βιβλία μόνον συγγραφέων γνωστού δνόματος.

—'Ωραία! Τό όνομά μου είναι Γνωστόπουλος.

—'Επικίνδυνος πελάτης

Είς ένα έξοχικόν έστιατόριον εκάθησε ένας κύριος, ο όποιος άφού έφαγε μισήν γαλοπούλαν, επέκασε τα κόκαλα άπ' το παράθυρο σ' ένα σκύλο, που περνούσε άπ' έξω.

Μετά ένα χρόνν ο ίδιος κύριος ξαναπήγε στο αυτό ξενοδοχείο και άκουσε, μόλις μπήκε, τον έξισ διάλωγο μεταξύ της μαγειρίσας και του γκαρσονιού.

—Πρόσχε, ξαναήλθε πάλι αυτός που έφαγε σέρναι την γαλοπούλα μαζί με τα κόκαλα.

Η ΤΡΕΛΛΑ

ΤΟΥ ΔΡΚΤΩΔΣ
ΒΑΡΛΙΓΚ

ΑΚ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

(Έπειτα από μίαν άρκετά περιπετειώδη ζωή στην 'Αμερική, όπου είχε πάη για να κάμη περιουσία, ο Κράνλεϋ Μπέβερον επιστρέφει στην πατρίδα του, 'Αγγλίαν, περισσότερο άπογοητευμένος από πριν. 'Αποβιάσθηκε στο Σούθαμπτον με δύο λίρες και καί σελίνα στην τσέπη και άποφάσισε να πάη πεζός στο Λονδίνο, για να έξοικονομήση το εισιτήριον. Στο δρόμο, γίνεται μπροστά του ένα αυτοκινησιονικό άτύχημα. 'Η κυρία που ήταν μέσα στο αυτοκίνητον, δίνοντι τον σωφφέ της που ήταν μεθυσμένος, και πένη στην ύπνερσία της τον Μπέβερον που την έδοθήσε και έξοει καλά το έπάγγελμα του σωφφέ.

Πηγαίνουν σε μίαν έστυλιν, όπου μαθαίνει άργότερα ότι άνήκει στον διάσημον φρενολόγον δόκτωρα Βάρλιγκ που άσχολεται με έξαιρετικές περιπτώσεις φρενοπαθείας. 'Η γυναίκα, που την λένε κυρία Φέλντερ, φαίνεται ότι εις οικονομίας του. Στην έστυλιν εις και ο κηπουρός Γιάννης πολύ περιέργως τύπος, άπαρηγόρητος για την έξασάνισι του πρώτου σωφφέ, του 'Άλφ, στον όποιον ήταν πολύ άφοσιωμένος. Πολλό πεύδ παραξένος, πραγματικά τρελλός, εις ο μάγειρας Μόμπο.

Μιά μέρα, έφεραν στην έστυλιν μίαν ώμορφη νέα, την δεσποινίδα Σούθερφορντ, που την συνώδευε ο κηδεμόνας της Κέντερ, για να υποβληθή σε ειδική θεραπεία από τον δόκτωρα Βάρλιγκ.

'Όσον προχωρεί ο καιρός, ο Μπέβερον καταλαβαίνει ότι δρίσκεται σ' ένα πραγματικό φρενοκομείο και ότι ο πείδ τρελλός άπ' όλους εις ο δόκτωρ Βάρλιγκ. Πράγματι, ο τελευταίος αυτός διατείνεται, ότι άνεκάληψε στον άνδραπανον εγκέφαλον ένα μυστηριώδες κύταρον, χάρις εις το όποιον θα μπορούσε να μεταβάλη όλον τον κόσμο σε υπερανθρώπους. Με τα έπικίνδυνα πειράματά του όμως, αποβλάκωσε τον κηπουρόν Γιάννη και τον μάγειρον Μόμπο. Τώρα θέλει να κάμη το ίδιο και με τον Μπέβερον, αλλά δεν το κατορθώνει, γιατί ο νέος εις πολύ προσεκτικός, ένν συγχρόνως επιβλέπει όσον μπορεί την δεσποινίδα Σούθερφορντ, από τον φόβον μήπως πάθη και αυτή τα ίδια).

('Η συνέχεια)

—'Όχι. Σας το άπόδομαι. Είσατε πολύ λεπτή ώστε δεν μπορώ να σας χρησιμοποιήσω στα πειράματά μου. 'Εχω ανάγκη από ύγεια και δύναμι σ' αυτόν τον κόσμο των τρελλών. Θα σας βρώ ένα καλόν σύζυγον, άφού παντρευθώ την Γιαννούλαν Σούθερφορντ.

—Δεν εις σωστό...επιθύρουν ή γυναίκα.

—'Όταν πρόκειται για τα συμφέροντα της επιστήμης όλα εις σωστά! έφώναξεν ο Βάρλιγκ. 'Ενας σκύλος και ένας άνθρωπος έχουν την ίδια αξία για την επιστήμη. 'Όταν επιτύχω αυτή θα γίνη γυναίκα μου, και ο Κέντερ θα ύποταγή σ' έμένα σαν σκύλος. Αυτός ήθελε για τον άνεψιόν του, ήθελε να την έμεταλλευθή και να της φάη όλη την περιουσία! 'Αλλά δεν θα το κατορθώση.

—Και εγώ δεν είμαι τίποτε για σας ;

—'Ο γιατρός την εκύτταξε πονηρά.

Δραματικόν μυθιστόρημα του 'Αγγλου

συγγραφέως ΚΑΡΛΤΟΝ ΝΤΑΙΒΗ

—Σεις είσατε ο μαγνήτης μου, ο πολιτικός άσπής. Ξέρετε τα αισθήματά μου άπέναντί σας. 'Ο πειρασμός ήταν μεγάλος...Πώς έγνωρίζατε ότι το παιδί...Δεν ήμουν τότε φίλος σας όπως τώρα; Και ή άστυνομία...'Αλλ' άρκεί παιά με τις σκέψεις αυτές. Πηγαίνετε τώρα να μου στείλετε τον Μπέβερον.

—'Αν και ή γυναίκα επάκουε σ' αυτόν, τον έμισούσε κατά βάθος. 'Αλλά όταν βρισκόταν μπροστά του όλη ή θέλησίς της έκουρελιάζετο. 'Ηθελε να τον εκδικηθή, αλλά δεν είχε την άπαιτουμένη δύναμι. Ποιά σατανική δύναμι είχαν άσκήσει άπάνω της για να την καταντήση σ' αυτό το σημείο ;

Βρήκε τον Μπέβερον και του ειπε ότι ο γιατρός τον περίμενε στο γραφείο του.

—Δεν βγαίνετε παιά με το αυτοκίνητο, κυρία ; της ειπε με την μεγαλειότερη ευγένεια.

—'Ο Μπέβερον έσκέπτετο τα παράξένα αυτά πράγματα

νεια. 'Η δεσποινίς Σούθερφορντ δεν εις καλύτερα τώρα ;

—'Ο γιατρός νομίζει ότι ή άνάπαισις θα την κάμη καλά.

—Αιτός βέβαια θα έξηρ καλύτερα. 'Ενόμιζα όμως...

—'Εδώ δεν έχει κανείς γνώμην.

Για μία στιγμή, μία σκέψη πέρασε από τον νου της γυναίκας. Αυτός ο νέος δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιηθή για...? Ήταν άνθρωπος με δυνατόν χαρακτήρα, άν και όχι τόσο συνετός. Δεν είχε κανένα ενδιαφέρον για τις γυναίκες, και ίσως να μην είχε κανένα σκοπό στη ζωή του. 'Αλλά ή σκέψη αυτή διαλύθηκε άμέσως.

—Δεν πρέπει να σε περιμένει πολύ ο γιατρός, του ειπε μόνον.

—'Ο γιατρός τον υποδέχτηκε με μεγάλην εγκάρδιότητα, και τον κάταξε με βλέμμα έρευνητικό.

—Λοιπόν, Μπέβερον, γιατί δεν ήλθες να με ιδής ;

—Δεν το νόμισα απαραίτητο, γιατρέ μου.

—Πώς! 'Ενας άρρωστος...

—Δεν ήξερα ότι είμαι άρρωστος, άφού δεν αιστάνθηκα ποτέ την ανάγκη ενός γιατρού.

—'Όλοι έχουν ανάγκη γιατρού. 'Αλλως τε γιατί πεθαίνουν οι άνθρωποι; Είσα βλάκας, Μπέβερον, όπως όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο. 'Επηρες το φάρμακο ;

—Μάλιστα, πολύ κανονικά.

—'Ο γιατρός σημάθηκε από την πολυλογία του, έπλησίασε τον Μπέβερον, του έξήτασε

τον σφυγμό, τα μάτια, την καρδιά, και δεν φάνηκε εύχαριστήμενος.

—Μου κάνεις κατάπληξιν, ειπε. Είσαι βέβαιος ότι δεν παρέλειψες τις οδηγίες μου ; Πρέπει να γίνης τελείως καλά. 'Όταν σου φύγη αυτή ή μικρή ένόχληση που έχεις στο μυαλό, θα γίνης τελείως άνθρωπος.

—Ποιάν ένόχλησι στο μυαλό ; Δεν αισθάνομαι καμμιάν ένόχληση γιατρέ μου.

—Φαντάζεσαι, ότι υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο που να μην έχη τέτοιαν ένόχληση ; Κανένας άνθρωπος δεν εις τελείως καλά στο μυαλό του. Και εις πολλές ή άσθενείες του μυαλού. Μεγαλοφύα, πολήση, γλυπτική, μουσική, μαθηματικά, έπιληρία, άκόμη και αυτή ή επιστήμη εις άσθενείες του εγκεφάλου. 'Αφιέρωσα όλη τη ζωή μου για να το εξακριβώσω αυτό. 'Ο νους, ή ψυχή, ή μνήμη, ή αισθήσεις, τί εις; 'Όλοι έχουμε την σκέψη από την στιγμήν που έγεννηθήκαμε. Αιτός όμως που θα βρή το μυστικό, θα καθυποτάξη όλόκληρον τον κόσμο.

Τότε ακριβώς έδωσε και ή τελευταία άμφιβολία του Μπέβερον. 'Ο άνθρωπος αυτός δεν μπορούσε παρά να εις τρελλός. 'Ενας επιστήμων, που έγινε τρελλός μελετώντας την τρέλλα. 'Ο Μόμπο ήταν επίσης τρελλός, και ή κυρία Φέλντερ... 'Όχι, αυτή δεν ήταν τρελλή αλλά θα μπορούσε να γείνη. Και ή άλλη, ή νέα που ήταν κλεισμένη τώρα στο δωμάτιό της... 'Ανεπίκριμος. Αυτή ή νέα, στα χέρια του Βάρλιγκ, του μεγάλου φρενολόγου...

—Μην άνησυχείς, Μπέβερον, θα γίνης καλά, τελείως καλά, του ειπεν ο γιατρός μ' ένα χαμόγελο.

—Σάν τον Μόμπο ;

—Τα μάτια του γιατρού πέταξαν φλόγες.

—'Εγινε φιλόσοφος. 'Επειτα ειπε :

—Κάποτε ήταν κι' αυτός καλά. Πρέπει όμως να καταλάβης ότι οι λίγοι κηδευόντες τους πολλούς. Οι λιανότεροι κατορθώνουν πάντα να επιβληθούν. Είδες ποτέ ένα φάρο να σβησθή το φως του σε μία τρικυμιώδη θάλασσα; Αιτός εις ο άνθρωπος. Και άν έσύ γείνης σαν τον φάρο, Μπέβερον, για σκέψου !

—Νομίζω ότι είμαι καλύτερα έτσι.

—Τρελλός ;

—'Ισως να μην είμαι τόσο τρελλός όσον φαντάζεσθε.

Χωρίς καθόλου ν' άπάντησιν ο γιατρός έπήγε σε μία ντουλάπα, έπηρε μία σύριγγα για ένεσιν, και την έβόθλησε σ' ένα μπουκαλάκι, από το όποιον έπηρε λίγο ύγρο.

—'Ο Μπέβερον τον παρακολούθησε με το βλέμμα. Στην αρχή σκέφθηκε να φύγη όσο είχε άκόμη καιρός. 'Η άπερησάνεια όμως και ή περιέργεια τον συγκράτησαν. Στάθηκε όμως προσεκτικός μήπως συμβή τίποτε δυσάρεστο γι' αυτόν.

—Σου χρειάζεται μία μικρή ένεσις, Μπέβερον, ειπεν ο γιατρός. 'Ενν όμως τον έπλησίαζε, ο Μπέβερον έκαμε ένα δέμα προς τα όπισω.

—Πού γιατρέ ;

—Μόλις εδώ, του άπάντησε ο γιατρός έ-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

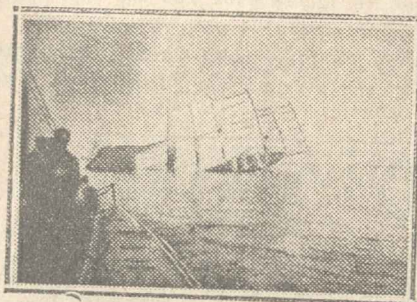
ΕΝΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ Α - ΛΑ - ΣΥΡΚΟΥΦ

Πώς ήχηλωτίσθησαν 40 Τούρκοι στρατιώται εντός μιᾶς γολέτας εις τὸ Κρητικὸν πέλαγος.

“Όταν οἱ Γερμανοὶ ἤρχισαν τὸν ὑποβρύχιον πόλεμον, οἱ σύμμαχοι συνέλεξαν ὅσα ἡδύνατο μικρὰ ἀτιμόπλοια, κυρίως ἀλμπανάκι ἀνοικτῆς θύλασσης, ἔθεσαν τὰ πληρώματά των ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, τὰ ἐξοπλίσαν μὲ ἔνα τηλεβόλον μικροῦ διαμετρήματος, τὰ ἐφοδιάσαν μὲ ἀσύρματον καὶ τὰ ἐξαπέλυσαν πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν κινήσεων τῶν ὑποβρυχίων.

“Ἐν ἐξ αὐτῶν, τὸ Νόρ-Κατέ, περιεπλόει τὸν Νοέμβριον τοῦ 1915 εἰς τὰ παράλια τῆς Κρήτης πρὸς ἀνακάλυψιν βάσεως ἀνεφοδισμοῦ τῶν ὑποβρυχίων.

(ΣΗΜ. Ὁ συγγραφεὺς, Γάλλος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἐπιμένει διὰ μακρῶν ἐπὶ τοῦ ὅτι τὰ γερμανικὰ ὑποβρύχια δὲν ἦτο δυνατόν καὶ οὕτε εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐφοδίζονται μὲ βενζίνη ἢ ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ παράλια. Ἀναφέρει πῶς διάφοροι Ἕλληνες νησιῶται, διὰ νὰ πάρουν λεπτὰ ἀπὸ τοὺς συμμάχους, κα

Ἡ καταβύθισις ἐνὸς ἱστιοφόρου

τέδιδον ἀνιψάρχους βάσεις ἀνεφοδισμοῦ. Παραδέχεται ὅμως ὅτι τὰ γερμανικὰ ὑποβρύχια ἐφοδίζοντο εἰς τὰ ἑλληνικὰ παράλια μὲ τρόφιμα καὶ ἐκφορῶντο ὑπὸ τῶν κατασκόπων ἐνήμερα περὶ τῶν κινήσεων τῶν συμμάχων πολεμικῶν καὶ νηοποικίων).

Τὸ πρῶν τῆς 7ης Νοεμβρίου τὸ Νόρ-Κατέ, τοῦ ὁποῦ ἐπέβησαν ὡς ὁδηγὸς καὶ ἑνὶς Κρητικὸς ὁνόματι Χρηστομυλάκης, διακρίνει ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Τερενέτρας μίαν μυστηριώδη, γολέταν χωρὶς ὄνομα καὶ σημαίαν νὰ πλέη πλησιέστερον πρὸς νότον. Πλησιάζει καὶ ἀποστέλλει τὸν δευτέρου πλοίαρχον, δύο ναῦτας καὶ τὸν Χρηστομυλάκη μὲ τὴν βάρκαν του πρὸς ἐνέργειαν νηοφυλίας. “Όταν ὅμως τὸ ἀπόσπασμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς γολέτας, ὁ κυβερνήτης τοῦ Νόρ-Κατέ διακρίνει χάρις εἰς τὰ φέ-μα τῶν ὅτι οἱ ἐπιβάται ἦσαν Τούρκοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται, ὁπλισμένοι μὲ μαχρὰς δόδον τῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον περικυκλωθεὶ τὸ ἀπόσπασμα τῆς νηοφυλίας μὲ ἀπειλητικὰς διαθέσεις.

Νὰ βομβοδίσῃ τὴν γολέταν δὲν ἤμποροῦσε, διότι θὰ ἐκτόκωνε καὶ τοὺς τέσσαρας ἀπεσταλμένους. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν πλησιάζει ἀκόμη περὶσσότερον καὶ πλεονεῖ τὸ Νόρ-Κατέ εἰς τὴν γολέταν. Ἐπὶ κεφαλῇ δὲ τοῦ πληρώματος τοῦφορμᾶ καὶ ἀλγυμωλίζει τοὺς Τούρκους, κατὰ τὴν πολυδύναμον πύλην, ἀνευ αἰματηγυλίας. Τὸ πληρώμα τοῦ Νόρ-Κατέ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 15 ἐν ὧν ἄνδρας, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 5 θεωροῦντο ἀπώλοι, οἱ 5 ὀπλισμένοι μὲ μόνωτες καὶ οἱ ὑπόλοιποι μὲ πιστόλια. Οἱ Τούρκοι ἦσαν 11 ἀξιωματικοὶ καὶ 32 ἄνδρες. Κατηρτύνοντο δὲ ἐν πλήρει κινναρχίᾳ τῶν συμμάχων ἐπὶ τῆς Μεσογείου, εἰς τὴν Λιβύην διὰ νὰ ἐξεγείρουν τοὺς ἐκεῖ Μουσουλμάνους.

Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τὴν εἰς τὴν Μάλταν τὸ ἀλμπανικὸν Νόρ-Κατέ ἐγένετο διὰ τὸ κατόρ-

θωμὰ τοῦ δεκτὸν μετὰ τιμῶν, αἱ ὁποῖαι εἰς κανένα γαλλικὸν πολεμικὸν δὲν εἶχον ἀπονεμηθῇ ἀκόμη.

ΕΝΑ ΤΟΛΗΜΑ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Τὴν 14ην Δεκεμβρίου 1917 τὸ γερμανικὸν ὑποβρύχιον U. C. 38 τορπιλλίζει εἰς τὸ Ἴονιον Πέλαγος τὸ γαλλικὸν θωρηκτὸν «Νι» Ἀντοκαστὼν, πύλον ἐπὶ κεφαλῇ μιᾶς νηοποικίης, τὴν ὁποίαν προστατεύουν καὶ δύο ἀντορπλιλλικά. Ἡ γερμανικὴ τορπίλλη πλήττει τὸ θωρηκτὸν εἰς τὰ καίρια καὶ τὸ πληρώμα τοῦ ἀναγκάζεται νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ, περισυλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἀντορπλιλλικῶν.

Παρά τὸ θανάσιμον ὅμως τραῦμα τοῦ, τὸ σώμας τοῦ θωρηκτοῦ μόνον θωρηκτοῦ ἀντίστα καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ βυθισθῇ. Ὁ κυβερνήτης τοῦ γερμανικοῦ ὑποβρυχίου, παραμένοντας ἐν κατάρκει εἰς τὴν θέσιν ὁποῦθεν ἐξέπεμπε τὴν πρῶτην τορπίλιν, ὑψώνει ἀνὰ πᾶν λεπτὸν ἐπὶ μίαν σιγὴν τὸ περισκόπιόν του καὶ παρακολουθεῖ τὸ δόγμα. Ἀντιμετῶν ὅμως διπλὸ τὸ θανάσιμον δὲν βυθίζεται, ἀποσπάζει τὸ νηοποικτικὸν τὸλημα νὰ τοῦ ἐξαποστελῇ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀντορπλιλλικῶν καὶ δευτέρου Βολίν, ἡ ὁποία ἐπισπεύδει τὴν βύθυσίν του. Τὸ ἀντορπλιλλικὸν ὅμως ἐξακρωδύσσεται ὑπὸ τὴν θέσιν τοῦ ὑποβρυχίου, σπεύδον ἐπὶ τόποι καὶ τὸ καταστρέφουν αὐτανδρὸν μὲ τὴν ὑποβρυχίαν ἐκρηγνύμενας βόμβας των.

Ο ΗΡΩ-Ι-ΚΩΤΕΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Τὸ νηολικὸν ὑποβρύχιον «Μόν» περιπολοῦν τὴν νύκτα τῆς 29ης Δεκεμβρίου τοῦ 1915 εἰς τὸ πτόνιον τοῦ Κατάρτος ἐκτετατὴς εἰς μίαν αὐτορπλιλλικὴν πολεμικὴν, ἐπιχειροῦντων νηοποικὶν ἀντιπλοιοῦν κατὰ τῶν συμμάχων. Ὁ κυβερνήτης τοῦ ὑποβρυχίου Ρολάν Μορλιλλ χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν του προσπαθεῖ νὰ λάβῃ κατὰλληλον θέσιν διὰ νὰ τορπιλλίσῃ τὴν μεγαλειότεραν μονάδα τῆς μοίρας. Αἱ φωνὲς ὅμως ἐχθρῶν ἀντορπλιλλικῶν ἐπερχόμενων ὁλοταχῶς καὶ ἀνύποπτον ἐπιπλέει ἐναντίον του. Ἐκ τῆς τρομέρας συγκολλητικῆς ἀντιγониς μεγάλα σήματα εἰς τὸ κύτος τοῦ ὑποβρυχίου, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ βυθίζεται.

Ὁ κυβερνήτης τὸν προσπαθεῖ διὰ παντὸς τοποῖν νὰ τὸ σώσῃ, καταρτίζον νὰ τὸ ἐπαναφέρει εἰς τὴν ἐπαράκειαν καὶ ὑπὸ τὸ σινεργισμὸν πῆρ τοῦ ἐχθροῦ ἐπιμένει νὰ ἐκσπενδύσῃ τὰς τορπίλλας του. Ἀλλ’ οἱ τορπίλλαι εἰς τὴν καταστραφὴν ἐκ τῆς συγκρούσεως, τὸ μικρὸν πυροβόλον ἐπίσης, οὐδεμία δυνατότης ἔχοντες, οὐδεμία ἐλπίς διασώσεως τοῦ ὑποβρυχίου ὑπάρχει. Καὶ διὰ τὸ Μορλιλλ πεῖθειται περὶ αὐτοῦ, διατάσσει τοὺς ἄνδρας νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ σκάφος ριπόμενοι εἰς τὴν θάλασσαν. Αἱ τοὺς δὲ, ὅταν ἔμεινε μόνος, κλείει τὴν κατασκήντην τοῦ κασμοῦ, λαμβάνει τὴν σιγήν θέαν του ἐνάντιον τοῦ περισκοπίου καὶ ἀφίρνεται νὰ βυθισθῇ σιγὰ σιγὰ μαζὶ μὲ τὸ ὑποβρύχιόν του εἰς τὸν βυθόν, πιστὸς εἰς τὴν θέσιν του, ἀτάραχος πρὸ τοῦ φοβεροῦ θανάτου τῆς ἀσφυξίας πρὸ τῶν ἀναμειν.

ΔΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ

Ἀφήγησις τοῦ κ. ΠΕΝΕΓΚΟΥΖΥ

Ὁ ἐπιμόνος καὶ θαρραλὸς Πάτερσον ἐπέστρεψεν εἰς Ἰσάβη μετὰ θρασειαν διαμονὴν εἰς κομμάσια ἀπὸ ὅπου δὲν κατόρθωσε ν’ ἀποσπασῇ παρὰ μόνον ἀφρόνους συμβούλας καὶ προτροπὰς πρὸς ὑπομονήν. Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐμεινον εἰς τὴν πόλιν εὐλεπον τὰ πράγματα πολὺ φιλοσοφικῶς καὶ δὲν ἐδοκίμαζον τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ομαδικοῦ πανικοῦ τὸν ὁποῖον ἐπροκαλοῦσαν αἱ νυκτεριναὶ ἐπιδρομαὶ τῶν λεοντῶν. Ἰαγ’ ὅλα ταῦτα ὁ Πάτερσον ἐπέστρεψεν ἀποφασισμένως νὰ συνεχίσῃ τὴν κληρὶν του πρὸς τοὺς λεοντάς παση θυσιᾶ καὶ διὰ παντὸς τρόπου. Ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἐβδομάδας παρεμύνησεν ὑπομονητικὰ καὶ νύκτα εἰς διάφορα μέρη ἄλλα δὲν κατόρθωσε νὰ εἰλῇ ἀντιμέτωπος πρὸς τὰ θηρία. Μόνον μίαν νύκτα οἱ βοηθοὶ τοῦ κατόρθωσαν νὰ περισφίσκουν ἕνα λέοντα. Ὁ Πάτερσον βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας του ἐπερίμενε τὸ θηρίον καὶ ὅταν ἐκεῖνο ἐπλησίαν εἰς ἀπόστασιν δέκα θημάτων ἐπέσει τὸν σκανδάλιν. Ἀτυχία... τὸ ὄπλον δὲν ἐξέπυροσκόρησε καὶ ὁ λέων θρυχώμενος ἦτο ἔτοιμος νὰ πηδήσῃ. Εὐτυχῶς ὅμως αἱ φωναὶ τῶν ἄλλων κυνηγῶν εἶχον ἐξαφάνισεν τὸν λέοντα, ὁ ὁποῖος μὲ ἕνα τεράστιον πήδημα ἐξεραιώθη μέσα εἰς τὴν πυκνὴν λόγχην. Μία μοναδικὴ ἐνκαιρία εἶχε χαθῇ καὶ ὁ Πάτερσον ἐπέστρεψε θλασφρημῶν καὶ καταρρώμενος τὸν φίλον του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε δώσει τὸ ὄπλον ἐκείνου μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἦτο ισχυρότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο.

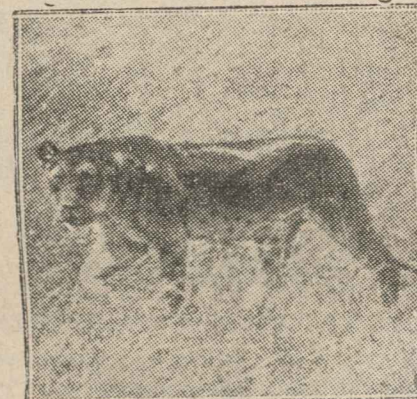
Ἀλλ’ ἡ ἀνεξάντητος ὑπομονή, ἡ ἐπιμονὴ καὶ τὸ θαυμαστὸν θαρρὸς τοῦ συνταγματάρχου Πάτερσον ἐπέτρωτο τέλος ν’ ἀνταμοιφθοῦν. Τὴν 4ην Ἰανουαρίου ὁ συνταγματάρχης ἐφόνευσε τὸν ἕνα λέοντα καὶ μετ’ ὀλίγας ἡμέρας ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ ἄλλου.

Ἰδοὺ ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἐγέννη ἡ ἐξόντωσις τῶν δύο ἀνθηροποράγων λεοντῶν. Κατόπιν τῆς ἀτυχίας τὴν ὁποίαν ἀνεφάρμεν ἡδὴ ὁ Πάτερσον ἀρχισε νὰ ἀπειλίζεται καὶ νὰ διερωτᾶται ἡμίπως οἱ δύο ἐκεῖνοι λέοντες ἦσαν πράγματα ἐνσωματωμένοι δαίμονες ὅπως ἐβεβαίωσαν οἱ ἐντρομοὶ ἰθαγενεῖς τῶν ὁποίων μάλιστα ἡ πεποιθὴς αὐτῇ ἐνισχυθὴ ἀκόμη περισσότερον ὅταν εἶδαν τὸ ὄπλον τοῦ συνταγματάρχου νὰ μὴ ἐκπυροσκορτῇ. Εἶνε ἄλλως τε εὐνόητος ἡ ἐπίδρασις τῶν περιστατικῶν αὐτοῦ εἰς τὴν δεισιδαίμονα φαντασίαν τῶν πανικοβλήτων Ἰθαγενῶν.

Όταν ὁ λέων ἐξηφανίσθη εἰς τὴν πυκνὴν λόγχην ἀφῆκεν ἐπὶ τόπου τὸ μισοφαγόμενον πτόμα ἐνὸς θύου τὸν ὁποῖον εἰλείπει καλντέρου θύματος εἶχε πάρει μαζὶ τὸν ἀπὸ τὸν κατανάλωτον. Τότε ὁ συνταγματάρχης Πάτερσον ἐκέφθη ὅτι ὁ λέων θὰ ἐπανήρχετο ν’ ἀποτελειώσῃ τὸ πτόμα τοῦ θύματος του. Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀπεφάσισε νὰ στήσῃ ἕνα εἶδος ἐξέδρας εἰς ὕψος τριῶν μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Τὸ πτόμα τοῦ θύου ἐδέθη στερεὰ μὲ δυνατὰ σύματα ἀπὸ ἕνα πάσσαλον καὶ αὐτὸ διὰ νὰ μὴ προλάβουν οἱ λέοντες νὰ πὲν πάρουν πρὶν τοὺς ἀντιληφθῇ ὁ Πάτερσον ἀπὸ τὴν σκοπιάν του πρᾶγμα πρὸ δὲν ἦτο δύσκολον λόγφ τοῦ σκότους.

Ἐστῆθι λοιπὸν ἡ σκοπιὰ, ἐσκαπᾶσθι μὲ κλάδους δένδρων διὰ νὰ μὴ διακρίνεται καὶ μόλις ἔδυνεν ὁ ἥλιος ὁ συνταγματάρχης ἐγκατεστάθη ὁλομόναχος ἐπάνω εἰς αὐτὴν διότι ὁ πιστὸς τοῦ ἀκόλουθος Μαρίνα ἔθηκε κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θ’ ἀπεκάλυπτε τὴν παρουσίαν του ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως.

«Τὸ σκοτάδι—γράφει ὁ Πάτερσον—ἐπέσει σχεδὸν ἀποτόμως. Ἀπόλυτος σιγὴ ἐβασίλευε γύρω, μία σιγὴ τὴν ὁποίαν μόνον ὁποῖος ἔχει ζήσει εἰς τὴν ἀφρικανικὴν ἐρημον ἡμπορεῖ νὰ φαντασθῇ. Σιγὰ-σιγὰ μία ὑπνηλία μὲ κατέλαβεν ὅταν ὁ θόρυβος ἐνὸς σπαζομένου κλάδου μ’ ἔκαμε νὰ συνέλθω ἀποτόμως. Ἐπρόσεξα καὶ διέκρινον τὸν θόρυβον πρὸς προένεῖ ἕνα μεγάλο ἔξωδον ὅταν περὰ ἀνάμεσα ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους. Ὁ ἀνθρωποφάγος λέων! ἐσκέφθηκα ἀμέσως. Ἀπόψε

Μία τίγρις μὲ ἀπειλητικὰς διαθέσεις

ὁρισμένως ἡ τύχη γυρίζει πρὸς τὸ μέρος μου !

Ἐπηκολούθησαν ἀρκεταὶ στιγμαὶ ἀπολύτου σιωπῆς κατὰ τὰς ὁποίας ἐγὼ ἔμενα τελείως ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα μὲ τὴν προσοχὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε προέλθει ὁ θόρυβος. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἐβεβαίωθηκα, ὅτι δὲν εἶχα κάμει λάθος. Ὁ λέων ἦτο ἐκεῖ. Ἐνα ὑπόκοφο χάσμιμα τὸ ὁποῖον ἀφῆκε ὁ λέων ὅταν εὐρίσκειται πρὸ ἐνὸς θύματος τοῦ μὲ εἰδοποιεῖ διὰ τὴν παρουσίαν του. Ἐπανελήφθη ὁ ἴδιος θόρυβος τῶν κλάδων καὶ αἱ φωνὲς ἕνας σιγανὸς μυκηθμὸς μοῦ ἀνῆγγεν, ὅτι ὁ λέων εἶχεν ἀντιληφθῇ τὴν παρουσίαν μου. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην μετεβλήθη ἀπὸ κυνηγὸς εἰς θύματα διότι ὁ λέων ἀντὶ ν’ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ πτόμα ἡ ν’ ἀπομακρυνθῇ ἀρχισε νὰ με παραμονεύῃ καθοδικῶν τὴν κατὰλληλον στιγμήν διὰ νὰ πηδήσῃ ἐναντίον μου.

Κατὰ τὴν διάρκειαν δύο ὥρων αἱ ὁποῖαι μοῦ ἐφάνησαν ἀτελείωτοι ἐστριφογυρίζοντες ὁδὲρα γύρω ἀπὸ τὴν σκοπιάν μου πλησιάζον δολὸν ἐπερὶσσότερον.

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἐπερίμενα τὸ τρομερὸν πήδημά του ἐπάνω εἰς τὴν σκοπιάν μου. Τότε ἐμετανοοῦσα πικρὰ διότι δὲν εἶχα προῖδει τὴν πιθανότητα αὐτὴν καὶ εἶχα στήσῃ τόσο χαμηλὴν τὴν σκοπιάν μου. Ἐν

τούτοις τὴν στιγμήν ἐκείνην δὲν ἡμποροῦσα νὰ κάμω τίποτε ἄλλο καὶ ἔμεινα τελείως ἀκίνητος, συγκρατῶν τὴν ἀναπνοήν μου καὶ μὴ τολμῶν νὰ κυττάξω γύρω μου. Ἄλλως τε καὶ νὰ ἐκύτταζα δὲν θὰ διέκρινα τίποτε διότι τὸ νυκτερινὸ σκοτάδι ἦτο βαθύτατον.

Ἐξάφνα—θὰ ἦσαν μεσάνυχτα—κάτι μὲ ἐκτύπησεν ἀποτόμως εἰς τὴν ῥαχίν. «Νά τοι» ἐσκέφθηκα εἰς τὴν νευρικὴν ὑπερδιέγερσιν ἡ ὁποία μὲ κατεῖχε. Δὲν ἦτο ὅμως ὁ λέων ἀλλὰ μία κοκκουβάγια ἡ ὁποία μὲ εἶχε νομίσαι ὡς κλάδον καὶ εἶχε καθίσει ἐπάνω μου. Αὐτὸ μὲ καθυστάθησεν κάπως, ἐξακολούθουσα ὅμως νὰ τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον πρὸς ἐπέρασα. Ἡ μικρὴ κίνησις τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἐγένεν ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸν παραμονεύοντα λέοντα, ὁ ὁποῖος ἀφῆκεν ἕνα ὑπόκοφο μυκηθμὸν καὶ ἐτοιμάσθη νὰ πηδήσῃ. Εἰς τὸ νυκτερινὸ σκοτάδι διέκρινα ἀμυδρῶς τὸν συνεσπεριωμένον ὄγκον τοῦ σώματός του. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσω οὕτε στιγμήν. Ἐσκέπυσσα λοιπὸν ὅπως ἡμποροῦσα καλύτερα καὶ ἐπέεσα τὴν σκανδάλιν. Ἡ ἐκπυροσκόρησις ἀντήχησε δυνατὴ καὶ ἀμέσως κατόπιν ἕνας λυσσάλεος μυκηθμὸς, ἐνῶ ἀντέληφθη ὅτι ὁ λέων ἀπεμακρύνετο μέσα εἰς τοὺς θάμνους. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἐπυροβόλησα τρεῖς φορὰς ἀκόμη πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην. Ἀκουσα μερικὸς μυκηθμοὺς ἀσθενεῖς καὶ εἰς τὸ τέλος ἕνα εἶδος στεναγμοῦ. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἀσφαλῶς ἦναι ἀπὸ τοὺς δύο λέοντας εἶχε τεθῇ ἐκτὸς μάχης. Αὐτὸ μ’ ἔκαμε νὰ ἐξάσω ὅλας μου τὰς σὺν-

κινήσεις καὶ τοὺς τρόπους. Αὐτὸ πρᾶγματι εἶχε συμβῇ. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐξήμερον ὁ συνταγματάρχης καὶ οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ ἐτέθησαν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ θηρίου ὁδηγοῦμενοι ἀπὸ τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸ ἐδαφος καὶ τοὺς θάμνους. Εἰς ἀπόστασιν ἐκατὸ μέτρων περὶ τοῦ ἀπὸ τὴν σκοπιάν εὐρῆσαν πρᾶγματι τὸ πτόμα τοῦ λέοντος. Ἦτο ἕνα ἔξωδον τεράστιον μήκους τριῶν μέτρων ἀπὸ τοῦ σῶνους μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς οὐράς του.

Ἐξετάσθησαν τρεῖς ἄνθρωποι διὰ νὰ μεταφέρουν τὸ πτόμα εἰς τὸν καταβλισμὸν τοῦ καὶ τὸ ἐγδαρῶν. Παρατήρησαν τότε ὅτι τὸ δέσμα ἔφερε πολλὰς οὐλὰς ἀπὸ τοὺς ἀγκυροβόλους φράκτας τοὺς ὁποίους εἶχε διασχίσει ὁ λέων κατὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἐπιδρομὰς του εἰς τὸν καταβλισμὸν. Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν ἡμῶδισε τὸν Πάτερσον νὰ θεωρῇ — καὶ δικαίως ἄλλως τε — τὸ δέσμα ἐκείνο ὡς τὸ πολυτιμότερον τρεπταῖον του. Ἀπὸ μεγάλῃ ἀκτίνα γύρω προσήλθον οἱ Ἰθαγενεῖς νὰ κυττάξουν καὶ νὰ καταρασθῶν τὸ πτόμα τοῦ λέοντος τὸν ὁποῖον ἐθεωροῦσαν ὡς ὑπερφυσικὸν ὄν.

(Ἀκολουθεῖ)

νῶ τοῦ ἔδειχνε τὸ κεφάλι μὲ καθουχαστικὸ χαμόγελο. Εἶνε τὸ πρῶτον θῆμα πρὸς τὸ μεταλείδον σου.

Μπροστὰ στὸ διαπεραστικὸ βλέμμα τοῦ γιαιτροῦ, ὁ Μπέβεργτον ἦταν ἔτοιμος νὰ ὑποκύψῃ, ἀλλὰ κατόρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ τοῦ ἑαυτοῦ.

— Ὅχι γιαιτρε, εἶπε. Δὲν εἶμαι κατὰλληλος γιὰ τέτοια πράγματα ἐγώ.

— Βλάκα! ἐφώναξεν ὁ Βάρλιγκ, ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτιές. Δὲν εἶχες λοιπὸν ἐμπιστοσύνην στὴν ἐπιστήμη μου ;

— Ὅχι γιαιτρε, ἀλλὰ αἰσθάνομαι, ὅτι δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ κυβερνήσω τὴν ἀνθρωπότητα. Δὲν ἔχω κλίσην στὰ πειράματα. Ἀς δοῦμε πρῶτα τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἐπιτύχετε μὲ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Βάρλιγκ, ἡττημένος, κατόρθωσε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του καὶ νὰ πάρῃ ἕνα ἄφωρος ἀδιαφορίας. Ἐσώκωσε τοὺς ὁμούς καὶ εἶπε :

— Πήγαινε καὶ νὰ μὴ ξαναφανῇς μπροστὰ μου, μὲ τὸ ἡλίθιο ἐκεῖνο πρόσωπο !

XIII

Ὁ Μπέβεργτον κατέφυγε στὸ γκαράζ. Ἐκλείσθηκε μέσα, ἐκάθισε στὴ βαθμίδα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἀναψε ἕνα τσιγάρο. Στὸ μέρος αὐτὸ ἦταν πολὺ μυστήριον, ὥστε ἔκανε τὴ σκέψιν ἂν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἡ ὥρι. Ἐπειτα θυμήθηκε τὴν νέα, πρὸ ἦταν ἐπίσης στὴν διάθεσιν τοῦ γιαιτροῦ καὶ ἐκινδύνευε ἰσως περισσότερον ἀπ’ αὐτόν.

Ἀργότερα, ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιόν του, εἶδε τὸν Γιάννη πρὸς ἐξήταξε ἕνα μπουκαλάκι. Στὸ τραπέζι, μπροστὰ του, ἦσαν παρατεταγμένοι μερικὰ μολυβένιοι στρατιῶτες ἀπ’ ἐκεῖνους πρὸς τοῦ ἔφερνε ὁ Ἄλφ γιὰ νὰ παίξῃ.

— Τί κρατᾶς ἐκεῖ; Ποιὸς τὸ ἔφερε αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι; ρώτησε ὁ Μπέβεργτον.

— Δὲν ξέρω.

— Πές μου τίποτε γιὰ τὸν δόκτωρα Βάρλιγκ.

— Δὲν κατόρθωσες νὰ μάθης μόνος σου; εἶπεν ὁ γέρος μὲ ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

— Δὲν ἔκαμε ποτὲ κανένα πείραμα μὲ μίαν ἐνεσιὶ ἀπὸ κεφάλι σου ; Τί συνέβη τότε ;

— Θὰ ἔλθῃ μὴ μὲρα πρὸς θὰ κυβερνήσωμε τὸν κόσμο. Δὲν σοῦ ὑποσχέθηκε καὶ σένα τίποτε ;

— Ὅχι, δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῇ. Τί ἔχει μέσα αὐτὴ ἡ μπουκάλα ;

— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ πάντως κατὶ τὸ παντοδύναμο.

— Καλὰ. Μὴ τὴν πετάξῃς ὅμως γιὰτὶ μοῦ χρειάζεται.

Ὁ Μπέβεργτον ἐπῆρε τὴν μπουκάλα καὶ τὴν ἐκρύψε σὲ μὴά τόσην τοῦ παλτοῦ τοῦ πρὸς ἦταν κρεμασμένο πίσω ἀπ’ τὴν πόρτα. Ὁ Γιάννης ἐμίσησε τὸ παίγνιδιόν του καὶ τὰβαλε μέσα σ’ ἕνα κουτί.

Κατὰ τὸ δειλινὸν ὁ Μπέβεργτον ἔκαμε ἕνα γύρο στὸν κῆρον μὲ τὴν ἐλπίδα ν’ ἀνακαλύψῃ τίποτε τὸ ὑποπτον, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Τὸ σπίτι ἦταν κλειστὸ καὶ κατασκότεινον.

Ξαναγύρισε στὴν κατοικίαν του καὶ μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα τὸν χτύπησε στὴν ὀσφρησὶ μὴ δύνατὶ μυρωδιά, σὰν ἀπὸ χλωροφόρμιο. Ἐφανε τὸ μαντήλι στὴ μύτη, καὶ ἀνοίξε καλὰ τὸ παράθυρον καὶ τὴν πόρτα γιὰ νὰ σχηματισθῇ ρεύμα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Γιάννης ἦταν βαθεῖα κοιμισμένος στὸ κρεβάτι του. Ἡ μπουκάλα ἦταν σιμὰ του, στὸ πάτωμα. Ὁ Μπέβεργτον τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν ἐπέταξε μακριὰ ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Ἐπειτα, ἀποφασισμένος νὰ λάβῃ ὅλες τὶς προφυλάξεις, θέλησε νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί, ἀλλὰ δὲν τὸ βρῆκε. Ἐψάξε παντο

1ο Ελληνικόν Πνεύμα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΘΑΜΑΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ

Κατά τας παραμονάς των εορτών, ένας υπνηλίας βουλευτής έπεσκέφθη ένα χωριό, συνοδευόμενος από μερικούς χωρικούς του γειτονικού χωριού, που είχαν έλθει επιβαίνοντες υπογυγίαν.

Και ο βουλευτής λέγει προς τους συγκεντρωθέντας.
— Άγαπητοί συμπολίται. Μην κυπιάτε που είμαστε τόσο λίγοι του κόμματος. "Αν βρισκόμασ' κι' άλλα γαδούρια, θάμαστε περισσότερα.

Κ. Κωνσταντινίδης

ΦΑ-Τ ΚΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ο Κωλαποτάσης του «Εμπερς» είχε την συνήθεια νάχη πανίστε στο τραπέζι του καλεσμένων. Ένα βράδυ όμως που είχε μείνει μόνος του έδωκε απάνω κάτω, χωρίς να πάρη την απόφαση να καθήση να φάη. Στο τέλος φώναξε το θυρωρό του.
— Νά φας, του είπε, να μου βρής δυό τρείς από το δρομώ να τους φέρης να φάμε.
— Πολύ καλά...
— Άκουσε, προσέθεσε, εν ανάγκη, να τους πληρώσω...

Η ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Ο Γουβέλης μιά μέρα συνήντησε μιά κυρία, με την οποίαν είχε βρεθή το προηγούμενο βράδυ στο ίδιο γλέντι, όπου ο Γουβέλης είχε γίνει τάτα.

— Δεν μου λέτε, την ρώτησε συνεισδυμένος, μήπως χθές το βράδυ... προσέβαλε κανένα;

— Όχι κύριε Γουβέλη, όχι...

Τότε ξαναρώτησε ορθοίμως ολόκληρος σε πόνο αυτότηρότατο.

— Μήπως με πρόσβαλε κανείς;

Ο ΣΤΟΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ο Γουβέλης πάλι, κάποτε συνιστούσε δυό φίλους του.

— Ο κύριος Χ., οδοντοίατρος.

Με συγχωρείτε, κύριε Γουβέλη, απαντά ο ενδιαφερόμενος, στοματολόγος, νύν επανακάμνω ε! Παρισίων...

— Α! μάλιστα! BOUCHE PAROLISTE ήθελα να πώ!

Φώτης Πλανήτης (Γ. Ξανθοπουλίδης)

Ο ΒΡΥΧΟΛΑΚΑΣ

Κάποιος άπολοχός Κρητικός χωρικός παρουσιάζη μίαν ημέραν εις τον πατά του χωριού του και του είπε, ότι χθές το βράδυ περνώνας από το νεκροταφείον ελδε ένα φράγισμα, το οποίον είχε το σχήμα ενός μεγάλου γαδούρου και ότι ελδα άσάκη καταπορευομένης. Ο πατάς έγέλασε και ειπε προς το χωρικό, «Είρηνη ήμιν, ήτο ή σά σου, ήτις σε κατατρόμαξε, χριστιανέ μου».

Κ. Βασιλάκης

Η ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ ΚΑΙ Η ΜΑΛΛΙΑΡΗ

Ο τότε καθηγητής του Γυμνασίου Σύρου και μετέπειτα γυναικείας εν Πειραιεί κ. Ν. Μπαξεβανιάκης ήτο υπέρμαχος της καθαρευούσης.

Μίαν ημέραν, άφου κατεκεραυνώσεν εις τον λόγον του τούς άπαδούς της μαλλιαρώσους,

εξήγησε ν' άπόψη σχετικώς ποίαν γνώμην είχαν οι μαθηταί.

Τότε ένας συμπαθητής μου, πειρακτικώς της τάξεως, μάς λέγει κυρία.

—Κυτάχτε να ήθετε τί θα του φτιάξω.

Και, σπινάσας το χέρι που, φρονάζει.

—Κύριε Κηπουράκι, να πώ την γνώμην μου;

—Πάψε, βλάκα, την είπες ήδη, άπεκρίθη ο κ. καθηγητής.

Φανταστήτε τα γέλια που άντήχησαν στην τάξη.

Άγγελος Σύριος

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ

Κάποτε συναιμιλούσαν ένας δεκαετής και ένας υποδεκαετής. Έξαρνα πλησιάζει ένας φαντάρος και ρωτά πόν δεκατένα.

—Πότε θα γίνη πόλεμος, κύριε-δεκατένα;

Και ο υποδεκαετής.

—Αυτά θα τα εξετάσουμε έμεις οι άνωτεροι.

Σάββας Βραχνός

ΠΩΣ ΕΓΛΥΤΩΣΕ ΑΠΟ ΤΑ ΔΑΝΕΙΑ

Ο Α. είχε τώρα άνωτερος υπάλληλος στην Έθνική Τράπεζα. Όταν πρωτοδιορίστη, καθώς ήταν πολυέσδοος, δεν πόν έφτανε ο μισθός του ούτε για τον μισό μήνα, γι' αυτό αναγκάζονταν να δανείζεται πολλές φορές από πόν προϊστάμενόν του, αλλά όμως ήταν φυσικώς έπομένον δεν ήταν συνετής στις εξοφλήσεις του.

Μιά ημέρα πήγε πάλι στον προϊστάμενόν του για... δανεικά, άλλ' αυτή τη φορά ο προϊστάμενος του αντί για να του δώση χρήματα, άρχισε να του κάνει δοκιμασίας παρατηρήσεις για τη σπάταλη ζωή του και για τάνε-ξοφλητά θαλασσοδανειά του, τόσο καυτερές και πικρές, πόν ο Α. μη μπορώντας ν' άκούη τούς λιβέλλους αυτούς πετάχτηκε έξω από το γραφείο που λέγοντας.

—Θά είμαι μασκαράς, αν σοδ ξαναζητήσω χρήματα.

—Αυτό ήθελα και γώ.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΦΑΝΤΑΡΟΣ

Κατά πόν έλληνοβουλγαρικών πόλεμον του 1913 μιά μέρα κάποιος φαντάρος πεινασμένος και κατακοιμένος από τη ζάλη της μάχης κάπνι έπασε μιά γίδα, την έσφαξε, την έγδαρε και πράρησε σε κάποια σπηλιά και άρχισε να την φάη. Έν τώ μεταξύ λιχουδεύοντας και πεινασμένος καθώς ήταν έκοβε από το μισοψημένο κρέας κ' έτρωγε.

Ο άειμνηστός Βασιλέης Κωνσταντίνος, γυρίζοντας κάποτε-κάποτε στ' άπόμειρα γιά να παρακολουθήη πούς χασομέριδες βρήκε το φαντάρο μέσ' στη σπηλιά.

—Βρέ συνάδελφε, του λέγει—σμηνίστε δ-τι ο Βασιλέας φορούσε φανταριστικά, τόν

γνώριζαν όλοι όμως—δώσε μου και μένα ένα κομμάτι.

—Νά τα βουνά γεμάτα γιδοπρόβατα είναι πήγανε και πάρε, τ'ά θέλεις έτοιμα;

—Μά βρέ συνάδελφε δώσε μου λιγάκι, γιατί ή πείνα μου θερίζει τάντερα.

Γυρίζοντας τότε για πρώτη φορά ο φαντάρος να τόν κατάρη πούς ήταν αυτός, που τόν ξητούσε ένα κομμάτι κρέας, βλέπει το Βασιλέα.

—Μεγαλειότατε...

Και του κάνει άπαρυσιάστε με την γίδα περασμένη στο σουβλί.

Άλκαϊος Όλμπιμος

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Έξετάζόμενοι οι μάρτυρες καταθέτουν όλοι τα ίδια στερεότυπα, υπέρ του κατηγορουμένου παρά την αληθοφάνειαν της ένοχής του.

Μανιασμένος ο πρόεδρος λέγει άσπληρά και θυμωμένα στον τελευταίο μάρτυρα τη στιγμή, που πάει να βάλη το χέρι του στο Ευαγγέλιο.

—Έλα, ξέρομε τί θα ειπής και σύ... ό,τι είχαν και οι άλλοι.

Άκούοντας αυτά ο μάρτυς γνωρίζει με ακριβή άπάθεια να φύγη.

Ο πρόεδρος.

—Έλα 'δω, που πηγαίνεις;

—Άφου, κύριε πρόεδρε, ξαίρεις τί θα ειπώ, είναι περιττό και νά εξεταστώ, τ'ά ξέρεις, έπις δεν είπες;

Κόκκαλο ο πρόεδρος.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τό «Τικ - Τάκ» έπροκήρυξε από του πρώτου φύλλον του διαγωνισμών προς συλλογήν Έλληνικών άνεκδότων εις τόν οποίον μπορούν να λάβουν μέρος όλοι οι άναγνώσται, άποστέλλοντας τακτικά όσα περιέχονται εις γνώσιν των έξυπνα άνέκδοτα.

Όροι άπαιρείται:

α') Νά εινε άγνωστα. Άδημοσίευτα δηλαδή.

β') Νά εινε καθαρώς ελληνικά και όχι ξένα έξελληνισμένα.

γ') Νά εινε γραμμένα εν συντομία, μέχρι 20—30 στίχων.

Τά λαμβανόμενα άνέκδοτα μετά την σχετική έγκαθάρισιν, σύμφωνα με τούς όρους του διαγωνισμού, θα δημοσιεύονται με την υπογραφήν του άποστέλλοντος.

Εις το τέλος του τριμήνου εις τούς πέντε άναγνώστας τών οποίων θα έχουν δημοσιευθή τα περισσότερα, ώραιότερα και πιο άγνωστα άνέκδοτα, θα άπονενμηθούν τ'ά εξής κατά σειράν δραβεία:

Ο 1ος: Μιά σειρά τών μέχρι τούδε έκδοθέντων 13 τόμων της Μεγάλης Έγκυκλοπαίδειας του «Πυρσού», αξίας 4.550 δραχμών.

Ο 2ος: Ένα κόσμημα της έκλογής του από το χρυσοχοείον του κ. Βουράνη, αξίας 3000 δραχμών.

Ο 3ος: Ένα γραμμόφωνον μάρκας «Κολούμπια» αξίας 2000 δραχμών.

Ο 4ος: Είδη άνδρικής ή γυναικείας άμείσεως (φόρεμα, παλτό, καπέλλο, παπούτσια κλπ.) της έκλογής του από το κατάστημα Χρυσικοπούλου αξίας 1000 δραχμών.

Ο 5ος: Βιβλία της έκλογής του από το Βιβλιοπωλείον Βασιλείου αξίας 500 δραχμών.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —

(Η μίς Μώντ Κόλλιερ ή οποία έξούσε με τόν πατέρα της Πάτρι Κόλλιερ έγινε δεκτή εις την άρχοντικήν οικογένειαν του σερ Τζιμ Πάρου κατά τρόπον άνέλπυστον. Μίαν ημέραν ο Πάτρι Κόλλιερ, είχε σώσει τόν σερ Πάρου από ένα αυτόκνητον, το οποίον παρ' όλίγον να τόν παρσώρη και αυτό το περιστατικόν ήτο ή άφορμή να προσληφθή ή μίς Μώντ ως συνοδός της Μύριελ Πάρου μιάς ώραιότητας νέας ή οποία όμως είχε χάσει την άρασίην της κατόπιν μιάς γρίπης. Η Μύριελ Πάρου ένα πλάσμα τόνον ώραιόν δσον και υπερέφανον ήτο άρραβωνισμένη με τόν πλουσιότατον νέον Ντάβιντ Καίην, έργοστασιάρχη, ο οποίος της δείχνει πραγματικήν αγάπην και άφοσίωσιν. Η μικρότερη άδελφή της Μύριελ, ή Έννα Πάρου έχει γνωρισθή με ένα νέον, τόν Λέσλι Γκράχαμ, όπουκείμενον άεργον και τυχοδιωκτικόν, το οποίον έχει κατακτήσει την συμπάθειάν της με άντικειμενικόν σκοπόν την περιουσίαν της νέας.

Η Μώντ Κόλλιερ δεν άργεί να αισθανθή ιδιαίτερον συμπάθειαν διά τόν Ντάβιντ Καίην, φροντίζει όμως να κρύψη τα αισθήματά της αυτά, διότι θέλει, ότι ο νέος αγαπά πραγματικώς την τυφήν μηνητήν του.

Έτσι έχουν τα πράγματα όταν ένα νέον προσάγει άναφαντα, ο βαθύπλουτος άμερικανός τραπεζίτης Άντερσον Κόντ, ένας άνθρωπος με άδάμαστον θέλησιν και έξαιρετικήν έπιτηδεύσει. Η Μώντ Κόλλιερ άντιλαμβάνεται άμέσως, ότι ο Άντερσον Κόντ έποφθαλμιά την Μύριελ Πάρου την οποίαν θέλει ν' άποσώρη από τόν Καίην. Άλλά και ή Μύριελ διαισθάνεται την πρόθεσιν αυτήν τού Κόντ μοινοτό ο άμερικανός δεν της έκαμε κανένα ύπαινιγμόν και φοβούμενη την ιδίαν της άδυναμیان αισθάνεται ότι μόνον ο Ντάβιντ Καίην ήμπορεί να την προστατεύη από τόν Άντερσον Κόντ και τού ζητεί να μένη πάντοτε κοντά της και να μη την εγκαταλείπη ούτε στιγμήν. Έν τώ μεταξύ, στο σπίτι γίνονται προετοιμασίες για μιά έορτή, πού θα δοθή και όλοι εινε άπασχολήμενοι.

Τρείς ημέρες πρδ της έορτής, ο Άντερσον Κόντ, όδηγών το αυτόκνητό του, συναντά στο δρομώ τόν Λέσλι Γκράχαμ, τόν οποίον παίρνει στο αυτόκνητό του και άρχίζουν μαζίν κουβέντα.

Πρέπει να σάς όμολογήσω ότι έδώ και λίγον καιρό σάς προσέχω, λέγει ο Κόντ στον Γκράχαμ.)

(Η συνέχεια)

—Έλ'τω ό,τι θα μείναι ευχαριστημένος από την έπιθεώρησίν σας, έπεν άστεεινόμενος ή Λέσλι.

—Άσπστε αυτά τ' άστεία, γιατί δεν ταράζον σ' ένα νέον σιν και σάς.

Ο Λέσλι δεν άπάντησε και ο Κόντ έξηκολούθησε:

—Ός πού είσθε χρησιμείς:

—Ός τó λαμό, άπάντησε άναστενάξων ο

νέος. Τί λέω, ός τó κεφάλι κ' άνώμα παραπάνω. Ο διάβολος να με πάρη αν ξέρω πώς θα ξεμυλέσω...

—Τί θύ λέγατε αν ένας κάποιος σάς προσέφερε μίαν σανίδα σωτηρίας;

Ο Λέσλι πήρε ύψος προσβλήθησής φιλοτιμίας και άπάντησε ξερό:

—Όύλεγα ευχαριστώ πολύ.

—Όχι τόσο εύθξία, νεαρό μου...

—Πρέπει κανείς να ύψωνη τόν έαυτό του όσο μπορεί...

—Ότε δεν μπορείτε να καταφέρετε τόν πατέρα σας, ο οποίος καθώς λένε έχη άρκετά δολάρια...

—Ό, βέβαια, έχει πολλά... Τό κακό όμως

Η Μώντ ήταν άπασχολημένη με της προετοιμασίες της έορτής

είνε ότι τó φιλάει καλά...

—Ότε δεν βγαίνει τίποτε άπ' εκεί;

—Όπως σέλλιν!

—Υποθέτω ότι θα τού έχετε πάρει όσα ήταν δυνατόν να τού άποσάσετε προς τó παρόν...

—Σας τί είπα... Άν δεν ήταν έτσι τ'ά πράγματα, δεν θα με βρίσκατε να πηγαίνω με τó πόδια μου σ' αυτόν τόν παλμόδρομο...

—Βέβαια, δεν θα πηγαίνατε πείζος...

Ο Κόντ είχε μάθει όσα ήθελε. Έβριζε πάλιν ένα πλάγιο βλέμμα στον Λέσλι, ο οποίος τόν έρώτησε:

—Ε, λοιπόν;

—Τί λοιπόν; Σκέπτεσθε τη σανίδα σωτηρίας πού σάς είπα.

—Μήπως θα μπορούσατε να μου την προμηθεύσετε σεις;

—Ναί.

—Φυσικά θα προτείνετε όρους γι' αυτό...

—Ας τούς άκούσουμε λοιπόν!

—Βλέπω ότι συνεννοήσατε καλά και αυτό μ' ευχαριστεί πολύ, άπάντησε ο Κόντ. Άποδίδετε ιδιαίτερα σημασία σ' αυτό πού μπορεί να κερτί;

—Έναντι χρημάτων;

—Νοί.

—Πολλών χρημάτων;

—Ναί.

—Αηλαδή;

—Όσα χρειάζονται για τας έπειγουσας άνάγκας.

—Προτείνατε μου διδύκωτε, έκτός από δολοφονία, και είμαι έτοιμος...

—Όραία. Μπορείτε να είσθε βέβαιος ότι σάς έρρίχθηκε ή σανίς της σωτηρίας...

—Σας ευχαριστώ πολύ, έπεν ο Λέσλι. Σας είπα ότι θα τó πώ και τó είπα. Και τώρα ποιά εινε οι όροι σας;

—Η μυστικότης σας εν πρώταις.

—Αυτό έννοείται...

—Η παραμικρή άδιακρισία θα τó χαλάσθω.

—Καταλαβαίνω. Λοιπόν;

Ο Κόντ έμεινε σιωπηλός τόσο ώρα ώστε ο Λέσλι άρχισε να φοβείται ότι θα μετενόησε για την ύπόσχεσί του. Έπειτα από μερικά λεπτά είπε άργά:

—Διαβάστε την αλληλογραφία του Καίην πριν άπ' αυτόν και λέγετέ μου τó περιεχόμενον. Καταλάβετε;

—Ναί, άπάντησε ο Λέσλι, χωρίς να ταραχθή από την προδοσία πού τού έπυρόσθη. Έχετε όμως μερικόν τρόπον να κανονίζετε της ύποθέσεις σας κάτωσ ιδιαιτέρως...

Αυτή τη φορά ο Κόντ δεν έδεχθηκε την προσβολή. Έστρεψε τó πρόσωπό του συνοφρυωμένον προς τόν νέον και τού είπεν από τομα:

—Λίγα λόγια, Γκράχαμ. Δέχεσθε ή όχι;

—Δέχομαι, άπάντησε ο Λέσλι χαμηλώνων την φωνήν του.

Και έπειτα από μακρόν σιωπήν έπρόσθεσε.

—Θά προσπαθήσω να διαβάσω τ'ά γράμματα και θα σάς κάνω γνωστό τó περιεχόμενον...

Υπάρχουν όμως δύο τρία έμπόδια. Έν πρώτοις ο Καίην μένει στο σπίτι των Πάρου, έγώ όχι. Θά μου εινε δύσκολο να βρίσκωμαι εκεί κάθε φορά πού θα έρχεται τó ταχυδρομείο.

Ο Άντερσον Κόντ έσήκωσε τούς όμους του και τού είπε:

—Εγώ σας εξήγησα να μου παράσχετε μιά ύπηρεσία. Τώρα με πού μέσα διά τó κατορθώσατε, αυτό εινε δική σας δουλειά.

—Εσείς δεν θέλετε να με βοηθήσετε;

—Έχω ως άρχην να μη κάνω ποτέ μόνος μου της βοιωμοδουλείας.

Ο Λέσλι έκοιμήθηκε από θυμό.

Κατόρθωσε όμως να συγκρατηθή και είπε:

—Καλά. Θά τ'ά καταφέρω μόνος μου. Και έπειτα από μιά στιγμή έρώτησε:

—Θά πρόκειται για τίποτε ύποπτο, βέβαια;

—Έδώ δεν άσχολούμαι με ύποπτα.

—Ναί, έτσι έγραψαν ή έφημερίδες. Άλλά φαντάζομαι ότι κυρίως θα σάς ενδιαφέρει ή αλληλογραφία του σχετικώς με τας άναγκεύσεις του.

—Κάμετε έκείνο πού σας ζητούν και χαλιναγωγήσατε την φαντασία σας. Σύμφωνοι.

—Σύμφωνοι. Πότε θα λάβω την πρώτην δόση;

—Άποψε θα σάς δώσω ένα ματσάκι χρονογράμματα.

—Ένα ματσάκι;

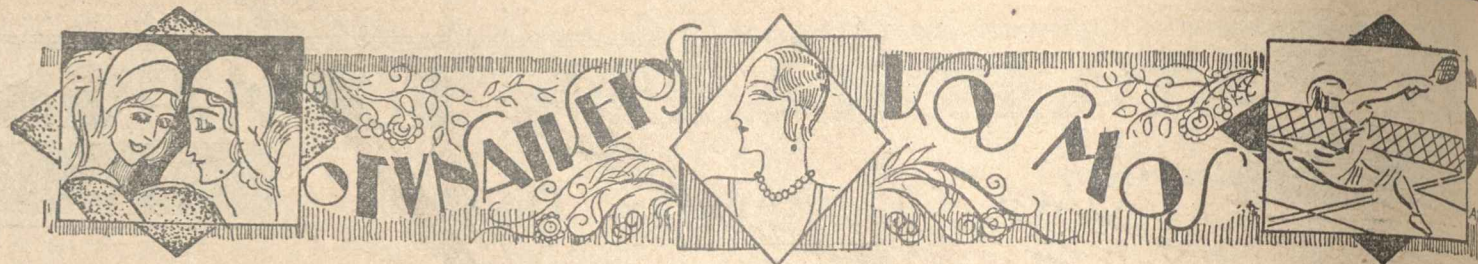
—Έτσι συνεινίζω να λέω.

—Και για να μου ύποκινήτε τόν ζήλον θα μου δίνετε κάπου κάπου κανένα άπ' αυτά τ'α ματσάκια σας, δεν είν' έτσι; Σεις έχετε δολάρια, ενώ εγώ δεν έχω πού τó παρόν.

—Μ' ευχαρίστησέ μου βλέπω ότι όσο πάει και καταλαβαίνετε καλύτερα.

Ο Κόντ έσταμάτησε το αυτόκνητό μπροστά στην πόρτα πού σπαιού τού Λέσλι. Ο νέος έκατέθηκε και τó αυτόκνητό άπεμαρύνθη.

Έπειτα από όριστη σκέψη ο Λέσλι Γκράχαμ κατέληξε στην άπόφαση να κατακινή εις Πάριγοντες για μερικές έβδομάδες. Μόνον έτσι θα μπορούσε να πραγματοποιήση την άποστολή πού τού εινεν άναθεσί ο Κόντ, σινε πώς να εισπράττη συγχάρα τα άνάλογα έμα

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΙΣ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΕΣ

Ένα μεγάλο μυστικό της παντρεμένης γυναίκας, ίσως το μόνο μέσον για να κρατήσει τελείως δικό της τον άνδρα της, είναι το να του παρουσιάζεται πάντα φρέσκια και πάντα τουαλετταρισμένη.

Πόσο μεγάλο είναι το σφάλμα που κάνουν ή γυναίκες να παρουσιάζονται στους άντρες τους μ' ένα πρόχειρο φουστάνι, άχτένιστες άπεριποίητες! Η γυναίκα έχει για όλο της την εμφάνιση.

Αυτό είναι αναντίρρητο.

Και στην εμφάνιση στηρίζει την έλπιδα της επιτυχίας...

Είναι φυσικό λοιπόν για να έδραση αυτή την επιτυχία και να την μεταβάλει σε διαρκή επικράτεια, πώς πρέπει να φροντίζει για την εμφάνισή της.

—Μα, θα μου πείτε, είναι δυνατόν μια γυναίκα να είναι πάντα τουαλετταρισμένη, μακιγιαρισμένη.

—Είναι τόσο επάγωγες αυτό που σας λέω, θα σας απαντήσω, και εξ άλλου, ο άνδρας μενει τόσο λίγο στο σπίτι, ώστε κατά τις στιγμές της παρουσίας του, πρέπει να κάνετε ότι μπορείτε για να το κατορθώσετε.

Το μάτι είναι το απαιτητικότερο αίσθητήριο όργανο. Ζητάει να εύχρηστη πάντα. Γι' αυτό αν δεν το ικανοποιήσετε, σεις, τότε θα ζητήση, άσφαλώς, άλλου την ικανοποίησι. Και τότε καταλαβαίνετε πολύ καλά τι θα πει αυτό.

Και πρώτα-πρώτα είναι άπαραίτητο να σηκώνεσθε από το κρεβάτι σας μισή ώρα πριν από τον άνδρα σας. Έτσι έχετε όλο τον καιρό και τα άπαραίτητα για τόσπιτι να ετοιμάσετε, αλλά και τον έαυτό σας να προσέξετε λίγο περισσότερο. Έχετε δέ μ' αυτό τον τρόπο και την ωφέλεια ότι δεν παρουσιάζετε στον άνδρα σας την πρώτη πρωινή έμφάνιση.

Γιατί παρ' όσα λένε οι ποιηταί (και τι δεν λένε αυτοί οι ποιηταί) και ή ώραιότερα γυναίκα χάνει πολύ άπ' την άγκαλιά του Μορφέως, Όταν φύγει το πρωί ο άνδρας σας έχετε όλη την έλευθερία της κινήσεως ως την ώρα που θα γυρίση όποτε πάλι λίγο πριν έλθει ρίχνετε μία ματιά στον έαυτό σας...

Τό ίδιο γίνεται και το βράδυ.

Κάτι άλλο επίσης άπαραίτητο είναι το να μην άμνημονεύετε τις οικιακές σας προσποριές (με τους ύπηρετες ή τους προμηθευτάς) την ώρα που ο άνδρας σας βρίσκεται σπίτι.

Προσπαθήστε να του δείχνετε πώς το σπίτι του είναι γι' αυτόν ένα άσυλο ήσυχίας και ξεκουρασιάς.

Και τέλος αν θέλετε να κατακτήσετε τελείως τον άνδρα σας ύποκριθητε την σχετική ύποταγή.

Ναι καλές μου κυρίες...Κάθε άνδρας θεωρεί τον έαυτό του ύποχρεωμένο να κάνει και το παραμικρό καπρίτσιο της γυναίκας που του είναι ύποτακτημένη. Θεωρεί ως ανανδρία ν' άρνηθή μία χάρη στην...σκέδα του!

Ο μπαμπάς της ΝΑΝΑΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΩΝ 25.000

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΜΑΣ 100.000 ΔΡ.

Καθ' όλην την τρέχουσαν και την προσεχή έβδομάδα, καθημερινώς και ώραν 9—12 και 3—8 μ.μ. θα γίνεται εις τα γραφεία μας ή ανταλλαγή των κουπονίων των έξι πρώτων φύλλων του πρώτου λαχείου μας, των 25.000 δραχμών με τους λαχνούς. Οι άναγνώσται των Άθηνών και του Πειραιώς, διά να μη άποκόπτονται τα κουπόνια, δύνανται να φέρουν εις τα γραφεία μας τα περιδικά από του άριθμού 1—6 πρὸς σφράγισιν και θα λαμβάνουν τον άριθμόν του λαχνού των.

Οι άναγνώσται του Πειραιώς, ως και εις το προηγούμενον φύλλον άνεγράψαμεν, δύνανται να κομίζουν τα κουπόνια εις το πρακτορείον του κ. Ι. Τσούρου, Λουδοβίκου 3, όπου θα γίνονται δεκτά καθ' όλην την έβδομάδα από 9—12 και 3—6 μ.μ.

Οι άναγνώσται των επαρχιών, δέον ν' άποστέλλουν τα κουπόνια διά συστημένης επιστολής, θα δημοσιεύονται δέ τα όνόματά των με τον αντίστοιχον άριθμόν, εις το περιοδικόν. Όσοι εκ των άναγνωστών μας δεν έχουν τα κουπόνια και των έξι φύλλων, δύνανται ν' αντικαταστήσουν τό έλλείπον διά κουπονίου άλλου φύλλου, ή εάν και τούτο είναι δύσκολον, ν' άποστείλουν την άξίαν του έλλείποντος φύλλου εις γραμματόσημα θα λάβουν δέ και τό φύλλον.

Εύθις ως τελείωση ή ανταλλαγή, συμφώνως πρὸς τοὺς όρους που προκηρύξαμεν, θα γίνη ή κλήρωσις δημοσίᾳ, θα κληθῶν δέ οι άναγνώσται έν καιρῷ να λάβουν μέρος. Μεταξὺ αὐτῶν θα ἐκλεγῇ και ή επιτροπή της κληρώσεως, ὑπὸ τὸν έλεγχον της οποίας θα γίνη και ή κλήρωσις.

Από το 9ου φύλλον του «Τικ-Τακ» θ' άρχίσουν δημοσιεύμενα εις τό έσωτερικόν του έξωφύλλου—διά να μη καταστρέφεται τό φύλλον—τα κουπόνια του νέου μεγάλου λαχείου μας έξ 100.000 δραχμών.

Τό μεγάλο λαχείον του «Τικ-Τακ» θα συνίσταται από δώρα, λεπτομερή πίνακα, τῶν οποίων θα δημοσιεύσωμεν εις τό προσεχές φύλλον. Μεταξὺ τῶν άλλων δώρων, θα δοθῶν εις τοὺς άναγνώστας μας ένα ραδιόφωνον άξίας 10.000 δραχμών, γραμμόφωνον, 3 γυναικείες τουαλέττες άξίας 14.000 δραχμών, 6 ζεύγη ύποδηματα γυναικεία και 6 άνδρικά, 3 κουστούμια άνδρικά, διάφορα κοσμήματα, ώρολόγια, φωτογραφικά μηχανά, και πολλά δεκάδες γυναικείες και άνδρικές μεταξωτές κάλτσες.

Τό μεγάλο λαχείον του «Τικ-Τακ» θ' άρχίσῃ από το 9ου φύλλουδιά να κανονισθῇ έν τῷ μεταξὺ ὑπὸ τῶν ύποπρακτορείων τῶν επαρχιών ο άκριβῆς άριθμός τῶν φύλλων, τα οποία θα ζητηθῶν εις έκάστην πόλιν, ίνα μη παρατηρηθῇ έλλειψις και άποκλεισθῶν οι άναγνώσται του διαγωνισμοῦ.

Οι κ.κ. Υποπράκτορες παρακλῶνται συν-επὸς ν' άποστείλουν τό ταχύτερον καταστάσεις εις τό πρακτορείον του άριθμοῦ τῶν φύλλων, τα οποία θέλουν να τοὺς άποστέλλονται από το 9ου φύλλον.

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

Η ΝΕΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Καινούργιες συλλογές, καινούργια μοντέλα. Άνικανοποίητη ή θεά Μόδα διψάει για όλο καινούργιο. Κι' όμως, αυτή τη φορά, οι μαίες της «Ωτ Κουτὺρ κατόρθωσαν να την φαιναξάρουν», να την δαμάσουν, στις τρέλλες της, όπως θάταν πὸν έκφραστικότερο να λέγαμε.

Έτσι ή ίδια γραμμή κυριάρχησε και δι κυριαρχήση. Όσο κι' αν τα καινούργια μοντέλλα ποικίλλουν σὲ χρώμα, σὲ κομψότητα, δὲν ὑστεροῦνε στην χαρακτηριστική αὐτῆς γραμμὴ που υιοθετήθηκε από ὅλη σ' αυτή. Θάλεγε κανείς πὸς εἶνε ή πρώτη φορά που οι γυναίκες πήραν απόφαση να μὲνουν πιστές. Τα έξαιρετικά εἶνενα «εμφύλι» που στόλιζαν περίου ακόμη ξεκιτικές πολυτέλειες τουαλέττες κατηγγήθησαν. Μόνον ὡραίες πιέτες άρχαιοπρεπείς ξεχωρίζουν τόσο στο σκακάλι, όσο και στη φούστα. Η δεύτερη εἶνε λίγο πὸν φαρδιά, μ' άνεπισήμητα, τόσο ὥστε μόλις να βαρύνει λίγο ή σιλουέττα. Πιέτες πολλές επαναλαμβάνονται, ὡραία εδανταῖν πλισσαρισμένα κλειστά στή μέση και άνοίγοντας με χάρι στα μπῶ.

Τα κοράκια δὲν σπανίζουν ένῷ οι κάπες, τα μπλερό παίρνουν καινούργια ζωή. Κα σ' αυτά ακόμη τα άνσάμπλ, ή ζωζέττα γυναικίσι με πέδρες ή μ' άξιοδ ξεχωρίζουν πολύχρωμα σὲ χίλια δυο σχέδια πλασθῶν.

Η μπλουζες κυριαρχοῦν. Άπαραίτητα γυναικείο άκσεσουάρ κάθε γυναικείας τουαλέτας σπῶρ. Μπλουζες για τό ταγῆρ σπορτί, μπλουζες για τό κομπλέ τροττέ, μπλουζες μπλουζες....

Μὲ τό άνοάμπλ από βελούδο, τουαλέτα κατάλληλη γι' άπεριμνή, ξεναβλέπουμε ὡραία δελιά να εμφανίζεται, αλλά να γενναίεται ή πολύ κομψή μπλουζά, από μεταξωτό κρῆπ, γαρνιρισμένη, χιλιδοστολισμένη με τα με λεπτό γυναικείο γούστο.

Ένας διακοσμητικὸς τάτος, αλλά και τυχεστός τρόπος να δίνουμε άλλη έντύπωση άλλο στὺλ στη σιλουέττα «ταγῆρ» εἶνε να γαρνίζουμε με γούνα.

Η γούνα παίζει στη χειμερινή σποινδαίο ρόλο, ίσως και πρωτεύοντα. Η γαρνιτούρες από γούνα έχουν τό έξαιρετικό να εἶνε άπλές κι' όμως χαρίζουν πάντα.

Όλα τα κρῆπ και τα δελούδα τα μεταξωτά εἶνε κατάλληλα για βραδυνές τουαλέτες.

Ο ταφετάς περιζήτητος για τις ρόμπες «στὺλ». Η δαγτελλένιες τουαλέττες για γούρους, τσαΐ, θέατρο κατάλληλα για έπιθετικὸς συγκεντρώσεις προτιμούνται από τις κομψές γιατι τις προδίδουν μία εμφάνιση άφ' χοντρικής κυρίας.

Οι ρόμπες έμπριμέ θα φορεθῶν σὲ μεγάλη έκταση, με πάντα σὲ άπλά μοντέλλα.

Η ντυβελίνα, τό ντρά, ή ζιμπελίνα και χίλια δυο άλλα ύφάσματα για επανωφόρια διατηροῦν την άρχοντιά τους, πάντα άπλά, πάντα άφρόετα.

Η ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

“ΕΤΣΙ ΚΑΝΕΙΣ ΣΑΝ Θ’ ΑΓΑΠΗΣΗ,”

Μία ταινία της «Φοίβος-Φίλμ».—Η ύπόθεσις και οι ήθοιοι.—Μερικά ὡραία έπεισόδια από τό γύρισμα της ταινίας.—Σύλληψις του πρωταγωνιστοῦ.

Όσο αὐθάνουν οι θαυμαστοί του κινηματογράφου τόσο αὐθάνουν και ή έλληνικής εταγείες παραγωγῆς ταινιών.

Όριστε και μία νέα άκόμη εταγεία, ή «Φοίβος Φίλμ», που ίδρύθηκε πρὸ λίγου καιροῦ από μία ομάδα νέων, μ' επί κεφαλῆς τὸν χρηματοδότη κ. Ριζόπουλον και τελείωσε μάλιστα τό γύρισμα της πρώτης ταινίας.

Τό σενάριο της ταινίας αὐτῆς φέρει τὸν τί-

Πρωταγωνίστρια δις Λώρα Βαλέρη

τλο «Έτσι κανείς σαν θ' αγαπήση...», και γράφτηκε από τὸν κ. Στάθιν Λούτταν. Ίδου με δυο λόγια ή ύπόθεσις του :

Ένας ζωγράφος, παραθερίζων σὲ κάποιον χωριό, γνωρίζεται τυχαίως με μία χωριατοῦλα και δὲν άργεί να την αγαπήση με την ευκολία που αγαποῦν ὅλοι οι καλλιτέχνες.

Κι' επειδή οι καλλιτέχνες δὲν αγαποῦν μόνον εύκολα, αλλά και ξεχνούν εύκολα, μόλις ο ζωγράφος μας γυρίζει στην Άθήνα, μετρεῖται σὲ δέχτρα μᾶς θεατρίνας, ξεχνᾷ την άγάπη του σπῆ χωριατοῦλα και την παντρεύεται.

Η χωριατοῦλα, που έν τῷ μεταξὺ ζητᾷ τὸν άπιστο έραστή της, παρίσταται άκουσίως σὲ γάμο του και πρελαίνεται. Έδώ τελειώνει τό σενάριο.

Υπόθεσις, ὅπως βλέπετε, χωρίς κανένα έξαιρετικό γνώρισμα. Άν ή σκηνοθεσία και τό παίξιμο τῶν ατόρων κατόρθωσαν να καλύρουν της άτέλειές της, τότε μπορούμε να συγχωρήσουμε σὲ χρηματοδότη τό σφάλμα που έκανε, άποφασίς να διαθέση λεπτὰ σὲ μία τόσο άχάριστη εταγεία. Άλλως...

Ός τόσο όμως θέλουμε να πιστεύουμε πὸς ή ταινία επέτυχε, γιατί ο κ. Λούττας αν δὲν επέτυχε άπολύτως σὲ σενάριο, δείχνει τὸν αντίθετο σπῆ σκηνοθεσία, αν κρίνουμε από τις φωτογραφίες τοῦ έργου και οι ήθοιοι σάν τὸν κ. Μαρίκο, τὸν κ. Κατράκη, τὸν κ. Σποδόπουλο, δὲν μπορούσαν παρὰ να κρατήσουν καλά τοὺς ρόλους των. Άλλως τε σήμερα τα περισσότερα ξένα φίλμ δὲν έχουν ὑποθέσεις.

Στό έργο πλὴν τῶν άνωτέρω παίζουν και οι κ. κ. Άγγελος Νορμπος (πρωταγωνιστής), Ροβέρτος Άλφρεττίν κλπ., και ή τελειοφάνεια της εταγείας μακρῆς σχολῆς θεάτρου δις Λώρα Βαλέρη (στο ρόλο της χωριατοῦλας), οις κ. Παπαγιαννοῦ ή κυρία Μαρία Παπαγιαννοῦ ή δις Μαρία Παπαγιαννοῦ, η οις Άνορη Παπαγιαννοῦ, η δις Ρόζα Μαρία κ. α.

Τεχνικός συμβούλος της εταγείας εἶνε ο κ. Περ. Πιλιτῆς, σκηνοθέτης ο συγγραφεὺς τοῦ σεναρίου κ. Λούττας, άσφατῆρ ο κ. Δημητ. Μερασίτης και φωτογράφος ο κ. Αμμόλιος Σερράφ. Μεχρι σήμερα γυριστῶν έν ὡρ περί τὰ 3.000 μετρα σε διάφορα νησιά του Αιγαίου, στο Βολο, στο Φαληρό, στο Κολέσιον του Ψυχικοῦ. Σα γυριστῶν άκόμη αμην την έβδομάδα λίγες σκηνές και κατῶν θ' άρχίσῃ τό μοντάρισμα (συναμολόγησις). Η ταινία θά εἶνε ηχητική και μουσα και ή εταγεία θά γινῇ εκ τῶν ὑστέρων ἐπὶ δικῶν γραμμῶν τῶν.

Τώρα ὁρίστε και μερικά έπεισόδια από τό γύρισμα :

Μερό μὴνός στῆν έγρύψαν στην Πάρο μία μέρα μ' έναν διαβολέμενο αέρα, που επεργαν μια σκηνή σὲ καποιο ροῦνὸ του νηιοῦ, ή πρωτογωνίστρια γυμνάσθηκε και πήρε τον κατήφορο. Κυτῶς μπερδεύτηκε καπνοῦ και έτσι έπεσε λιποθύμη. Έτσιως όμως ήταν ο τρόμος που δοκίμασε ο άσφατῆρ κ. Μερασίτης, ὥστε εκεί που στεκότανε μπροστά στη μηχανή τῶν, σάν άπολύθωμενος, έπεσε κι' αὐτός λιποθύμης.

Ο Σαβῶλ (Σαπαθούλιος) που παρακολούθησε από μακριά τό...όραμα, τὰ εχασε. Έξυσε τό κεφάλι του και σάν να πήρε μία μεγάλη άπόφαση άρχισε να τρέχῃ τὸν άνήφορο, πρὸς την κορφή τοῦ βουνού.

—Πάω γὰ τό...γιατό, φώναξε.

Και άνέβαινε σὲ ροῦνο γὰ να ρηί γιατό!

Και ένα άκόμη γὰ να τελειώνουμε :

Ο κ. Κατράκης, ὡς γνωστόν, μπερδεύει ὡς κληρωτός. Τὸση όμως έπιδραση είχε επάνου του ο κινηματογράφος, ὥστε ενα πρωί τῶσκα-σε γὰ ν' άκούστηση την «Όλύμπια Φίλμ», που κ. Τσακίρης, στη Χαλκίδα, όπου θα γυρίζαν μερικές σκηνές τοῦ «Αγαστηκαῦ της Βοσκουπυλας». Απὸ τότε δὲν είχε παρουσιάσῃ εις τὰς τάξεις του. Και δὲν θά φρόδισε ξανά τό χαλᾷ αν δὲν τὸν συνελάμβανον πρὸς ἡμερῶν μέσῳ σὲ σπίτι του, την ώρα που ετοιμαζότανε να ντυθῇ γὰ να γυρίσῃ σὲ σκηνή τῆς «Φοίβος Φίλμ», από τό ὅποιον την προηγούμενη βραδεία είχε...στρέψῃ γὰ να γλεντήσῃ. Έτσι λοιπὸν συνελήφθη και άφου ὑπὸ συνοδείαν μετφεφεθῇ εις τό σπίτιν της «Φοίβος» και ὑπὸ άστυνομικήν έπαιρησιν ε-γύρισε της τελευταίας σκηνῆς, παρεδότη εις τὸ Σύνταγμα του, από τό ὅποιον δὲν προέκυ-τα να βγῇ αν δὲνέκλεισθη τὰς στρατοικίας του ύποχρεώσεις. Τὸ ὅστιον εἶνε ὅτι ο άστυφύλις έλαβὸν τὸν σκαρπότην κ. Λούτταν διά τὸν Κιτρώσην, εἰήτησε να τὸν συν-λάβῃ.

—Και γὰτ ; διεμαρτυρήθη ο κ. Λούττας.—Εὐὸ δὲν εἶμαι που παίζεις σὲν κινηματογράφο ;

—Μάλιστα, κ' άσπερα, καὶ εἶν' αὐτό ;

—Καὶ δὲ ;

—Α, εἶλα να σοῦ δείξω ἔργα. Σάν να μὴν είχε ὅλο ο πόλις.

ΑΥΤ. ΣΚΛΑΒΟΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

—Ο Μωρίς Σεβαλιέ ξανάφυγε για το Χέλλυουντ.

Καινούργιες δόξες, καινούργια συμβόλαια και μαζὸ μ' αυτά δολάρια περιμένουν τὸν περίφημο Γάλλο «ντεζέρ» Μωρίς Σεβαλιέ. Έπειτα από μία σύντομη διαμονή στην Εύρώπη γὰ να ξεκουραστῇ πραγματικά ὅμως γὰ να γυρίσῃ κι' άλλα φίλμ, ο γάλλος γόνος τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ ξαναγυρίζει σὲ Χέλλυουντ. Τὸν συνοδεύει ή χαριτωμένη του σύζυγος Υἱδὸν Βαλλέ.

Τὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι είχε μία έκπληξη σὲ διάπλουν. Ο γίγας πηγμάχος Πήμο

Ο Μωρίς Σεβαλιέ

Καρνέρα συνταξείδευε με τό ίδιο ὑπερῶκα-άνειο, κι' ο Μωρίς Σεβαλιέ που εἶνε λάτρης τοῦ μπῶξ, θῆκε ευκαρία να άναμετρήσῃ τις δυνάμεις του μαζὸ. Εὐτυχῶς ποῦ ήταν μία καλή προσπάσις, τίποτε περισσότερο.

—Ο Ντεύγκλας Φαίρμπανκς επιχειρεῖ τὸν γύρο τοῦ κόσμου.

Εἶνε ή δεύτερα φορά που ο λατρευτός τῶν ανθρώπων τὸ σπῶρ, τὸ ἑνδομά τους, ο Δούγκλας Φαίρμπανκς επιχειρεῖ τὸν γύρο τοῦ κόσμου.

Αν ξέρουμε κατὰ πόσον την φορά αὐτῇ θά σταθῇ πὸν τυχερός γὰ να εκπληρώσῃ ο λοκληρωτικὰ τὸν πόδο του. Γιατί σὲν πρὸ το πρώτο του ταξέιδι είχε την άτυχία να δεχθῇ πολλές προσκλήσεις, πολλά συμβόλαια γὰ καινούργια έργα, που μόλις τοῦδιδαν καιρό να σκεφθῇ να τὸν άποτελείωσῃ. Τὸ ε-πιχειρηματικὸτα ἄλλῶστε πνεῦμα της Μαίρης Πίναφορδ τὸν παρότρυνε να μὴν άφίσουν μία τέτοια ευκαρία και να...πάνε γὰ που-νάρι.

Τὸ νέο δρομολόγιο τοῦ Δούγκλας εἶνε τὸ Όνολοκλὸν, ή Σαγκάη, τὸ Χόνγκ-Κόνγκ, τὸ Άγκὸρ με της μαγετικές του παγίδες, ή Καλκούτα, τὸ Έβερεστ, ή Μπενάρες, ή πό-λις τῶν όνείρων, τὸ Δελχί και τὸ Καρασσί.

Ένα άεροπλάνο θά τὸν μετέφερε σὲς ἐκδο-λές τοῦ Εὐφράτη κι' από εκεί σὲ Κάιρο. Σὲ Βάδεν-Βάδεν θά άναμώσῃ την Μαίρη Πίναφορδ γὰ την επιστροφή στην Άμερική. Εἶνε περιττὸ να προσθέσουμε ὅτι από τις ἐκ-δρομῆς αὐτῆς θά συναποκομίσῃ άρκετῆς κινη-ματογραφικῆς επιτυχίας γὰ καινούργιες με-λωνικές ταινίες.

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΔΘΗΝΑ

— Διακρίνουμεν οὐκ ὀλίγα μὲν καὶ ἰσχυρὰ κοῦπες. Ἐνὸς μὲν οὐκ εὐρίσκονται εἰς Λέσχην.

— Μεταξὺ τῶν παρενθεσίων, διότι αἱ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἴσως κυρία, διακρίνουμεν τὰς κυρίας Τὸν τοῦ Γάλλου προέξοντος, Ἐσπερ Μπαζά, καὶ Ζάν Μπέττι, πολὺ ὁμορφες καὶ αἱ τρεῖς.

— Στὸν κ. καὶ τῆς κ. Κ. Τσαλδάρη τὴν δεξιάν τῆς δευτέρας παρενθετῆ καὶ ἡ δις Χρ. Ρόδη, ἡ «Μίς Ἑλλάς».

— Εἶνε ὁρατοῦν, μὲ μαύρη κομὴν τουαλέττα καὶ μαῖον ἐπίσης μπερὲ.

— Τὴν «Μίς Ἑλλάς» τὴν εἰδομένη συνομιλοῦσαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν μὲ τὴν κ. Συνοδίου.

“ΚΑ’Υ’ΜΟΣ.”

Φύγε μὴν ἔρθῃς πιά ποτὲ, μείνε μακριὰ μου ὅσο μπορείς πλανήσου πέρα στ’ ἀπειρο πὺν σὲ καλεῖ νὰ ζήσης Ἑμένα ξεχάσε με πιά καὶ μὴ νομίζεις, μὴ θαρρεῖς μὲ τ’ ἀπαλὰ τὰ χάρδια σου ξανά νὰ μὲ μεθύσης.

Μένα μὲ κτύπησε βαρεὰ τῆς ξενιτειᾶς ὁ μαρσμός καὶ στὴ ψυχῇ μου ἀπλώθηκαν τὰ χιονισμένα νεῖατα κι’ εἶν’ ἡ καρδιά μου παγερὴ καὶ μεσ’ τὰ στήθια μου ὁ σεισμός μὲ κατακλίνει βουρὰ μεσ’ τοῦ μοιραίου τῆς στράτας.

Φύγε μὴν ἔρθῃς πιά ποτὲ, μακριὰ μου νάσαι πιά καλὰ νὰ νοιώθω τὴν ἀγάτῃ σου κλεισμένη σ’ ἓνα γράμμα!... νὰ βλέπω τὴν ψυχούλα σου χαϊδευτικὰ μὲ μου μιλά κι’ ὦ! νὰ μὴ γίνεταί ποτὲ τὸ πλανερὸ τὸ θάμμα.

Κοντὰ μου γίνεσαι κοινὴ, καὶ διόλου δὲν μὲ συγκινεῖ οὐδ’ ἡ φωνὴ σου ἡ ἀνάλαφρη, οὐδ’ ἡ εὐωδία τοῦ μύρου πὺν πλέει τ’ ἀβρὸ σου τὸ κορμὶ, μόν’ ἡ ψυχῇ μου πὺν πονεῖ ταξιδευμένη ἀπὸ καιρὸ στὸ φάσμα ἐνὸς ὄνειρου.

Μείνε μακριὰ μου ὅσο μπορείς, κι’ ἂν ἡ χαρὰ δὲν μοῦ γελᾷ κι’ ἂν στὴ ψυχῇ μου ἀπλώθηκε τοῦ μαρσμοῦ τὸ κλάμμα. Φύγε μὴν ἔρθῃς πιά ποτὲ μακριὰ μου νάσαι πιά καλὰ νὰ νοιώθω τὴν ἀγάτῃ σου κλεισμένη σ’ ἓνα γράμμα!...

(Ἀπ’ τοὺς Βραδυνοὺς Καῦμοδς)
ΚΩΣΤΑΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

ἦτις τὴν ἡδὴ ἐκτὸς τῆς εἰμορφίας τῆς καὶ τοῦ οὐκ τῆς, χαριτωμένη καὶ ἐξυπνάτην.

— Ἡ προμαχική ἐπιθυμία τῆς γριπῆς αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἠγάγασε πολλοὺς ἂν ἀναβάλλουν τὰς δεξιότητες τὸν.

— Προχθὲς διενεμήθησαν τοῦτον εἶδος «κόντ» - ὅρδρ» παρὰ τῆς κ. Καλδοροῦ, ἡ τὴν αὐτὴ ἡ ἰδία καὶ οἱ δύο υἱοὶ τῆς ἴσαν κληῖρες ἐκ γριπῆς.

— Ἐπίσης ἡ οὐγγυαία, πρεσβεία ἀνέβαλε τὸν χορὸν τῆς ἐνεκεν σφοδρότητος γριπῆς, ἐξ ἧς προσεβλήθη ὁ κ. προεδρευτῆς Ντὲ Μολδοβάνη.

— Μ’ ὅλα ταῦτα ὅμως ἐδόθη πορὸς ἐκ παρὰ τῆς κ. καὶ τῆς κ. Κ. Δροῦλα χορὸς, ὅσος ζοηρότατος παρετάθη μέχρι τῆς 5ης προῖνης.

— Ἡ οἰκοδόμου ἡτο χάρμα ὁρατοῦ καὶ χάριτος, μὲ θαυμασίαν μαύρην τουαλέττα, ἐδοθητο ἀπὸ τὰς συμπαιδευτάς ἀδελφὰς τῆς κυρίας Μπότση, Παπαζατῆ καὶ Ζαλκώσας.

— Πολλὺ ὁμορφες εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν ἴσαν αἱ κυρία Κ. Δημαρὰ μὲ πρόσωπα, καὶ Κ. Λοῦμα μὲ μαύρα. Τὸ σὺντὲ ἦτο ἀφαντόστον πολυτελεῖας καὶ μὲ σπανίαν ἀνέκτα.

— Δύο δεξιότητες ἐπίσης ἐδόθησαν παρὰ τῆς κ. Ὁθωνος Φωτιστοπούλου.

— Πολλὲς κόμους, ἐκλεκτὸς καὶ ὁραίος, καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ τέτα, εἰς τὰ ὅποια ἐπαύθη

καὶ ὀλίγον μὲν καὶ ἀπὸ τοὺς μανώδεις παῖδας τῆς παιγνιδίου αὐτοῦ.

— Ἐκ τῶν πλέον δεινῶν παικτριῶν εἶνε καὶ ἡ σὺγγυος τοῦ Ναυτιοῦ ἀσολοῦ τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας κυρία Καρλινῆ, ἦτις εἶνε γνὴς στὸν ὅτι ἡμπορεῖ ν’ ἀντιβῇ παῖδισα ἀπὸ τῆς 5ης ἀπογευματινῆς μέχρι τῆς 5ης προῖνης σ’ νεχῶς.

— Πολλὰι συγκεντρώσεις προμηνύοντα εἶσα παρὰ τῆς κ. καὶ τῆς κ. Γ. Ἀφροῦ, τῆς κ. καὶ τῆς κ. Γ. Πανῶ, τῆς κ. καὶ τῆς κ. Στ. Λιδεράτου, τῆς κ. καὶ τῆς κ. Κ. Βενεζέλου καὶ ἄλλα πολλὰ.

JE SAIS TOUT

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

— Ὁ ἔρως ἔχει πολλὰ κοινὰ μὲ τὸ πάθος, ἀλλ’ ὁ γάμος εἶνε ἱστορία ἀληθινή.

— Ὁ ἔρως ἐκτείνεται σὲ φανταστικὰς ἐκτάσεις χωρὶς ὅρια. Ὁ γάμος περιορίζεται σὲ μὴ διατηρεῖται ἀκόμα στὴν ψυχῇ σου μερικὰ καλὰ ἀισθήματα...Θὰ σὰς βγάλω ἀπὸ τὴ στενοχωρία σας καὶ δὲν θὰ πεθάνετε οὐτε θ’ ἀτιμασθῆτε...Οὐτε καὶ θὰ ξαναπαίξετε πλέον.

— Ὁ ἔρως ἂν εἶνε ἀρρώστια, τότε ὁ γάμος εἶνε ἡ κρίσις τῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιο. Ἡ πεθάνει ὁ ἔρως ἡ μεταλλάσσεται.

— Ὁ ἔρως μοιάζει τὴν ἀνήσυχον ἀλλοσύνην. Ὁ γάμος συχνὰ εἶνε ἀλλομένη λιμένα.

ΜΙΑ ΠΡΗΓΚΗΠΙΣΣΑ ΚΑΤΑΣΙΚΟΠΟΣ

ΜΝΟΙΣΤΗΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ JULES DE GASTYNE

Περίληψις τῶν προηγουμένων

Μέσα εἰς ἓνα χορευτικὸν καταγώνιον τῆς λεωφόρου Βόνγκραμ, τὸ ὅποιον συγχάζεται ἀπὸ παντὸς εἶδους ὑπατία στοιχεῖα, ἓνα ζεῦγος ἐμφανίζεται διὰ πρῶτην φοράν. Τόσον ὁ ἄνδρας ὅσον καὶ ἡ γυναῖκα φαίνονται μεταμφορῶν. Ἡ γυναῖκα ἀφίγει τὸν περὶ τὸν σὺντονον τῆς εἰς ἓνα τραπέζι καὶ αὐτὴ συναντᾷ μὲ ἓνα κακοποιὸν, ὁ ὅποιος τῆς προσφέρει τὰς υπηρεσίας του. Ἐπειδὴ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἀνταλλάξιμον, ἡ γυναῖκα, ὁ κακοποιὸς ἐκείνος καὶ οἱ δύο σύντροφοί του πηγαίνουν εἰς ἓνα διαπλάνον κέντρον, καὶ εἰς μίαν ἰδιαιτέραν αἰθούσαν κλείνουν τὴν συμφωνίαν των. Ἀντὶ ἀμοιβῆς οἱ κακοποιοὶ ἀναλαμβάνουν νὰ ἐπιτελοῦν κατὰ τοῦ στρατηγικοῦ Μπρονσά—τὸν ὁποῖον ἡ γυναῖκα παρέστησεν ὡς ἄπιστον ἐραστήν τῆς—νὰ τὸν παραμορφώσουν μὲ μίαν σι δεροσθητὴ καὶ νὰ τοῦ πείρουν τὰ ἐγγράφα τὰ ὅποια εἶχε ἐπ’ αὐτοῦ. Ὁ στρατηγὸς Μπρονσά ἐξοῦσε μὲ τὴν κόρη του Μιλάνας, τὴν ὅποιαν ὑπεραγαποῦσε καὶ χάριν τῆς ὁποίας ἐμεινεν ἀντιπρόσωπος μετὰ τὸν θάνατον τῆς πρώτης του συζύγου. Ἡ Μιλάνας εἶχε μνηστευθῇ μὲ τὸν Ζάκ Ἐμπέρ, νέον μηχανοκίνητον μὲ τὸν ὅποιον τὴν συνέδεον ἑκὼς παρὰ τὸν ἑαυτοῦ. Ὁ Ζάκ Ἐμπέρ, μετὰ τὸν ἀφαιρῶντα του ἔργου διὰ τὴν Ἀμερικανὴν γάρν ὑποθήκων ἀπὸ τοῦ προέξοντος νὰ ἐπιστρέψῃ μετ’ αὐτοῦ εἰς ἓνα ἔτος σχεδόν. Μίαν νύκτα ἐν τούτοις εἰς τὸ σπίτι τοῦ στρατηγικοῦ ἀκούεται ἰσχυρὸς. Ἡ Μιλάνας καὶ ἡ κακοποιὸς τῆς ἐξυπνοῦν καὶ πληροφοροῦνται ὅτι ὁ στρατηγὸς εἶχε τραυματισθῇ ἀπὸ κακοποιὸς εἰς τὸ δωματίον του. Ἡ μυστηριώδης ἐκεῖνη γυναῖκα δὲν ἦτο παρὰ ἡ πριγκίπισσα Τατιάνωφ. Ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐνεφανίστο μὴ τυχοδιωκτικῆς, κόρη μίαν γκουβερνάντας τοῦ περιηγητικοῦ οἴκου Τατιάνωφ τοῦ ὁποῖου ὅλα τὰ μέλη εἶχαν ἀποθάνει κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐπιδημίας. Ἡ ψευδοπριγκίπισσα αὐτὴ, ὅν ἐκφυλὸν ὅσον καὶ ὁρίσθη, εἶχε ζῆσαι εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν βίον ἐκλυτον καὶ πολυδάπανον, κερδίζουσα χρήματα διὰ διαφόρων ἐκδουλεύσεων ἡς ὁποίας παρείχεν εἰς πολλοὺς λόγῳ τῶν ὑψηλῶν σχέσεων τῆς. Μὲ τὴν πάροδον ὅμως τῶν ἐτῶν ἡ καλλὸν τῆς ἐφάρθη καὶ ἡ πριγκίπισσα περιέπεσεν εἰς οικονομικὰς στενοχωρίας, διότι δὲν ἐπείγαντο ὅπως ἄλλοτε τὰ διαφόρα ἐκπαιδεύματα. Τότε ἀκριβῶς συνήντησε ἓνα βορδὸν τὸν Ζουστὲν Μαρκιέ, ὁποῖος ἀξιομαχικὸν, προστατευόμενον τοῦ στρατηγικοῦ Μπρονσά. Ἡ συνάντησις των ἔγενεν ἓνα βορδὸν εἰς μίαν γέφυραν πὺν Σπρονάνα, τὴν στιγμήν πὺν ὁ Μαρκιέ ἐπρόκειτο νὰ ἀφθῇ εἰς τὸν ποταμὸν διὰ ν’ αὐτοκτονήσῃ, ἐπειδὴ ἦτο χαροπαλὴς μισῶν καὶ εἶχε χάσῃ δέκα χιλιάδας φράγκα, τὰ ὅποια δὲν ἡμποροῦσε νὰ πληρώσῃ. Ἡ πριγκίπισσα τὸν πείρουν εἰς τὸ σπίτι τῆς καὶ ἀκρίβεται νὰ ἐκμεταλλεύῃ τὴν σχέσιν των μὲ τὸν στρατηγὸν Μπρονσά καὶ πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπόσχεσται νὰ τὸν βοηθήσῃ.

(Ἡ συνέχεια)

— Μὰ ὅχι φίλε μου, καθόλου... Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε θανάσιμα ἀμαρτήματα... Διακρίνει δὲν διατηρεῖται ἀκόμα στὴν ψυχῇ σου μερικὰ καλὰ ἀισθήματα...Θὰ σὰς βγάλω ἀπὸ τὴ στενοχωρία σας καὶ δὲν θὰ πεθάνετε οὐτε θ’ ἀτιμασθῆτε...Οὐτε καὶ θὰ ξαναπαίξετε πλέον.

Ὁ Ζουστὲν Μαρκιέ ἐσκυψε καὶ ἐφίλησε μὲ ζωηρότητα τὸ χεῖρ τῆς πριγκίπισσας.

— Ὡ, ἂν ἐκάνετε αὐτὸ τὸ θαῦμα, πριγκίπισσα, ἀνέκραξεν. Ἀν κατορθώνατε νὰ μὲ

συμφιλίωσετε πάλιν μὲ τὸν στρατηγὸν Μπρονσά...

— Ἐ! ἂν τὸ κατορθώνατε αὐτὸ τί θὰ κάνατε; τὸν ἐρώτησεν ἐκεῖνη μειδιῶσα.

— Θὰ διατηρούσα γιὰ σὰς μίαν θαλαμῶν ἐν γυναικὶν ἐφ’ ὅρου ζωῆς.

Μία ἀστραπὴ ἔλαμψεν εἰς τὰ μάτια τῆς πριγκίπισσας, ἡ ὁποία ἐψηθόρυσεν ἀνάμεσα στὰ δόντια τῆς τόσο σιγὰ ὥστε ἐκεῖνος δὲν τὴν ἄκουσε :

— Τὸν κρατῶ !

Συνθησισμένη νὰ ψυχολογῇ τοὺς ἀνθρώπους ἡ πριγκίπισσα Τατιάνωφ ἐκατάλαβεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ποῖα ὁφέλεια μπορούσε νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον πὺν τῆς ἔφερε στὸ

— Εἶδε ὅμως ὁραίος ἄνδρας καὶ καλὸκαλμένους.

δρόμο τῆς ἡ τύχη. Δὲν ἐδυσκολεῖτο νὰ καταλάβῃ ἀμέσως, ἔπειτα ἀπὸ τὴν σύντομην ἐκείνην συνομιλίαν, ὅτι ὁ Ζουστὲν Μαρκιέ, ἥταν ἓνας ἀνθρώπος ἀσθενοῦς δελήσεως, καλὸς κατὰ βάθος ἀλλὰ παραστροφόμενος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς χαροπαλίας.

Μία γυναῖκα σὰν αὐτὴν ἦταν εὐκόλῳ νὰ κάμῃ τελείως ὑποχείριον τῆς τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον στὴν κατάστασιν πὺν εὐρίσκειτο. Ἐπὶ πλέον ἡ πριγκίπισσα εἶχε φθάσει πλέον σὲ ἡλικίαν πὺν τῆς ἦτο ἀπαραίτητος ἓνας προστατῆς γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου καὶ ὡφελῶς δὲν μπορούσε νὰ θεῇ κατὰλλετότερο πρόσωπο ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀπείραστον καὶ χωρὶς θέλησιν ἀνθρώπον πὺν δὲν ἐφαίνετο νὰ γνωρίζῃ κατὰ βάθος τὴν ζωὴν.

Ἡ πριγκίπισσα εἶχε διηγηθῇ τὴν ζωὴν τῆς εἰς τὸν Ζουστὲν Μαρκιέ. Ἡ ἀφήγησις τῆς ὅμως αὐτὴ δὲν ἦταν τόσο ἀκριβὴς ὅσον ἐπίστευεν ὁ Μαρκιέ.

Ἐν πρώτοις ἡ καταγωγή τῆς δὲν ἦταν εὐγενὴς ὅπως εἶπε. Κόρη μίαν γκουβερνάντας τῆς πριγκίπισσας Τατιάνωφ καὶ ἐπειδὴ ἡ μητέρα τῆς δὲν εἶχε ποτὲ παντρευθῇ εἶχε ἀφῆσει νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι ἦταν νόθος κόρη τοῦ πριγκίπου Τατιάνωφ.

Προικισμένη καθὼς ἦταν μὲ μεγάλη εὐφυΐαν καὶ μνήμην ἄρεσεν στὴν πριγκίπισσα, ἡ ὁποία ἐφρόντισεν νὰ τὴν ἀναβῇ μὲ πολλὴ φροντίδα καὶ νὰ τὴν μορφώσῃ μὲ τοὺς καθήκοντων παιδίων τῆς. Ἡ μικρὴ εἶχε κάμει μεγάλας προόδους ἀλλὰ συγχρόνως ἐ τὴν μόρ-

τησίαν τῆς ἐξεπλήθωσαν καὶ τὰ κακὰ ἐνοστήματα, τόσον ὥστε εἰς ἡλικίαν ἐκαεπτα ἐτῶν ἀναγκάσθησαν τὴν διώξουν. Ἡ μητέρα τῆς εἶχε πεθάνει πρὸ ἐτῶν καὶ εἶτο εὐρέθηκε μόνη καὶ ἀπροστάτευτη μὲ μόνον ἐξόδια τὴν ὁρατότητα τῆς καὶ τὰς κακὰς κλίσεις τῆς. Τότε ἔφυγε γιὰ τὴν Πετρούπολιν διου στὴν ἀρχὴ παρέδιδε μαθήματα σὲ σπῖτια. Κατόπιν ἀπέκτησε τὸν πρῶτον ἐραστήν τῆς. Ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὁράιους τῆς Πετρούπολεως γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κλορίνα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ δυστυχία ἐνεσκόψεν εἰς τὴν οἰκογένειαν Τατιάνωφ. Ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ὁ πριγκίπης, ἡ πριγκίπισσα καὶ τὰ παῖδιά τους ἐπέθανον εἰς μίαν ἐπιδημίαν εὐλογίας. Μὲ αὐτοὺς ἐσθυσεν καὶ τὸ ὄνομα τῶν Τατιάνωφ. Τότε ἡ νέα ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ρωσίαν καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν ὅπου ἐξηκολούθησεν τὴν ἐκλυτὴν ζωὴν τῆς μὲ τρόπον περισσότερο συγκαλυμένον ὥστε νὰ μὴ ἐκτίθεται.

Ἐξοῦσε μὲ πολυτέλειαν καὶ ἐκέρδιζεν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ χαροπαλῆν πὺν ἐγένετο στὸ σπῖτι τῆς. Ἡ φήμῃ τῆς ἦταν μεγάλῃ καὶ ἡ ἐφημερίδες ἐγράφαν ταπινὰ γι’ αὐτήν. Ἀλλ’ αὐτὸ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ γιὰτὶ ἦλθεν ὁ πόλεμος καὶ οἱ ἄνδρες ἔφυγαν. Τὸ μέγαρον καὶ τὰ κοσμήματα ἐπουλήθησαν σὲ δημοπρασία. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὸς μῆνας ἡ πριγκίπισσα εἶχε μείνει τόσο πτωχὴ ὥστε καὶ δὲν εἶχε φῦγει ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν. Ἐξῆσεν εἶσι πτωχῇ, ἔως ὅτου ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος. Τότε ἐγγνώρισε τὸν κόμητα Ντέλλα Ρόκα, ὁ ὁποῖος δὲν εὐρίσκετο σὲ καλύτερην θέσιν ἀπὸ αὐτήν. Ἀεγος καὶ χωρὶς χρήματα καὶ χωρὶς πιστωτάς. Ὁ ῥαπῆς τὸν σὸν ὅποιον ἐχρυσόφωρον ἀρκετὰ τοῦ εἶχε δηλώσει κατηγορηματικῶς, ὅτι δὲν ἔαυ τοῦ ἐραβε πλέον παρὰ μὲ ἀμεσον πληρωμὴν. Ἐχρυσόφωρος ἀκόμη καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους προμηθεύτας του καὶ ἀπὸ τὸ σπῖτι πὺν ἔπνευ ἔπνευ νὰ φύγῃ γιὰτὶ δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ ἄνοιχτο. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴν συνήντησε τὴν πριγκίπισσαν Τατιάνωφ τὴν ὁποῖαν εἶχε γνωρίσει πρὸ τοῦ πολέμου. Καθὼς τὴν εἶδε μίαν ἡμέραν νὰ θγαίνῃ ἀπὸ ἓνα κατάστημα τῆς λεωφόρου τῶν Ἱταλῶν ἐσπευσε πρὸς συνάντησίν τῆς :

— Ὡ ! πριγκίπισσα, ἀνέκραξεν, εἶνε τόσο μενάλῃ ἡ γὰρά μου πὺν συναντῶ ἐπὶ τέλους ἓνα γνῶστω πρόσωπο ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ...Καὶ ἓνα πρόσωπο τόσο χαριτωμένο σὰν τὸ δικό σας...

Ἐκπληκτὴ ἡ πριγκίπισσα ἐστάθη πρὸς ἐκείνον πὺν τῆς μίλουσε μὲ τόσην ἐλευθερίαν. Τὰ χαρακτηριστικὰ τὸν δὲν τῆς ἦσαν βεβαίως ἀγνωστά ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ θυμῇ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸν πὺν ἐκείνη σὲ τὸν μέγαρό τῆς τὴν ἐποχὴν τῆς δόξης τῆς.

Ἐκεῖνος ἀντελήφθη τὴν ἀμνησίαν τῆς καὶ παρουσιάσθη μόνος του.

— Κόμης Ντέλλα Ρόκα...

Ἡ πριγκίπισσα τοῦ ἔτεινε τὸ χεῖρ τῆς.

— Ἀ, συγγνώμην, κόμη, τοῦ ἀπῆντησε, δὲν μπορούσα νὰ σὰς ἀναγνωρίσω ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸν...

— Πραγματικῶς ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸν... Καὶ μὲ τόσα μεγάλα γεγονότα ἐν τῷ μεταξὺ.

— Ναι, βέβαια...

Ἐν πάσῃ περιπτώσει μὲ μεγάλῃ μου

εθαρίστησι παρατηρώ ότι όλες αυτές η δυστυχίες δεν είχαν καμμία επίδραση στην ωριμότητά σας αφού είδατε ώραύτερη από κάθε άλλη εποχή.

— Έκείνη έμενιδίσε με φιλαρέσκεια.
— Με κολακεύετε, του είπε.
— Όχι, επί λόγφ τιμή.
— Είπε καιρός που ξαναήλθατε στο Παρίσι ;

— Μα δεν έφυγα καθόλου απ' εδώ.
— "Α! Καί δεν έστενοχωρηθήκατε ;
— Καθόλου. Αυτή η αλλαγή δεν με έπληξε. Καί σεις, πριγκίπισσα, εγκαταστάθηκε όριστικώς στο Παρίσι ;

— Όχι τελείως... Αλλά πάντως δέχομαι πάντα τους φίλους μου και μάλιστα τους παληούς φίλους και αν θα έχετε την ευχάριστη να με επισκεφθήτε καμμία ημέρα.

— Τί λέτε, με εξαρετικήν μου ευχαρίστησι. Φαντασθήτε ότι ακόμη δεν έχω συναντήσει κανένα να μιλήσω για τα περασμένα.

— Σημειώστε λοιπόν τη διεύθυνσί μου: ο δδς Ρεσπίρο αριθμός 17β. Με βρίσκετε κάθε ημέρα μετά τις τρεις το απόγευμα.

— Θα έχω την τιμήν να σας επισκεφθώ.
— Θα μου κάνει μεγάλη ευχαρίστησι.
Ο κόμης Ντέλλα Ρόκα έσπινξε και εφίλησε το χέρι της πριγκίπισσας και έχωρίσθησαν. Έκείνη εφώναζεν ένα αϊτόνιγτο και ο κόμης έπροχώρησε σκεπτόμενος την συνάντησίν του αυτήν.

Εσκέπτετο λοιπόν ο κόμης Ντέλλα Ρόκα ότι η πριγκίπισσα ήταν ώραύτερη με την τωρινή απλή περιβολή της παρά άλλοτε με τις πολυτελείς άμφιεσεις που δεν έδειχναν πάντοτε λεπτό γούστο. Όσο για την αυθεντικότητα του τίτλου της δεν τον έλάμβανε σοβαρώς ύπ' όψιν του. Τότε ήλθε μία άλλη σκέψις στο νου του. Ίσως η συνάντησις εκείνη να ήτο μια εύκαιρα σωτηρίας γι' αυτόν αφού δεν τον ένοιζε αν η δήθεν πριγκίπισσα Τατιάναφ ήταν στην πραγματικότητα κόρη γκουβερνάντας.

Την άλλη ημέρα, στις τρεις το απόγευμα ο κόμης ντυμένος με την περδ καινούργια ρεντιγκότα του έκτυπωσε στην πόρτα του σπιτιού της πριγκίπισσας. Η πριγκίπισσα τον έδέχθηκε με πολλή ευγένεια. Έμίλησαν για το παρελθόν και για την ώραία ζωή που είχαν περάσει άλλοτε. Όταν έφευγε από το σπίτι της ο κόμης Ντέλλα Ρόκα εσκέπτετο :

— Η καυμένη, δεν βρίσκεται σε καλύτερη θέση από μένα. Πρέπει να την διευκολύνω κάπως...

Από τότε ξαναπήγε συχνά στο σπίτι της πριγκίπισσας χωρίς να τολμήσει να βίξει το ζήτημα που έκοκκιόπετο. Τέλος μία ημέρα που η πριγκίπισσα του έκαμε λόγο για τις οικονομικές της δυσχέρειες την εκύταξε κατά πρόσωπο και της είπε :

— Μου φαίνεται παράξενο, πριγκίπισσα, μία γυναίκα, νέα ακόμη και ώραία όπως σεις να έχετε οικονομικές δυσκολίες...

— Γιατί αυτό ;

— Γιατί υπάρχουν πολλά μέσα για μία γυναίκα έλικυτική.

Η πριγκίπισσα τον εκύταξε με την άκρη του ματιού της.

— Τι θέλετε να πείτε; τον έρώτησε.

— Τίποτε το άσχημο. Δεν έννοώ να σας συστήσω να πέσετε στα τυφλά επάνω στον πρώτον τυγόντα... Υπάρχουν όμως πολλοί τρόποι για να έπωφεληθί μία ώραία γυναίκα χωρίς να πεύση να είναι τιμία...

— Δεν σας έννοώ...

— Αν είχατε ένα έξυπνο σύζυγο τί τύχη θα είχατε...

Η πριγκίπισσα έκαμε μία απότομη κίνησι και εξέσπασε σε γέλια.

— Ένα σύζυγο; Α, και ποιος θα ήθελε να με πανδρευθί ;

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΣΠΟΡ ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΟΜΟΡΦΙΑ;

Αί δύο άπόψεις.—Η γυμναστική καθιστά περιττά τα ινστιτούτα καλλονής. Καί η Γκρέτα Γκάμπσο φρείλει την σιλουέττα της στη γυμναστική.—Τα σπόρ εξασφαλίζουν ύγεια και όμορφιά.

Τα σπόρ χαρίζουν όμορφιά ;

Όλοι θ' άπαντήσουν ναί και άλλοι όχι.

Οι πρώτοι άσφαλώς έχουν δίκιο. Χαρίζουν μόνον σωματική όμορφιά σ' όσους επιδίδονται σ' αυτά με μανία. Γενική όμορφιά, σώματος και μορφής, δροσιά και χάρι, χαρίζουν σ' όλους εκείνους που επιδίδονται σ' αυτά με μία συγκρατημένη προσπάθεια.

Αλλά και οι δεύτεροι έχουν δίκιο, όταν λαμβάνουν ύπ' όψιν πων τ' άποτελέσματα όρισμένων σπόρ και ιδιαίτέρως επί φιλάθλων, που επιδίδονται σ' αυτά με πάθος. Όποτε η αλήθεια εινε αυτή : Τα σπόρ δημιουργούν εν μέτρο σώματα γερά και εύγραμμα και μορφές άρρενωπές, δροσερές, χαρακτηρισές ευθείς και χαρίζουν μία άβυσσική χαρά. Αλλά όσον άφορρά τους επιδιδομένους στα σπόρ άνδρας.

Η ζωή του ύπαιθρου

Για της γυναίκες τί λέτε ; Τό ίδιο και γ' αϊτές. Όταν επιδίδονται στα σπόρ, όσον έλαφρώς επιτρέπεται στη λεπτή των διάπλασι, άποκοινών όμορφιά, δροσιά και χάρι που προσθέτει στη φυσική των όμορφιά. Όσες όμως επιδίδονται στα σπόρ με τη μανία που επιδίδονται οι άνδρες, άσφαλώς δεν άποκοινών παρά άνδρικά χαρακτηριστικά. Εινε αυτό άποδεικνύμένο και δεν χρειάζεται δεύτεραν έρευναν. Αν και πολλοί έχρωοί του άθλητισμού διατείνονται ότι τίποτε το καταστερεωτικώτερον της γυναικείας όμορφιάς δεν ύπάρχει από τα σπόρ. Καί άναφέρουν εις ένίσχυαν της θεωρίας των αυτής όρισμένες σπορταγόμεν, όχι όμως και τις χιλιάδες των γυναικών που επιδίδονται στα σπόρ όσον πρέπει.

Τα κατόλληλα για μία γυναίκα σπόρ εινε το τένας, το βόλλειν — μπαλόνι, η κολύμβησις. Όλα αυτά εινε σπόρ που δημιουργούν ένα σώμα εύκλειστο, λιγερό και με θαυμάσιες λεπτεές γραμμές. Όταν δε όλα, το καθένα στην εποχή του, επιβίβεται μία γυναίκα, να εινε βεβαία πως θ' άποκτήσει σώμα λεπτό, εύγραμμο και ισορροπώον στο σώμα. Η περσική πλαστική σόφρα, για την εξαίρεσιν της οποίας τόσα ύφίστασαν η γυναίκες, δεν ύπάρχει σ' όσες γυναικίζονται.

Αλλά, θα παρατηρήση κανείς, πως μπορεί μία γυναίκα που εργάζεται, μία γυναίκα που της λίγες ώρες που διαθέτει γι' άνάπαυσιν, να της ξεοδύνη στην κοινωστική άποσθήριση επιδοσίν των σπόρ ; Δεν χάθηκαν όμως τα μέσα και γι' αυτές. Η πεζοπορία, αϊ προημένα ά-

σκήσεις του δωματίου, το σχολικά άσκηση που παίζουν τα κοριτσάκια στους δρόμους και στης αϊτές, εινε άσκήσεις που χαρίζουν — κάπως άργά διως — ό,τι χαρίζουν και τα έλαφρά σπόρ. Με δυο λόγια παρασθένουμε έδώ μερικές χρήσιμες οδηγίες για όσες γυναίκες θέλουν να άποκτήσουν την χάριν του σώματος και διασθένουν τα μέσα ποιο με την έπιδόσιν των στα έλαφρά σπόρ.

Βέβαια και αυτή η άσχημνη άσκησις έχει της σκοποφύρας της. Πρώτα — πρώτα άπαιτείται μία μικρή άβαρία στης ώρας του ύπνου. Άσφαλτην εινε να ξιπνεί η άσκουμένη το άογόντρον στις 8 το πρωί. Άμέσως να φέρσθ' ένα μάλλινο ρούχο και άραπό άνοίξει δια τα πόσθηρα του δωματίου να άρχιση με σιγασυ ταχύτατο της γνωστές περδ σσηθιδές άσκήσεις. Τα χέρια, τα πόδια, η μέση, δια πείναι να κινήσιν με ζωή, τόσο που στης κλειδώσεις να γίνεσαι αισθητός ένας μικρός πόνος. Καί κάθε τόνο πείναι από ένός είδους άσκησις, μία δυο άνευκαριστικές ελκνωές και έκπνοές εινε άπαιτούμενες. Αϊτές η άσκήσεις πρέπει να διακοσούν ένα δεκαήμερον τουλάχιστον. Καί ήμεραν με την ήμεραν να γίνονται επί περσιστέρας όδων. Άποτόμως να υψ' αϊσθήθ' η όρα της άσκήσεως, διότι άσφαλώς η άσκουμένη θα κπασθή. Μετά την πώτην έβδωάδα πρέπει να προστεθί εις το πρόγραμμα άσκήσεως εύκαμψιές. Γι' αυτές ύπάρχει ειδική μέθοδος. Καί από την τρίτην έβδωάδα να προστεθί το σπινάκι, που θα συμπληρωσθί των πόντων κατά των περσιστών σσηθιδών, που θα ένευ ήδη άνοίσει η άσκησις στης εύκαμψιές. Καί μολτί με το σπινάκι — δη όπως πηδών τα μικρά — άπαραίτητο εινε το είδω μασάζ.

Για όλα όμως τα παραπάνω, όπως και για την επίδοσιν στα έλαφρά σπόρ, χρειάζεται πρδ παντός κέφι. Χωρίς αυτό τίποτε δεν εινε κατορθωτό.

Θυμάμαι τί είχε πη η Μαίρη Πίκφορντ και τί έπεβεβαίωσεν ο άθλητικώτατος σύζυγός της Ντούγκλας Φάιρμπακς.

«Όρείλω την όμορφα και την άνθηρότητα του κορμού μου περισσότερον στα έλαφρά σπόρ. Στη γυμναστική και στη φυσική άγωγή παρά στης περσιστικές των ειδώων ισοστατών που έχουν γεμίσθ την Άμερικήν. Τη σιλουέττα μου την όρείλω εις τας γυμναστικές άσκήσεις που έξοκολουθώ να κάνω. Καί την λεπτήν επιδερμίδα μου άκόμη. Αλλά δεν εμια η μόνη που όρείλω τόσα πολλά στα σπόρ. Καί η Γκρέτα Γκάμπσο και η Ταμάρι και η Νόρμα Σήρερ και τόσες άλλες. Όλες μας χροστώθηκε η λεπτή γραμμή, την πορματική όμορφα, όχι στη διάτα, αλλά στις άσκήσεις».

Όλα αυτά εινε σωστά, εις ο Ντούγκλας. Καί έδωσε γ' αυτές μια συμβουλή :

«Τι γυναίκες να κάνουν ταπεινά γυμναστική μία ώρα την ήμέρα. Έτσι θα μωρόσουν να διατηρήσουν το μεγαλείτερον αγαθόν τους την όμορφα του σώματος».

Αλλά γιατί να τρέχουν τόσο μακριά ; Η άπληροκον μήτος δεν είχε πη τα ίδια ; «Στη γυμναστική όρείλω την όμορφα του σώματος μου». Τα λέει τώρα και στους Άμερικανούς.

ΝΙΚ. — ΚΑΠ.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

—Η έρση του «Αισχύλου».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, Φεβρουάριος.—Την παρελθούσαν Τετάρτην ο άγαπητός τοίς πάσι διά το μέγα φιλανθρωπισμόν έργον του Σύλλογος «Αισχύλος» — «Αρίων» έδωσεν εις το έντευκτήριόν του χάριν των πολυάριθμων μελών το τρίτον τμή της έποχής. Ένθονον πανκοιτότου και έκλεκτού άκροατηρίου ήρχισεν η έκτέλεσις του μουσικού προγράμματος, εις δ έλαβον μέρος διάφοροι καλλιτέχνη, καταχειροκροτηθέντες. Ο χώρος δεν μäs έπάρκει να άσכולήθωμεν ένα έκαστον έξ αυτών και εν γένει διά το έκλεκτόν πρόγραμμα που μäs παρουσίασε το μουσικόν τμήμα του Σύλλογου, και περιούρημα εις το να δώσω θερμά συγχαρητήρια εις τον ημιατάχτην του Μουσικού Τμήματος κ. Καντιώτην και τους έκτελεστές διδας Στέλιαν Δεληγιαννοπούλου, Έντα Νότα, Όδ. Μοντανό, Ι. Όλιβα, Έλ. Φρανσέζου και κ. Μοντανό, ός και τον προσηνητήν κ. Γ. Πασκοναρόλο. Μετά την έκτέλεσιν του προγράμματος έπικρολήθησεν χορός μέχρι του μεσονυκτίου. Διεκρίναμεν τας κυρίας, διδας και κυρίες Αρίβα, Σανιράνη, Βασιλειάδη, Χαρίτων, Ντίτ, Βολόδο, Κυριάκη, Μαριακούλου, Σανθόν, Καλδοκορόση, Θεοδοσιούλου, Παπαδημητρίου, Νικολαΐδου, Καρακοιμήν, Βορίδου, Παλαιοπούλου κ. ά., ών τα όνόματα μäs διαφερίνουν.

Α. Ε. Πλωμαρίτης

—Διαλέξεις.

ΚΙΑΚΙΣ, Φεβρουάριος.—Τη πρωτοβουλία του Μορφωτικού Σύλλογου «Εθνικός» έδόθη την παρελθούσαν Κυριακήν εν τη αίθουση του κινηματογράφου «Όλμπιας» διάλεξις του βουλευτού τέως ύπουργού της Ύγεινης κ. Μισοιλόγλου με θέμα «Ο άλκοολισμός». Την διάλεξιν παρηκολούθησεν ο Σεβ. Μητροπολίτης Πολυκαρίας κ. Κόλλυλος, ο πρόεδρος της κοινότητος κ. Λαζαρίδης, ο διεθυντής του Δημοσίου Καταγεροστασίου κ. Οικονόμου, ο ταμίας κ. Πετροπούλος, ο έπιστημονικός κόσμος της πόλεως μας και η έκλεκτοτέρα μερίς της κοινότητος μας. Ο όμιλητής διεξήλθε το θέμα του με γλαφυρότητα και σαφήνειαν ήλπιεν, το δε τέλος της όμιλης τον εκάλυσεν τα παρατεταμένα χειροκροτήματα του άκροατηρίου.

Μάριες

—Η συνκυλία της Φιλαρμονικής.

ΠΑΤΡΑΙ, Ίανουάριος.—Την παρελθούσαν Κυριακήν (22 παρελ.) εις την αίθουσαν της Φιλαρμονικής έδόθη η 1η συνκυλία των μαθητών αυτής, με πολλή έκλεκτον πρόγραμμα και τη συμπράξει του καθηγητού κ. Τζαζακω. Παρόντες της ώρισμένης ώρας η αίθουσα έπληρώθη άσφυκτικώς κόσμου. Η δις Μαρία Ράππου και ο κ. Παν. Παπανδρόπουλος έξετέλεσαν εις το παύον το «Λόγγρον — Φωνητικό» του Βάνγκο, καταχειροκροτηθέντες. Κατόπιν η δις Άλίκη Άντωνιακούλου έξετέλεσε με πολύ τέχνην την «Βιολωνιέ» του Σούπερτ ής ύπηρεσεν άριστοέργημα έκτέλεσεως και άκριθείας, διακοσμήσασα και διά το ήμερον καίμας της και καταχειροκροτηθείσα. Κατόπιν έξετέλεσθ το «Ποίε εις Ρε μαζόρ» του Μπετόβεν από την διδα Μ. Αλέξηνα (παύον), τον κ. Δημ. Παπανδρόπουλον (βιολί) και τον κ. Θηγητήν κ. Τζαζακω, η άπόδοσις του όποιου ύπηρεσε τέλεια, διακριθείσας ιδιαίτέρως της διδας Μαρίας Αλέξηνα. Ήκολούθησε κατόπιν η έκτέλεσις της «Μετροπεί» του Σοπέν και της «No 6 σουαρέ ντε Βιέν» του Σούπερτ — Λίστ, άκριτά έπληγείς, ύπό του κ. Παν. Παπανδρόπουλου, καταχειροκροτηθέντος. Τέλος, ύπό τον άξίειανον μαστρον κ. Χίς έξετέλεσθησαν με πολλήν έπιτυχίαν τρία τεμάχια του

Μέντελσον, «Όρενματς και Βέμπερ ύπό της άρχίστρας του Ώδείου, άποτελουμένης εν των διδων Έλλης Μαργαρίτα, Μέλπω, Άντωνιούλου, Έλευθερίας Τσιλητήρα, Έβας Σημιατοπούλου και Μερότης Λαμπροπούλου (βιολί) και της διδας Μαρίας Αλέξηνα (παύον), και από τους κ.κ. Δημ. Παπανδρόπουλον, Βίκτωρα Βιλλέρη, Στ. Καρόπουλον, Διον. Τσιλητήρα και Χρ. Άργυριάδη (βιολί), Στ. Άγγελόπουλον και Άθαν. Άνδρουτσον (βιολόν) και πόν καθηγητήν κ. Άρθουρον Τζαζακω (βιολοντσέλο). Η θαυμασία έκτέλεσις όλων των μουσικών τεμαχίων ένεθυσίασε το άκροατήριον, το όποιον χειροκρότησεν όλους άνεξαρέτως.

ΕΛ—ΓΚΣ

—Η συνκυλία του κ. Ζερβό.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, Ίανουάριος.—Με μεγάλην έπιτυχίαν έδόθη την 1ην τρέχοντος εις τον Λεων Πύργον η προαγγελθείσα συνκυλία του διακεκριμένου καλλιτέχνη της πόλεως μας κ. Ζερβό (Φότην Ζερβοπούλου) με άποκλειστικώς ιδιώς του συνθέσεως. Η αίθουσα του Λεων Πύργου ήτο άσφυκτικώς πληρωμένη από την καλύτεραν κοινότητα της πόλεως μας. Εις την συνκυλίαν αυτήν συνέπραξαν ευγενώς οι κ.κ. Β. Δουμαλής (δραματικός τεχνικός), Σ. Γιάκωβ (ντιέζ), Ι. Κυριακίδης (διδάκωνος Έλλην. Ώδείου), Ν. Γερμανός (βιολί), Π. Βεκάκης (βιολοντσέλο), η δις Καλλιόπη Αϊδωλή (σοπράνο) καθώς και τμήμα εν της μακτής χορωδίας του Έλληνικού Ώδείου, ευγενώς προσφερθέν. Το πρόγραμμα έξετελέσθη με μεγάλην ακρίβειαν και τέχνην, χωρίς εις την διδασκαλίαν του κ. Ζερβό. Το καλύτερον μέρος του προγράμματος ήτο η «Ρομάντσα» και η «Τζάρνιτς», με έκτελεστές τους κ.κ. Γερμανόν, Βεκάκη και Ζερβό, το όποιον και ύπερήρεσε. Ο κ. Δουμαλής εις την «Όμορφη μαντίαν» και «Κάλλιο νεκρή» ύπηρεσεν άψογως. Το «Παχυνδί μωρών» με έκτελεστές τον μικρόν Ύπερφρανον και τας μικράς Βόσκολην, Μπερνούκη (το όποιον, ός γνωστόν, το έγραφε γι' αυτούς ο κ. Ζερβό), έμπεσάρωσθη. Ο κ. Κυριακίδης εις το «Είσθε ένα άγγελούδι» καταχειροκροτήθη. Έπίσης πολύ έπιτυχημένα και τα κομμάτια «Ύπνιτερο τραγούδι» (ντοτέτο από την όπερέτα Βεκάκη — Ζερβό) με έκτελεστές την διδα Αϊδωλή και Γιάκωβ, «Χωρίς δια σου χάρη» και «Η ζωή μου έτσι σβήνει» με έκτελεστήν τον κ. Γιάκωβ. Έκείνο όμως που έκαμε τον κόσμον να ξεοσάσθ' ος άκρόατην γέλοια ήτο το (τραγούδι — άγγελία) «Είσθε κρύος, Γιαννάς». Το πρόγραμμα έκλεισε με τον ύμνον της Ε.Φ.Α. (Ένωσις Φίλων Άέρος), τον όποιον έτραγούδησε με πολύ μωρό τμήμα από την μακτήν χορωδίαν του Έλληνικού Ώδείου και με μαστρον πόν κ. Σάστον Βασιλειάδη.

Προδ. Πατρικής

—Ζωή και Κίνησις.

ΠΥΡΓΟΣ (Ήλειος), Φεβρουάριος.—Η σφαιρική του διατηρητο κ. Κωστοπούλου και εις τας διβάς στο τεραίν ύπό βορρην και άνεμον. Η δεκάρα χαρίζει στον Ήρακλή την μάλα και στην Α.Ε.Κ. το τέμα και τον άνεμον. Οι παύται μωτρούν και πέφτουν και η βορρην τους δροσίζει και ο άνεμος προστατεύει τους ζένους. Έν τούτοις ο Ήρακλής ύπερτερεί. Καί έτσι λίγει το 1ο ήμωρόν με άποτέλεσμα 1—0 ύπέρ του Ήρακλή. Στο δεύτερο ήμωρόν ο Ήρακλής έχει με το μωρος του τον άνεμον και μεδούρους συνόσασμους κατορθώνει να κερδίση τον άγώνα με το άρσιν άποτέλεσμα 7—0, κερδίσας ούτω δύο βαθμούς.

—Τό Λύκειον των Έλληνίδων κάθε Πέμ-

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Λύσεις όρθας του Β' Διαγωνισμού του 4ου πεύχους μäs έστειλαν οι κ. κ. Σταύρος Σέδλης, Χρυσ. Έδοσταθίου, Χρ. Δέλιος, Φ. Χατήρησούλου, Θ. Βλάνης, Χαρ. Μωμάλης, Κ. Καραμάτης, Ν. Νικολαΐδης, Ι. Στεριάτουλος, Α. Θεοδώρης, Ν. Ίωαννίδης, Χρ. Χαράλαμπαπούλος, Ν. Καρβελάς, Ν. Καρφές, Σ. Διακωνάκης, Άρετή Τσαντίδου, Άνδρ. Κατριβάτος, Ν. Καρβανάς, Ι. Τράγας, Κατίνα Σολωμού, Ειρήνη Νανσιά, Μανρουχάλη, Κώστας Σαροής, Ν. Παυλάκης, Φ. Φεργαδιώτου, Ντ. Κυριάνης, Δ. Σταυριανός, Γ. Φασακίτης, Φ. Λεντεκίσης, Σπασμ. Μαργίνας, Βασ. Μανρουχάλης Α. Σταυρίδου, Α. Κρητικός, Σ. Έδοστάθιος, Δ. Άποστολάτος, Γ. Μιχάλης, Κατίνα Σταματοπούλου ένταύθα.—Τ. Μυραντίδης, Κ. Π., Δ. Μουρατίδης Φλώρινα.—Ι. Σαζάνης, Χ. Παπαγεωργίου, Σ. Πουρσίδης Δράμα.—Α. Βουρώνης, Σ. Άνδρέου, Α. Μασσαρούς, Δέσποινα Δελιγεωργίου Θεσσαλονίκη.—Η. Άγγελής, Δ. Θεοφιλόπουλος, Λο. Φράγκος Κολάμα.—Χρ. Σπυρίδων Φλώρινα.—Σ. Μανταπόπουλος, Ε. Χαράλαμπίδης Περιστέρι.—Β. Νικολαΐδης Πάτρα.—Α. Παπαναγίου, Δ. Ρίζος Λαμία.—Χρ. Χειρόπουλος, Βασ. Βετσόπουλος Έδεσσα.—Γ. Σινναράκης Κατερίνη.—Δ. Έυθυμίου Κόζινα.—Χαρ. Άμπελιώτης Ν. Άρτάμ Έδεσσα.—Β. Κωσταράκης Δράπαν Άχάας.—Ν. Γιακομίδης Καρλόβασι Σάμου.—Δημ. Βουλγαρίδης Βαθί Σάμου.—Έδοτα. Λιόλιας Άγιάσο Μυτιλήνης.—Η. Μαργίνας Κιάτον Κορινθίας.—Ε. Μονογυός, Ι. Κοντογεωργίου Σύρος.—Θ. Μολάος Αμαλιάς.—Ε. Ήγουμενιάς, Νίτσα Γρηγοριάδη Καβάλλα.—Μάριος Στεφανίδης Πλωμαρί Μυτιλήνης.—Άντ. Κουλουφάκος Μεθών.—Κική Σκαλκιάδη Χαλκίς.—Δ. Χολέας Λαμία.—Βούλα Χολέβα Ροδίτσα Λαμίας.—Ι. Χολιδάκης Ήράκλειον Κρήτης.—Κυρ. Κυναιδοπούλος Πάτρα.—Άρ. Μπαρουτζίδου Εάθη.—Μαρία Λεοντίδα Σαίφσα.—Α. Μαραγκόπουλος Μυτιλήνη.—Δ. Χουστόπουλο Μεταμόρφω. Στ. Κωνσταντινίδης Γράβιον, Μ. Ρ. Σάθη, Τούλα Παπαχοστοπούλου Πάτρα, Δ. Μουλής Φιλατρά Μεσσηνίας, Μ. Κακιομένης Τριπόλες, Μαρία Τζωρτζου Χαλάνδρι, Β. Καραγιάννης Σύρος, Τασία Βεθάνη Έλευσίς, Σ. Καρανάσης Λαδών Λακωνίας, Θ. Τσίλιας Λαμία, Ι. Τόσας Καλλιθέα, Α. Γαλασιόπουλος Γαργαλιάνο, Ι. Μανταλάκης Ν. Ίωνία, Χρ. Δέλιος Πολύγρος Χαλκιδέας, Α. Παπαμιχάλης Κέαυρα, Μαρίνα Κοννέλα Καλλιθέα, Τάκης Μητροπούλος Καλάμα, Ι. Λαφής, Γ. Άγγελός, Περικλής, Ε. Ράβας Πάτρα, Β. Νόδας Μεσολόγγιον, Β. Βασιλειάδης Αιτωπίας, Σταύρος Άγγελόπουλος Βοσάντι Κορινθίας, Θ. Πουτλής Λειβάς, Άντ. Σουλανίδης Μεγαλόπουλος, Ν. Καραγιαννίδης ένταύθα, Α. Σταυριανός ένταύθα, Ι. Έυθυμίου Πάτρα, Πορθένης Έφάνθια Καρακοστή, Γ. Παπαδογεωργίου Λαμία, Θεοφ. Κουκίδης ένταύθα, Κ. Δημητριάδης Κέαυρα, Βασίλην Κίτσου ένταύθα, Τασία Τρασανά Άλεξάνδρεια, Μ. Παπαδόπουλος ένταύθα, Κ. Παπαδόπουλος Αίγιον, Γ. Βουρώνης Έάθη, Δ. Μπαρμπάκος ένταύθα.

πη δεν παραλείπει να δίδη το καθημερινόν γραμματόν τέον εις τας εδρείας αιδούσας του. Η ώραία αυτή δορή στέφεται ύπό πλήρους έπιτυχίας, συγκεντρώνουσα τα έπλετα μέλη της κοινότητος μας.

Τό περασμένο Σάββατο στο άνω ίδωμα έδοσε διάλεξι ο νεαρός ποιητής κ. Θεόδ. Σύνδης με θέμα «Η γυναίκα ως έμπνευσις εις την νεοελληνικήν λογοτεχνίαν». Τό βράδυ της ίδιας ημέρας δοήρη και είχε έκαιρετική έπιτυχία στο Δημητικό Όσάτρον «Απόλλων» ο νέος έφημος χορός του άθλητικού μας συλλόγου «Ήρακλής». Εις την κατάλληλως διακοσμηθείσαν αίθουσαν με το κναόλεον χορύν το χορύν του συλλόγου —συνέρωσεν άπαντα η κοινότητα της πόλεως μας και πολλοί φίλοι.

Αύγ. Κρη.

Είνε έργον εμπνευσμένον από την αθηναϊκήν ζωήν, με δραματικά και κομικά έπεισόδια που κρατούν μέχρι τέλους αδιάπτωτον το ενδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου, με πλοκήν συγκλονιστικήν, που θά άφίση έποχήν. Είνε γεγονός, ότι ή «Σάρκα» θά θριαμβέσῃ κυκλοφοριακώς, θά διαβασθῇ ἀλήτως από τοὺς Ἑλληνας καὶ τὸ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μετὰ τὴν πεποιθήσειν ότι θά εὐρύνουν εἰς τὰς σελίδας του τὸ σοβαρὸν καὶ πραγματικὸν Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα.